

Có Duyên Nhất Định Sẽ Có Phận

Contents

Có Duyên Nhất Định Sẽ Có Phận	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	18
5. Chương 05	23
6. Chương 06	27
7. Chương 07	32
8. Chương 08	37
9. Chương 09	41
10. Chương 10	46
11. Chương 11	50
12. Chương 12	54
13. Chương 13	58
14. Chương 14	63
15. Chương 15	68
16. Chương 16	73
17. Chương 17	77
18. Chương 18	80
19. Chương 19	84
20. Chương 20	91
21. Chương 21 (hết)	94

Có Duyên Nhất Định Sẽ Có Phận



Giới thiệu

Tóm tắt: Tác phẩm là câu chuyện tình của cô gái trẻ được kể xuyên suốt từ thời còn là học sinh tới l

1. Chương 01

Chương 1 - Khi tình yêu mới chớm nở

Vì là con gái nên tôi được lớn lên trong sự nuông chiều của bố từ nhỏ, sống tự do tùy tiện, lại không nề ngang ngạch, tóc buộc đuôi ngựa, mặc áo phông quần đùi, tâm trạng thoải mái, nhón ngón đi trên đường, cười đến nỗi không biết trời cao đất dày là gì, vui đến nỗi quên cả trời đất.

Trong những năm tháng dậy thì của mình, tôi thấy trước mắt và hạnh phúc nhiều như nhau. Đặc biệt là mỗi khi xem phim, tôi rất dễ bị ảnh hưởng bởi những tình tiết đó, chỉ cần một

chú mèo hay một chú cún con chết đi là tôi đã khóc không thành tiếng. Nếu không gặp may gặp phải cảnh nhân vật chính trong phim qua đời thì nhất định tôi sẽ ủ ê rầu rĩ suốt mấy ngày. Alawn thường chế giễu tôi, nói tôi toàn phung phí nước mắt của mình khi chứng kiến tình yêu của người khác.

Tôi luôn muốn trở thành một cô gái mạnh mẽ, nhưng vì có Alawn ở bên mọi nỗ lực của tôi đều tan thành mây khói. Chỉ xét riêng về chiều cao, chiều ột mét tám mươi sáu của

Alawn luôn biến tôi trở thành cô gái nhỏ bé, yếu ớt vì tôi chỉ có một mét sáu mươi, mà hơn nữa, cậu ấy thường thích đem chiều cao để nói chuyện. Một lần, cậu ấy hỏi tôi một cách ác ý: “Phù thủy Gà Mên, cậu có biết tại sao tớ mãi mãi không thể hẹn hò với cậu được không?”. Tôi nói không biết, sau đó cậu ấy nói với vẻ mặt rất nghiêm túc rằng cậu ấy sợ bị viêm đốt sống cổ khi hôn tôi.

Hồi đó, tôi thích ăn kẹo. Alawn rất thích làm ra vẻ người lớn, gọi tôi là cô bé lớn lên bằng kẹo. Lúc nào cậu ấy cũng mang theo một loại kẹo mềm vị chanh mà tôi thích ăn bên mình để mỗi lần chọc tôi giận lại nhét một viên kẹo mềm vị chanh vào miệng tôi, rồi đắc ý ngắm nhìn khuôn mặt dần dần nguôi ngoai của tôi.

Hồi đó, cũng có lúc tôi chẳng vui vẻ gì nhưng cũng chỉ thoáng qua mà thôi.

Hồi đó, bầu trời cao vời vợi, mây lững lờ trôi.

Hồi đó, hễ cậu ấy gọi tôi là Phù thủy Gà Mên, tôi liền hần học gọi cậu ấy là Đồ Điếu.

Tôi và Alawn quen biết nhau từ khi mới lọt lòng. Hai nhà chúng tôi vốn là hàng xóm của nhau, nhà cậu ấy đối diện với cửa nhà tôi. Hai bà mẹ thường ngày vẫn nửa đùa nửa thật nhận nhau là thông gia, ám chỉ tôi và Alawn nhất định sẽ đơm hoa kết quả.

Alawn nhỏ hơn tôi hai tháng tuổi. Ngay từ nhỏ, mối quan hệ giữa tôi và Alawn đã rất tốt đẹp. Từ nhỏ, cậu bé có đôi mắt ngây thơ vô tội Alawn thường thích bám theo tôi, quấn quýt không rời quanh bà chị thân thiết. Lên ba tuổi, cậu ấu đã biết lời bình sữa đang ngậm trong miệng mình ra hổi lộ cô bạn đang khóc giãy lên là tôi. Tôi cũng chẳng nhớ bắt đầu từ bao giờ mà cậu bé Alawn đã thay đổi, nhất quyết không gọi tôi là chị nữa. Không những thế cậu ấy còn đặt thêm cho tôi một cái biệt danh là Phù thủy Gà Mên.

Phù thủy Gà Mên là một nhân vật phản diện trong bộ phim hoạt hình “Xì Trum” (Tên gốc là The Smurf một bộ phim hoạt hình của Pháp) mà chúng tôi xem hồi nhỏ nhưng lại được Alawn thích thú lựa chọn rồi gắn biệt danh đó cho tôi. Đã thế lại còn không cho phép ai gọi tôi bằng cái tên đó, nói rằng đó là độc quyền sáng chế riêng của cậu ấy.

Nghĩ lại, tôi và Alawn chơi với nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, từ bậc tiểu học đến bậc trung học đều chung một lớp. Có thể nói chúng tôi như đôi bạn thanh mai trúc mã, nhưng tôi và cậu ấy là hai người bạn thân đúng nghĩa nhất, không ai vượt qua hố sâu ngăn cách mông lung giữa hai người.

Sau khi lên trung học, cậu bạn thấp hơn tôi một cái đầu – Alawn – vẫn nắm chặt tay tôi cùng nhau đến trường, cùng nhau về nhà, bắt chắp mọi ánh nhìn hoài nghi đầy mờ ám của đám bạn học xung quanh. Chúng tôi luôn tự cho rằng cây ngay không sợ chết đứng.

Lên lớp Bảy, cơ thể tôi bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu dậy thì. Lúc đó, mẹ tôi nói với tôi rằng, tôi là một thiếu nữ rồi.

Thiếu nữ - hai tiếng đó khiến tôi cảm thấy hổ thẹn, sốt ruột và lo lắng, nhưng khi nhìn thấy cánh tay con trai tôi lại có một cảm giác yếu đuối, muốn dựa dẫm vào họ một cách mơ hồ.

Có một lần, một miếng băng vệ sinh bị rơi ra ngoài khi Alawn giúp tôi đeo cặp sách lên vai. Đám bạn học xung quanh sững người rồi lại phá lên cười ngặt nghẽo khiến tôi xấu hổ đến mức chỉ biết đưa hai tay che mặt, ngồi thụp xuống đất. Alawn không hề nói câu nào, giúp tôi nhặt miếng băng vệ sinh lên, cất vào cặp sách. Tôi giật phắt chiếc cặp trong tay cậu ấy, quay người chạy mất.

Có một thời gian dài, tôi không hề nói chuyện với Alawn. Mỗi quan hệ giữa hai chúng tôi rơi vào tình trạng lạnh nhạt một cách khó hiểu trong suốt hai năm.

Sau khi lên cấp ba, Alawn suốt ngày hò hét quần quýt với lũ con trai đáng ghét trên sân bóng. Có lần, khi đi qua sân vận động sau giờ tan học, một trái bóng cứ lăn qua lăn lại trước mặt tôi, đứng từ phía xa, Alawn bảo tôi đá bóng lại nhưng tôi giả vờ như không nghe thấy gì, cố ý đá bóng đi xa hơn theo hướng ngược lại. Alawn không hề tỏ ra tức giận mà lại còn chạy đến bên tôi nói: “Phù thủy Gà Mên, tan học cùng nhau về nhà nhé! Tớ mời cậu uống nước chanh!”. Nói xong cậu ấy xòe bàn tay đang nắm chặt ra cho tôi xem rồi nói tiếp: “Còn có cả kẹo chanh nữa!”. Lúc đó, Alawn đang trong thời kỳ vỡ giọng nên giọng cậu ấy nghe cứ ồm ồm như tiếng vịt đục. Cứ nghe thấy giọng cậu ấy là tôi lại buồn cười. Thấy tôi cười, cậu ấy cũng cười theo. Viên kẹo chanh bọc trong lớp giấy bóng kính trong suốt trên tay cậu ấy sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Vậy là mối quan hệ giữa chúng tôi lại một lần nữa phá vỡ cụm từ “yêu sớm”. Trong ánh mắt miễn cưỡng của thầy cô và bạn học, mối quan hệ đó đẹp thuần khiết mà sinh động. Chúng tôi đã từng cầm chổi quét nhà đuổi đánh nhau khắp lớp học; từng ngồi bên nhau trên bậc thềm thả hồn mơ mộng về lý tưởng và tương lai; từng tìm cách lén lút nhắc bài cho nhau mỗi giờ thi mà không hiểu đề bài; từng cùng nhau bỏ nhà ra đi chỉ với năm mươi đồng vì muốn đấu tranh với những bất công của số phận; từng cùng nhau ăn kem, cùng nhau bơi lội; cậu ấy có thể đưa tôi đến lớp học nhảy, tôi cũng có thể ngồi đợi cậu ấy đá bóng.

Alawn thường có nhiều tiền tiêu vặt hơn tôi nên cậu ấy có thể vô tư chộc cho tôi khóc rồi không cần kiêng dè gì lấy pizza hoặc Häagen-Dazs (thương hiệu kem cao cấp của Mỹ) để dỗ tôi cười. Mỗi khi ăn thứ gì đó, Alawn thường thích nhìn tôi ăn, giả vờ làm ra vẻ lương thiện để nhắc nhở tôi: “Phù thủy Gà Mên, những người phụ nữ tham ăn thường dễ bị đàn ông lừa đi mất đấy!”.

Đến năm lớp mười hai, mới qua một kỳ nghỉ hè mà Alawn đã cao vọt hẳn lên, đứng cạnh tôi mà cao hơn hẳn một cái đầu. Cứ như vậy, từ một con khỉ nhỏ gầy gò, đen đui, khi nói thì gân xanh nổi lên như chú gà trống đã trở thành đối tượng mà thi thoảng lại có bạn gái nhờ tôi chuyển giúp kẹo sô cô la, hạc giấy hay bức thư tình dài hơn mười trang. Hạc giấy – cậu ấy thường đem vứt đi, còn sô cô la – phần lớn là cho tôi ăn hết.

Alawn nói, hề ăn đồ ngọt là lại bị đau răng nên tôi cũng vui vẻ giúp đỡ cậu ấy.

Hai bố mẹ đều nghĩ rằng mối quan hệ giữa tôi và Alawn rất gắn bó, còn bạn bè thân thiết hay bạn học đều cho rằng tôi và Alawn là một đôi, tuy nhiên mỗi tình đầu của tôi lại không phải là Alawn. Tôi và Alawn hay ở bên nhau nên mức độ thân thiết đã đạt đến độ chẳng cần phải xấu hổ, e ngại gì, tôi lại là người có phản ứng và hiểu biết chậm chạp đối với chuyện tình yêu nam nữ, cho nên tôi chưa bao giờ đặt trái tim thốn thức vì tình yêu đầu của một thiếu nữ mới lớn cho Alawn. Dù rằng cậu ấy không gọi tôi là chị nhưng tôi vẫn coi cậu ấy là em trai mình.

Mối tình đầu của tôi là cậu bạn ở lớp bên, tên là An Lương.

Mùa xuân của năm học cuối cấp ba, tôi ngồi trên khán đài của sân vận động vừa liếm láp que kem vừa xem trận giao hữu giữa đội bóng lớp tôi và đội lớp bên. Lúc nghỉ giữa hai hiệp, Alawn chạy lại hỏi tôi dự định thi vào trường đại học nào, tôi nói trường Đại học B thì cậu ấy nói cậu ấy cũng dự định như vậy. Ánh chiều tà đỏ rực bao trùm bãi đất bằng phẳng phía xa xa, anh chàng Alawn mười bảy tuổi, một chân giẫm lên quả bóng, tay phải kéo vạt áo lên lau mặt một cách thô lỗ. Đôi mắt của cậu ấy rất to, rất sáng, một đôi mắt hai mí rất đẹp, ngời sáng long lanh nhưng lại mang ánh nhìn đầy vẻ chế giễu. Chiếc mũ lưỡi trai màu trắng đội lệch trên đầu che lấp mái tóc rối tung màu hung vàng, những giọt mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt trẻ

trung đang đỏ hồng lên như ánh nắng mặt trời, phía dưới cằm còn có vài nốt mụn trứng cá. Dái tai trái của cậu ấy có đeo một chiếc khuyên tai đính kim cương. Mỗi khi ánh mặt trời chiếu vào, viên kim cương ánh lên những tia sáng nhức mắt. Cậu ấy cười vui hơn hở rồi lại

lao vào hòa mình trong sân bóng.

Alawn vừa chạy đi, một cậu bạn ở lớp bên lại chạy tới. Tôi ngẩng đầu lên, chợt bắt gặp một khuôn mặt tươi cười, cậu ấy đang đứng quay lưng lại phía mặt trời, mái tóc được ánh lên

một màu vàng óng ả.

Cậu ấy gọi thẳng tên tôi rồi loáng một cái đã cởi phăng áo khoác ngoài, quăng nó về phía tôi: “Lạc Lạc Tô, cầm áo khoác giúp tớ”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, cậu ấy đã quay người chạy biến vào sân bóng.

“Cậu quen cậu ấy à?” Lý Như – cô bạn cùng bàn – hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Cậu ấy là An Lương, học ở lớp bên cạnh, đá ở vị trí trung phong. Đẹp trai đấy chứ! Bọn con gái trong lớp đó thậm chí còn nhớ cậu ấy nhiều vô kể! Nhưng sao cậu ấy lại biết tên cậu nhỉ? Lại còn nhờ cậu cầm giúp quần áo nữa chứ. Hay là cậu ấy đã để ý đến cậu?” Lý Như bắt đầu phát triển những tình tiết hoang tưởng của mình, tay chân khua khoắng loạn xạ trong những tình tiết lãng mạn mà cô ấy tự biên tự diễn.

“Ồ.” Tôi cũng không biết tại sao. Lúc ôm quần áo của An Lương trong lòng, tôi chỉ cảm thấy mùi mồ hôi ướt đầm mà thanh dịu tràn ngập khứu giác, nó khiến trái tim tôi được một phen loạn nhịp.

Alawn quay người lại vừa hay chứng kiến được cảnh đó, đám bạn bè nhiều chuyện xung quanh bắt đầu huýt sáo trêu chọc khiến mặt tôi bỗng nhiên đỏ ửng lên.

“Dựa vào đâu mà lại bắt con gái lớp tớ giữ hộ quần áo, lớp cậu hết người rồi sao?” Alawn lúc đó chẳng khác nào một con sư tử đực vừa bị xâm chiếm lãnh thổ, thà chết cũng phải bảo vệ con sư tử cái của mình. Cậu ấy lập tức chạy lại, giật phăng chiếc áo trong tay tôi, ném trả An Lương một cách đầy khiêu khích.

An Lương chưa kịp phản ứng nên không bắt được, chiếc áo rơi xuống đất. Xung quanh bắt đầu có tiếng huýt sáo cổ vũ.

Tôi cứ nghĩ rằng, An Lương sẽ nổi xung lên rồi nhảy vào đáp trả nhưng không ngờ tính cách của cậu ấy cũng giống như cái tên của mình. Cậu ấy điềm tĩnh nhặt cái áo lên, đi đến trước mặt tôi rồi chỉ về phía Alawn hỏi: “Lạc Lạc Tô, cậu ấy là bạn trai của cậu phải không?”.

“...” Tôi lắc đầu, khẽ liếc mắt về phía Alawn. Ánh sáng từ viên kim cương trên chiếc khuyên tai của cậu ấy khiến tôi nhức mắt. Tôi thậm chí không biết bắt đầu từ bao giờ, mà cậu bé Alawn yếu ớt hồi nhỏ suốt ngày chạy theo tôi bỗng trở thành một chàng trai cao lớn như vậy. Rõ ràng đó là một nhân tài! Trong khi đó, một cô bé hồi nhỏ khá xinh xắn là tôi khi lớn lên lại trở lên mập mạp thế này! Tên tiểu tử đó còn chưa đủ để vênh vang, khoe khoang hay sao lại còn học đòi xỏ lỗ tai?! Nghĩ đến đó, cục tức lại nổi lên, tôi khẽ nhếch mép: “Cậu ấy là em trai tớ”.

“Cậu giữ áo khoác giúp tớ một chút được không?” Điều bộ quần tử của An Lương lại khiến trống ngực tôi đập loạn xạ, tôi đón lấy chiếc áo trên tay cậu ấy một cách vô thức như bị mê hoặc.

“Đến lượt tớ vào trận rồi.” An Lương quay về phía Alawn, nhún vai một cách bất đắc dĩ rồi chạy vào sân bóng.

“Phù thủy Gà Mên...” Alawn nghiêng răng nói với tôi, “đợi sau khi tan học, tớ sẽ tính sổ với cậu!” Nói xong, cậu ấy cũng chạy vào trong sân.

Alawn nói sẽ tính sổ với tôi sau khi tan học, nhưng cậu ấy đã không có cơ hội đó vì mười phút trước khi kết thúc trận đấu giao hữu, An Lương vờ bị đau chân rồi tiện thể lôi tôi đi luôn.

Dưới ánh nắng ấm áp đầu tháng Tư, trên khán đài của sân vận động, chai nước của Alawn còn đó, chiếc cặp sách của Alawn vốn bị tôi lấy làm ghế ngồi vẫn còn đó, còn tôi lại bị một đề nghị muốn được cùng đi mua nước của An Lương kéo đi mất.

Trước cửa quầy căng tin, An Lương đưa cho tôi một chai nước chanh, còn cậu ấy cầm một chai nước suối dốc thẳng vào miệng. Cậu ấy có đôi mắt lá rằm nhỏ mà rất đẹp, sống mũi cao,

mái tóc tём gọn gàng, vô cùng khôi ngô tuấn tú.

Tôi ôm áo khoác của cậu ấy trong lòng, lí nhí hỏi: “Sao cậu lại biết mà mua nước chanh cho tớ? Tớ thích nhất là vị chua chua ngọt ngọt của nước chanh đấy”.

An Lương mỉm cười nhìn tôi, lộ rõ hàm răng trắng bóng, đều đặn. “Cậu thử đoán xem?” Giọng nói của cậu ấy vừa trong trẻo vừa ôn tồn, không giống chất giọng vệt đục của Alawn.

Tôi cúi gằm mặt, không dám nhìn cậu ấy. Tôi đã bị sự giảo hoạt của cậu ấy làm ặt mũi đỏ lựng, chỉ biết lặng lẽ uống nước. Ráng chiều tà lúc này trông như chú phượng hoàng đang quẫy chiếc đuôi dài lê thê vào mây xanh.

“Tớ thích cậu từ lâu rồi.” Cậu ấy nhìn tôi, nói bằng giọng nghiêm túc, đôi mắt lá rằm đẹp ánh lên những tia nhìn trù mến.

“Ặc... Ặc...” Tôi bị giật mình bởi lời bộc bạch đường đột này, luống cuống không biết đổ chai nước vào đâu, cứ thế dốc ngược vào mũi.

Một trận ho sặc sụa, tôi kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cậu ấy, ánh mắt như muốn dò hỏi xem có phải cậu ấy đã nhầm đối tượng rồi không, vì tôi vẫn đánh giá mình không thuộc hàng sắc nước hương trời gì ở trường cả...

“Ha ha, làm cậu sợ rồi hả? Tớ thường nghĩ thế nào thì nói thế ấy, không thích cố làm ra vẻ huyền bí.” Cậu ấy còn bật cười sảng khoái khiến khuôn mặt tôi lúc đó chẳng khác nào một con tôm lộp.

Đúng lúc đó, chuông báo hiệu giờ tự học buổi tối vang lên, cảm ơn trời đất...

“Tớ... tớ phải về lớp học rồi...” Tôi vẫn cúi gằm mặt, không dám nhìn cậu ấy, quay người đi thẳng về phía lớp học.

“Lạc Lạc Tô... đợi đã. Cậu nên trả áo lại cho tớ đã chứ!” Cậu ấy chạy đuổi theo, nụ cười tùm tùm vẫn giữ trên môi.

Lúc bấy giờ tôi mới phát hiện ra mình vẫn đang ôm khư khư cái áo khoác của cậu ấy trong lòng. Tôi ngượng ngùng rồi lập tức chạy biến, không dám quay đầu lại nhìn.

Nhưng trong đầu tôi có thể hình dung bộ dạng cậu ấy một cách rất rõ ràng. An Lương đang đứng dưới ánh đèn êm dịu trong vườn trường, vừa cười vừa nhìn tôi bỏ chạy. Cậu ấy đặc biệt rất thích cười.

Giờ tự học buổi chiều, tôi nâng khuôn mặt đang nóng bừng như lên cơn sốt của mình, ngáy người ra cười suốt hai tiết học, cây bút trong tay không hề động đậy. Alawn lại là người đầu

tiên hoàn thành bài tập lên lớp nộp. Khi qua chỗ tôi ngồi, cậu ấy còn gõ gõ lên cái đầu đang ngáy ra của tôi rồi lườm một cái đầy hằn học.

Tan học, thầy giáo nói ai chưa làm xong bài tập có thể mang về nhà làm tiếp.

Tôi bước đến chỗ Alawn, đưa bài tập về phía cậu ấy: “Làm cho tớ”.

Alawn đón nhận tờ bài tập một cách tự giác rồi ngẩng đầu lên nhìn tôi: “Hai tiếng đồng hồ mà chỉ viết được mỗi dòng họ tên thôi hả”.

Tôi vẫn chìm đắm trong sự ngượng ngùng vô tận nên chẳng buồn để ý đến cậu ấy, quay người về chỗ ngồi thu dọn sách vở.

Alawn đeo cặp sách rồi nhào người về phía tôi: “Ban nãy, tên tiểu tử ở lớp bên cạnh dẫn cậu đi đâu, nói gì với cậu hả?”

“Sao tớ phải nói với cậu!” Tôi cố ý nổi giận với cậu ấy. Nếu để Alawn biết có người muốn theo đuổi tôi, nhất định cậu ấy sẽ cười người đó, nói rằng người đó quả là không có con mắt thẩm mỹ chút nào. “Cậu thì hiểu cái gì, đồ thô lỗ, đi đi!” Tôi đẩy cậu ấy ra.

“Tớ... tớ là anh trai của cậu! Cậu phải nói cho tớ biết!” Alawn giở trò ăn vạ, chặn đường tôi.

Đám bạn trong lớp đã về gần hết, cô lao công đến khóa cửa lớp hỏi chúng tôi: “Hai cô cậu học trò này có ra không hả? Đi ra đi để tôi còn khóa cửa chứ!”

Cả lớp chỉ còn mỗi hai đứa tôi, vậy mà cậu ấy lại cứ nhất quyết muốn gây chuyện vào lúc này.

“Mới có tí tuổi ranh mà bày đặt đòi làm anh... Mau tránh ra đi!”

Thấy tôi có vẻ tức giận, Alawn mới chịu nhường đường một chút nhưng vẫn theo sau, miệng lẩm bẩm không ngừng: “Mẹ cậu bảo tớ phải chăm sóc cậu, tuổi còn nhỏ, chớ để bị người khác lừa... Sao tớ lại không phải là anh của cậu, chắc chắn là mẹ cậu nhớ nhầm ngày sinh của cậu rồi... Cậu còn nhỏ tuổi, chắc chắn không hiểu hết được dã tâm của bọn đàn ông đâu, cẩn thận kẻo bị lừa rồi mà vẫn không biết đấy...”

Quay đầu lại nhìn, thấy hai bên mép Alawn mới nhú lên vài sợi lông tơ, bỗng cảm thấy buồn cười, tôi ném cặp sách về phía cậu ấy: “Con nít như cậu thì sao gọi là đàn ông được! Đừng có nói những nói cuội nữa, tớ đang suy nghĩ chuyện nghiêm túc đây!”

Thực ra, tôi đang nhớ An Lương, nhớ khuôn mặt hay cười, nhớ đôi mắt lá răm của cậu ấy thường híp lại mỗi khi cười. Alawn đỡ lấy cặp sách của tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ không phục nhưng cũng không dám nói nữa.

Khi vừa bước ra khỏi cổng trường, nghe thấy tiếng gọi, tôi và Alawn cùng quay lại nhìn, An Lương đang chạy về phía chúng tôi.

Ngay lập tức, khuôn mặt Alawn tối sầm lại, trong chốc lát lại biến thành con sư tử đang trong tư thế chuẩn bị đối đầu với kẻ địch. Cậu ấy đứng chắn ngay trước mặt tôi, chỉ vào An Lương và hỏi: “Cậu lại đến làm gì vậy?”

Không hề để ý đến Alawn, An Lương vẫn giữ nét mặt ôn tồn, hòa nhã nhìn tôi: “Bây giờ mới tan học à?”

“Ừ, cậu ở đây làm gì vậy?” Tôi hỏi.

“Đợi cậu.” Sau đó cậu ấy nhìn tôi, dưới ánh đèn đường, nếu ánh mắt đắm đuối đó hướng vào khuôn mặt của bất kỳ cô gái nào cũng đều có thể khiến trái tim họ loạn nhịp, khiến họ chìm trong giấc ngủ hằng trăm năm chỉ để đợi giây phút tương phùng này.

Không ngờ cậu ấy thẳng thắn như vậy. Trái tim mềm yếu của tôi lại không chịu nghe lời, ngay cả lời nói cũng không còn trôi chảy nữa. “Đợi... đợi... đợi... đợi tớ làm gì?”

Alawn vẫn đứng bên cạnh nhưng tôi đã hoàn toàn quên cậu ấy. Bộ dạng cúi gằm mặt xuống như chim cun cút vì xấu hổ của tôi chắc chắn sẽ khiến cậu ấy trêu cười suốt mấy ngày liền. Alawn bước dài đứng giữa tôi và An Lương, cố ý trợn mắt hỏi: “Đúng vậy, đợi cậu ấy làm gì? Có việc gì không?”. Alawn chắc cũng chỉ cao hơn An Lương một phân nhưng bộ dạng nhìn xuống của Alawn làm ra vẻ An Lương thấp hơn mình nhiều, rõ ràng là đang có ý khiêu khích.

An Lương vẫn không thêm để ý đến Alawn, điềm tĩnh như cả thế giới này chỉ có mình tôi và cậu ấy. “Tớ mượn thẻ học sinh của cậu một chút được không?”

Mặc dù đang ngẩng người ra không hiểu vì sao nhưng tôi vẫn kéo cặp sách của mình từ vai Alawn xuống, lấy thẻ học sinh đưa cho cậu ấy.

Ngay từ đầu, Alawn đã không cảm thấy vui vẻ nhưng tôi không hiểu vì sao cậu ấy lại có thành kiến với An Lương như vậy. Có lẽ là do mâu thuẫn trong trận đấu bóng giao hữu giữa hai lớp.

Nhưng thấy tôi cương quyết muốn lấy thẻ học sinh ra, cậu ấy cũng không thể ngăn cản được.

An Lương đón lấy tấm thẻ học sinh, cẩn thận bóc tấm ảnh thẻ của tôi dán trên đó ra rồi nhẹ nhàng cất vào cặp của mình, nói một câu cảm ơn rồi rời đi ngay.

“Kéo cái gì mà kéo! Còn tự mình là thần tình yêu nữa chắc? Nhìn một cái đã biết ngay là kẻ lừa đảo rồi! Phù thủy Gà Mên, nếu không phải do cậu ngăn lại thì hôm nay nhất định tớ đã dạy cho nó một bài học rồi!” Alawn vừa mắng chửi vừa nhảy chồm chồm phía sau lưng tôi.

Nhưng tôi lại chẳng để bất kỳ câu nói nào của cậu ấy lọt vào tai cả.

Tôi chỉ nhớ rằng buổi chiều hôm đó, trên đường từ trường về nhà, ánh đèn vàng nhạt đã kéo hai cái bóng của tôi và Alawn đổ xuống thật dài nhưng trái tim thổn thức vì tình yêu mới chớm nở của tôi sớm đã bay theo tấm ảnh nhỏ trên thẻ học sinh của mình từ lâu rồi.

Buổi tối, khi nằm trên giường, tôi chợt nghĩ ra, tấm ảnh bị An Lương lấy đi không đẹp chút nào. Đó là tấm ảnh tôi chụp từ năm học đầu cấp hai, trong ảnh là một cô bé có khuôn mặt ửng hồng, cười vô tư không biết trời cao đất dày là gì, trên mái tóc cài một chiếc nơ hình con bướm, lộ rõ mấy chiếc răng cửa... Rõ ràng đó không phải là tấm ảnh đẹp nhất. Tôi vô cùng rầu rĩ, nếu sớm biết cậu ấy muốn xin ảnh của mình thì tôi đã chuẩn bị một tấm thật đẹp rồi.

Đêm hôm đó, tôi vui mặt vào gối vừa cười vừa khóc: “Phải chăng tình yêu đã chớm nở?”

Cậu ấy muốn theo đuổi tôi chẳng?! Tôi nghĩ, cậu ấy quả đúng là một người không thích ra vẻ huyền bí.

Còn cái lần cậu ấy uống nước chanh cùng tôi nữa chứ. Trái tim tôi sắp tan chảy vào nước mắt rồi.

2. Chương 02

Chương 2 - Nụ hôn đầu đời

Giờ ra chơi chiều thứ sáu, một bạn chạy vào lớp hét lên với tôi: “Lạc Lạc Tô, có người muốn gặp! Là con trai đấy!”.

Sau đó, trong thời kỳ mẫn cảm của tuổi thanh xuân, dưới ánh mắt đầy mờ ám của đám bạn trong lớp, tôi hoang mang bước ra ngoài, quả nhiên là An Lương.

An Lương nói: “Ngày mai, tớ mời cậu đi xem phim có được không?”

Khi nói những lời đó, cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, đắm đuối và chờ đợi. Đôi mắt ấy dường như đang thiêu đốt trái tim tôi khiến khuôn mặt tôi bỗng chốc đỏ ửng lên.

Tôi xấu hổ quá nên chỉ thốt lên được một câu: “Để mình suy nghĩ đã”. Sau đó chạy như bay vào trong lớp, cố ý nò đùa với Lý Như. Tôi biết, An Lương vẫn đang đứng ngoài cửa nhìn mình nhưng tôi lại cố tình không để ý đến cậu ấy.

Lý Như hỏi: “An Lương theo đuổi cậu à?”.

“Làm gì có chuyện đó!” Mặt tôi lại đỏ bừng lên.

Sau đó, tôi thấy Alawn đứng phía cuối lớp, mặt mũi tối sầm, đang buông những lời thô tục chửi mắng người khác.

Lý Như lại hỏi: “Alawn cũng thích cậu phải không?”.

“Làm gì có chuyện đó!” Nếu như câu nói trước còn mang một chút xấu hổ, một chút khó hiểu thì ngữ khí câu sau là sự ngạc nhiên và trong sáng.

Sau một hồi ngạc nhiên, tôi liền chạy đi hỏi Alawn xem cậu ấy có thích tôi như Lý Như nói không.

“Phù thủy Gà Mên...” Alawn khẽ nghiêng vai, nheo mắt lại ngắm nghía tôi một lượt với thái độ kỳ quặc nhưng không nói gì. Sự im lặng của cậu ấy khiến tôi nghệt thở một cách khó hiểu. Sau đó cậu ấy vò đầu

tôi: “Cậu á, thứ nhất không có ngực, thứ hai không có mông, người thì như cọng giá đỗ, óc thì như bã đậu phụ. Thà cậu tìm hiểu xem làm thế nào để di dân lên sống trên sao Hỏa còn thực tế hơn”.

Tôi thở phào một tiếng, vỗ vỗ ngực nói: “Cậu làm tớ sợ chết khiếp, tớ cũng có coi cậu là đàn ông đâu”.

“Tớ không là đàn ông thì là cái gì?”

“Một đứa trẻ ranh.”

Sau đó, Alawn giơ tay lên như muốn đánh tôi. Tôi biết, tên tiểu tử này vốn chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì nên bỏ chạy thực mạng, vừa chạy vừa hét: “Tớ sẽ mách mẹ cậu! Để mẹ cậu lột quần cậu ra đánh ột trận!”.

Hồi ấy có ánh nắng mặt trời chiếu vào trong lớp học, có đám bụi nhỏ li ti bay trong không khí, có mùi hương hoa nhẹ nhàng không rõ từ đâu, có con đường phía trước xa xăm không rõ phương nào, còn có cả mầm thanh xuân bị chúng tôi cất giấu thật kỹ tận đáy lòng đang nảy nở. Chúng tôi của hồi ấy, một giây trước đó còn có thể cười một cách nghiêm túc, một giây sau đó lại có thể giả vờ như đang ủ ê rầu rĩ. Đó là những năm tháng coi nhầm những việc ưu phiền thành chuyện thường tình của thế sự.

Giờ tự học buổi chiều, Lý Như lại dò hỏi xem rốt cuộc có phải tôi và An Lương đang hẹn hò không.

Tôi nói không biết vì chưa suy nghĩ kỹ. Nói đến đó, tôi khẽ liếc về phía sau theo bản năng, Alawn đang cúi đầu, chăm chú làm bài tập.

Mặc dù ngoài miệng nói không biết nhưng buổi tối, tôi vẫn gọi Alawn qua nhà mình làm cố vấn. Tôi lục tung hết tủ quần áo lên rồi lần lượt mặc thử từng bộ trước mặt cậu ấy.

Alawn lúc thì khoanh hai tay trước ngực, nhíu mày lại suy xét, lúc thì lắc cái đầu than vãn: “Mấy cái váy này chẳng có cái váy nào hợp với cậu cả”, lúc tỏ vẻ không chịu nổi: “Chẳng phải chỉ là đi xem phim thôi sao? Có cần thiết phải làm rùm beng như thế không? Chưa từng thấy đứa nào ngốc như cậu”, lúc lại ra vẻ thoải mái nói: “Hay là ngày mai bọn mình không đi nữa, những người họ An chắc chắn là chẳng tốt đẹp gì đâu”.

Đây là logic kiểu gì vậy.

“Cái gì mà bọn mình, ngày mai chỉ có một mình tớ đi thôi, An Lương chỉ mời một mình tớ đi xem phim thôi. Tớ nói cho cậu biết, cậu không được đi theo để làm đèn đường đâu nhé!” Lúc đó, tôi đang mặc chiếc váy xếp nhiều ly màu xanh lam đã lâu không mặc, bắt chước điệu bộ trên ti vi, thẳng lưng ưỡn ngực rầu rĩ hỏi: “Có thật là tớ cần giảm béo không? Váy vóc đều sắp không kéo lên được nữa rồi!”

Rõ ràng Alawn không hề có chút hứng thú với việc gầy hay béo của tôi. Sau khi làm nũng, giả trò hăm dọa, lừa bịp nhưng vẫn nhận được lời khẳng định không cho đi theo của tôi, Alawn

bỗng nhiên im lặng, hỏi tôi một cách nghiêm túc: “Nói thật đi, Phù thủy Gà Mên, có phải nếu tớ không đi theo, cậu sẽ cảm thấy vui hơn?”.

“Tất nhiên rồi” Tôi trợn tròn mắt nói, “Ai lại dẫn bạn đi hẹn hò cùng bao giờ chứ”.

“Biết rồi. Vậy thì chúc cậu ngày mai đi chơi vui vẻ. Tớ về đây.” Cậu ấy nói xong liền bỏ đi. Vừa nhìn thấy bộ dạng rầu rĩ của cậu ấy, trong lòng tôi lại dấy lên một cảm giác áy náy khó tả. Tôi muốn tìm một câu gì đó để an ủi, vì dù sao cũng là bạn thân đã cùng lớn lên bên nhau, không thể để cậu ấy phải chịu ầm ức vì “Phù thủy Gà Mên có bạn trai rồi liền quên bạn bè thân hữu” được.

Nhưng khi tôi còn chưa kịp nghĩ ra câu gì để an ủi, cậu ấy bỗng nhiên quay người lại, nói một cách nghiêm túc: “Đúng rồi, cái váy này quả thực là không hợp với cậu... Cậu thực sự đang béo lên...”.

“Biến đi!” Vậy là tôi không do dự tổng cổ cậu ấy ra khỏi cửa.

...

Cảm giác xem phim cùng An Lương thật giống như đang nằm mơ.

Trên màn hình có nam có nữ, nhân vật nam đang cười, nhân vật nữ đang khóc... Tôi cũng không biết họ đang diễn cái gì nữa.

Vì khi bộ phim bắt đầu chiếu chưa lâu, An Lương bỗng nắm chặt bàn tay phải đang không ngừng bốc bỏng ngô bỏ vào miệng của tôi. Ngay sau đó, đầu óc tôi lập tức trở nên trống rỗng.

An Lương ghé sát vào tai tôi, khẽ cười nói: “Tay cậu thật nhiều thịt”. Tôi đang tự hận mình không có chút quyết tâm nào giảm béo nào thì giọng nói đầy mê hoặc của An Lương lại vang lên bên tai: “Thật mềm mại”.

“Lạc Lạc Tô...” Cậu ấy gọi tên tôi vô cùng dịu dàng, ấm áp.

“Hả?”

Tôi quay lại, bất ngờ đối diện với khuôn mặt đang dần dần ghé sát bên cạnh của cậu ấy... Phải chăng, thời khắc rung động tâm hồn đang đến gần?

Nhưng đôi môi của An Lương bỗng nhiên dừng lại giữa chừng. Cậu ấy chăm chú nhìn tôi đầy ngạc nhiên vì miệng tôi đầy bỏng ngô còn chưa kịp nuốt!

Cậu thanh niên ngồi dãy ghế sau khẽ háng giọng một tiếng.

“À... hi hi...” Tôi ngượng ngùng cười với cậu ấy, cố gắng rút bàn tay đang bị cậu ấy nắm

chặt ra, rồi vội vàng nuốt gọn bỏng ngô đáng ghét kia. Lúc đó, tôi chỉ hận một nỗi không thể cắn lưỡi mà tự vẫn cho xong, từ lúc sinh ra đến giờ chưa bao giờ tôi bị mất mặt như lúc này.

Nụ hôn khiến tôi chờ đợi đến mất ngủ vừa được nhen nhóm đã bị miếng bỏng ngô vô duyên đó dập tắt mất. Mãi tới khi xem phim và ăn cơm xong, chào tạm biệt nhau rồi, chúng tôi cũng không còn cơ hội và không khí thuận lợi để đốt cháy nó nữa. Tôi vô cùng rầu rĩ, trút toàn bộ

nỗi bực dọc và khó chịu của mình lên túi bỏng ngô vô tội. Tôi như một đại tiểu thư khuê các được giáo dục đầy đủ, nở một nụ cười đầy nham nhả nhưng cũng không kém phần dí dỏm nói với An Lương rằng, hẹn gặp lại vào thứ Hai nhưng túi bỏng ngô giấu sau lưng lại phải chịu

đựng sự giãy vò bởi những hành động bóp, xát, vụn đầy bạo lực từ hai bàn tay tôi.

“À, hôm nay tớ rất vui. Cảm ơn cậu, hẹn gặp cậu ở trường vào thứ Hai nhé” Tôi nói. Đang chuẩn bị quay đầu bước vào nhà, An Lương bỗng gọi giật tôi lại.

“Đợi một chút, Lạc Lạc Tô!” Cậu ấy nhìn vào mắt tôi nói, “Cậu muốn làm bạn gái của tớ không?”.

Mặc dù biết không phải vô duyên vô cớ mà một bạn nam lại hẹn hò đi chơi với mình, mặc dù biết đi xem riêng với nhau là có ý gì nhưng lời thổ lộ thẳng thắn đó của An Lương vẫn khiến khuôn mặt tôi lại được một phen đỏ bừng lên.

Tôi cúi đầu, yên lặng, chân trái di di trên mặt đất...

“Cậu có cần thời gian để suy nghĩ không?” Giọng nói ấm áp của An Lương vang lên.

“Không... không phải...” Tôi vội vàng trả lời.

“Vậy cậu đồng ý rồi phải không?”

Tôi lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn dịu dịu, An Lương đang cười một cách rất đặc ý.

“Ừ!” Câu trả lời của tôi tuy nhỏ nhưng đầy ý khẳng định.

“Thật không?”

Tôi mỉm cười liếc nhìn cậu ấy, không nói gì rồi chạy vào trong bóng đêm, không dám quay đầu nhìn lại.

Tôi biết hai khóe môi của mình đang cong lên. Vậy là mối tình đầu được chôn giấu suốt mười bảy năm của tôi cuối cùng đã xuất hiện.

Tôi chỉ nói ột mình Alawn biết việc tôi và An Lương chính thức hẹn hò. Ngay cả bạn thân hay bạn cùng bàn, tôi cũng không nói vì tôi tự ti khi An Lương quá xuất sắc, cậu ấy giống như một hoàng tử hoàn mỹ. Cậu chuyện cô bé Lọ Lem và Hoàng tử nếu xuất hiện trong cuộc sống thực tế cũng thường chỉ khiến người khác coi thường chứ không ai tin vào điều đó cả. Tôi nói với Alawn vì đối với tôi, Alawn không phải người

ngoài, tôi không bao giờ sợ mất mặt trước cậu ấy. Cho dù Alawn cũng chế giễu tôi một trận nhưng cậu ấy không phải là loại con trai hay đùa chuyện, không đem chuyện này kể lung tung ra ngoài được.

Nhưng chuyện hẹn hò của tôi lại được lan truyền khắp cả trường vào sáng sớm thứ hai, trở thành một bí mật mà ai cũng biết. Ai đây đều nhìn ánh mắt khác thường để nhìn tôi, chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng tôi, lời bình luận và tin đồn nhảm nhiều như lá rụng mùa thu, ào ạt trút xuống phủ kín cả vườn trường.

Tôi lập tức đi tìm An Lương, kể lại chuyện kỳ quặc này với cậu ấy: “Thật kỳ lạ, sao chuyện hẹn hò của chúng mình mà cả trường lại biết được nhỉ?”

An Lương lạnh lùng nói: “Là do tớ nói ra đấy”.

Tôi sững người, lúc bấy giờ mới phát hiện ra, hôm nay, An Lương trở nên rất kỳ lạ nhưng lạ ở điểm nào thì tôi không thể nói ra được.

An Lương tiếp tục nói một cách bình thản: “Tớ kể chuyện của bọn mình với một vài cậu bạn thân, bọn họ đều nhất loạt cho rằng bọn mình không hợp nhau, hơn nữa trường trung học cũng không cho phép chuyện yêu đương. Tớ thấy, chúng ta nên chia tay thôi”. Chia tay cũng có thể nói một cách thẳng thắn như vậy, cậu ấy quả đúng là người không thích làm ra vẻ huyền bí.

Tôi như bị sét đánh ngang tai giữa ngày trời quang, đến nỗi bên ngoài cháy đen, bên trong mềm nhũn. Ban nãy, trên đường đến trường, tôi còn cùng Alawn nghiên cứu xem làm thế nào để có buổi mở đầu đầy ý nghĩa với bạn trai trong ngày đầu tiên hẹn hò.

“...Ồ!” Tôi không hỏi nguyên nhân, không hỏi tình tiết, không tra hỏi rõ ngọn ngành, chỉ lạnh lùng “ờ” một tiếng rồi quay người về lớp.

“Lạc Lạc Tô”, An Lương gọi.

Tôi đứng lại, vẫn quay lưng về phía cậu ấy. Tiếng An Lương vang lên sau lưng như muốn

giải thích: “Tớ... tớ cảm thấy bọn mình sắp phải thi đại học rồi, nếu hẹn hò sẽ rất ảnh hưởng tới việc học tập... vì vậy...”.

“Ồ.” Tôi lại “ờ”, sau đó tiếp tục bước đi.

“Lạc Lạc Tô... cậu... tại sao cậu không hỏi gì?” Giọng cậu ấy vẫn vang lên phía sau lưng.

Tôi hơi dừng lại một chút rồi lại đi tiếp, bước đi một cách vô cùng hào sảng, vô cùng phong độ. Còn gì để hỏi ngoài một câu mang đầy ý phẫn nộ “ Giờ đây đã không còn như xưa nữa rồi” ra.

Chỉ là chẳng ai nghe thấy tiếng trái tim tôi đang vỡ vụn.

Về đến chỗ ngồi, tôi gục đầu xuống bàn, giấu khuôn mặt trong hai bàn tay, không để ý tới sự quan tâm của Lý Như, cũng chẳng buồn để ý đến ai nữa.

Giọng nói đầy lo lắng của Alawn vang lên phía trên: “Phù thủy Gà Mên, cậu sao thế? Đừng khóc nữa! Cậu đừng khóc...”.

Thực ra, tôi không khóc, tôi chỉ đang suy nghĩ một chút thôi.

“Phù thủy Gà Mên, thật đấy, đừng khóc nữa... Ai đã trêu cậu, để tớ xử lý giúp cho!”

Tôi thực sự không hề khóc, tôi chỉ đang muốn yên tĩnh một chút, nhân tiện... tưởng niệm một chút mối tình đầu không mấy vui vẻ của mình. Nó còn chưa nảy mầm ra hoa, chưa xum xuê cành lá mà đã nhanh chóng héo úa. Nhanh đến nỗi tôi còn chưa kịp dùng bút ghi chép lại những thổn thức, e ấp ngọt ngào mà đã vội vã tàn phai.

Sau đó, Lý Như cho tôi biết, hóa ra An Lương đã đánh cược với đám con trai lớp cậu ấy xem có phải tôi thích Alawn hay không, có thể theo đuổi tôi chỉ trong vòng một tuần hay không. Tiền đặt cược là phí lên mạng trong vòng một tháng. Kết quả rất rõ ràng, An Lương đã thắng, đám con trai lớp đó đã thua phí lên mạng một tháng, còn tôi... thất bại thật thảm hại. Tôi đã thua bằng cả mối tình đầu mà tôi luôn nâng niu, trân trọng như báu vật.

“Bọn họ đều nói An Lương đã có bạn gái rồi, là người trường khác. Chao ôi, cái cậu An Lương đó, nhìn cái vẻ thư sinh nho nhã, sao lại có thể bỉ ổi như vậy được chứ!”, Lý Như an ủi tôi.

Đám con trai đáng ghét, thời tuổi trẻ chỉ toàn chê cuộc sống quá đơn điệu, không ít thì nhiều toàn gây ra những bi kịch đáng căm giận. Tôi ngoài thăm phi báng bản thân mãi không giảm được cân nào, ngoài việc tự than vãn thương xót cho số phận ra thì chẳng có cách nào đối phó với bọn họ cả. Vậy là tôi ngẩng đầu lên, tặng cô bạn một nụ cười chua xót.

Bỗng nhiên tôi nhớ ra, nếu Alawn biết chuyện này thì sẽ cười tôi đến chết mất. Vậy là tôi liền đưa mắt tìm kiếm một vòng quanh lớp học rồi hỏi: “Alawn đâu rồi?”.

“Không biết, tiết trước đã thấy đi ra ngoài, vẫn chưa quay lại.”

Lý Như vừa nói đến đó vừa nói đến đó, Alawn đã toét miệng quay về lớp. hai bên mép và khóe mắt đều là những vết thâm tím, đầu gối bên ống quần đang xấn còn rỉ máu.

Tôi vội vàng chạy lại hỏi: “Sao cậu lại làm như thế hả? Cả người bị thương hết rồi đây này!”.

“Cầm lấy.” Alawn dúi vào tay tôi một vật gì đó rồi chẳng buồn nhìn, hùng hổ đi qua chỗ tôi đứng.

Tôi nhìn vật trong lòng bàn tay mình, chính là tấm ảnh thẻ mà An Lương đã mượn đặt trước. Lần đầu tôi phát hiện ra rằng, một anh chàng luôn toe toét như Alawn cũng có lúc người lớn như vậy.

Sau này tôi mới biết rằng, cậu ấy đi tìm đám con trai lớp An Lương để đánh nhau. Tuy có nói

rằng khiêu chiến vì chuyện của trận đấu giao hữu nhưng cậu ấy chỉ nhằm vào mỗi An Lương để đấm đá...

Cả ngày thứ ba sau đó, tôi không đến trường. Thất tình là chuyện nhỏ nhưng tôi cảm thấy bị người khác lừa gạt về tình cảm quả là quá mất mặt. Tôi cảm thấy tình cảm của mình quá rẻ mạt, khoản phí lên mạng cũng còn đáng giá hơn tôi. Vậy là tôi giấu bố mẹ, lang thang ngoài đường cả một ngày trời.

Buổi tối về nhà, bố còn làm cho tôi món sườn chua ngọt và nói rằng sắp đến kỳ thi đại học, áp lực thi cử rất nặng nề mà mấy ngày hôm nay tôi gầy đi trông thấy... Tôi cảm thấy vô cùng ân hận nên muốn lấy thành tích học tập xuất sắc để báo đáp bố mẹ nhưng cầm sách lên mà lại chẳng có chữ nào chui vào đầu cả.

Thứ tư tôi vẫn không muốn đến trường, thế là tôi lại lang thang ngoài hiệu sách suốt cả buổi sáng, sau đó tiêu tốn cả một buổi chiều ở sân trượt patin.

Alawn bắt được tôi ở đấy. Chúng tôi lớn lên bên nhau từ nhỏ, cậu ấy hình như còn hiểu tôi

hơn bản thân tôi. Cậu ấy từng nói, dù tôi có trốn ở bất kỳ xó xỉnh nào trên thế giới này, trừ phi cậu ấy không muốn tìm, còn không sẽ chẳng tốn chút hơi sức nào để tóm được tôi... Nhưng cậu ấy vẫn phải tìm tôi suốt một ngày trời.

Alawn lôi tôi ra khỏi sân trượt patin, sau đó lại bị tôi kéo vào quán lẩu.

“Đã là anh em thân thiết thì một chữ cũng không được nhắc đến!” Nói xong, tôi gọi một két bia. Quả nhiên Alawn không hề nhắc một chữ liên quan tới việc thất tình của tôi, chỉ vui vẻ nhiệt tình cùng tôi đối ẩm.

Thực ra, tôi chỉ cần uống một chai bia đã say khướt rồi, uống thêm nửa chai nữa là đã cảm thấy miệng lưỡi không còn là của mình nhưng lần này tôi cương quyết uống hết hai chai, nâng thêm một mức về khả năng uống bia của mình.

Tôi còn nhớ rõ, trên đường về nhà, tôi loạng choạng đi trước, miệng không ngớt gào thét như một kẻ điên khùng: “Cậu ta dựa vào cái gì? Cậu ta dựa vào cái gì?”.

Alawn vẫn im lặng đi phía sau, đưa cho tôi một lon nước chanh. Mới uống một ngụm mà tôi đã cảm thấy ruột gan đảo lộn như muốn đưa hết tất cả ra ngoài. Sau đó “ợ” một tiếng, tôi nôn thốc nôn tháo như nước sông Hoàng Hà khi vỡ đê, như muốn nôn ra hết những xúi quẩy và ảm ức trong lòng.

Alawn quả là vô cùng nghĩa khí, không sợ bẩn, không sợ hôi thối, quỳ xuống bên cạnh vỗ vỗ lưng tôi.

Sau khi nôn đến sức tàn lực kiệt, tôi nghỉ vài phút rồi ngồi phệt xuống đất, ngáy người ra.

Alawn là một chàng trai vẻ ngoài cứng rắn nhưng nội tâm lại vô cùng mềm yếu, cậu ấy cẩn thận lau sạch vết bẩn trên khóe miệng, lo lắng nhìn tôi, khe khẽ nói: “Cậu đừng tỏ ra mình biết uống nữa được không? Có gì hay ho đâu chứ!”.

Nghe được những lời nói ấm lòng như vậy từ một người bạn thân, tôi không kìm chế nổi òa lên khóc nức nở.

Tôi khóc liên tục một mạch đến nửa giờ đồng hồ. Alawn cởi chiếc áo phông đang mặc ra giúp tôi lau nước mắt nước mũi, vụng về an ủi tôi.

Nhớ lại An Lương từng nói tay tôi nhiều thịt, tôi quay sang hỏi Alawn mà chẳng cần suy nghĩ: “Alawn, cậu thấy tớ béo không?”.

“Điều này... chỉ có thể nói là không gây thôi.”

“Vậy tại sao cậu không nhắc tớ giảm béo?”

“Giảm cái gì chứ, hại sức khỏe, tớ thấy như thế này cũng rất đẹp đấy chứ.”

Sau khi khác một trận thỏa thích, vốn dĩ đã nguôi ngoai nhưng nghe Alawn nói như vậy, nhớ tới lời An Lương nói trước đây, tôi lại càng ảm ức, nước mắt lại cứ thế tuôn trào.

“Cậu thật sự yêu cậu ta như vậy sao?” Alawn hỏi tôi.

“Ồ... không hẳn là yêu nhưng đó là mối tình đầu của tớ mà, còn nụ hôn đầu nữa...”

“Chỉ có cậu mới coi đó là mối tình đầu... Hơn nữa, một đứa con gái không có ngực cũng chẳng có mông như cậu, không thất tình mới là chuyện lạ...” Thấy tôi trợn mắt lên nhìn, Alawn vội im bặt.

“Hừ! Đợi thêm mấy năm nữa, đợi tớ lớn thêm rồi ngực sẽ to dần lên, mông sẽ tròn hơn, lúc đó thì cậu ta tha hồ mà ân hận! Hừ!” Tôi rầu rĩ dùng tay đấm Alawn, coi cậu ấy như thủ phạm gây nên việc thất tình của mình.

Alawn rất muốn cười nhưng không dám, đành kiên nhẫn dỗ dành tôi: “Đúng, vài năm nữa ngực đầy mông đầy, cậu sẽ khiến cậu ta tha hồ mà ân hận! Nhưng cứ cho đó là mối tình đầu thì cũng đã sao nào... Có cần thiết phải đau khổ như thế không?”.

“Thực ra cũng không phải là đau khổ lắm... Chẳng qua là tớ chỉ thấy xấu hổ... vì mối tình đầu qua rồi... Ờ... cái gì nhỉ, nụ hôn đầu vẫn chưa có... Cậu nói xem, thật xấu hổ biết bao! Cậu nói xem... có xấu hổ không? Tớ thật sự muốn chết đi cho rồi...” Tôi còn chưa nói hết câu, Alawn đã lấy môi mình bịt miệng tôi lại. Thấy vậy, tôi vội vàng né tránh. Một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước, nó cũng cướp đi nụ hôn đầu đời của tôi. Mặc dù không vấn vương thương nhớ như trong tưởng tượng nhưng uy lực lại khiến tôi giật mình tỉnh cơn say.

“Cậu... cậu... cậu... làm... làm gì vậy?!” Vội vàng đẩy Alawn ra tôi mới phát hiện cậu ấy đang cời trần. “Cậu đúng là đồ lưu manh! Thối phỉ! Đồ đểu cáng! Ác ôn... Phần tử khủng bố... Nhân lúc người ta đau khổ định làm hại con gái nhà lành hả?”

“Xí! Muốn làm hại cũng cần chọn đối tượng! Dù thế nào cũng phải chọn cô gái nào có hàng thật, giá phải chăng chứ. Tớ... lúc đó... chẳng qua chỉ là giúp người cho vui mà thôi!”

“Giúp người cho vui?” Tôi không hiểu gì cả.

“Cậu nói là nụ hôn đầu của mình vẫn chưa được trao đi mà! Tớ nhận nó giúp cậu thôi!”

Alawn hét tướng lên, lý lẽ hùng hồn. Tuy nhiên, tôi vẫn có thể nhìn rất rõ, dưới ánh sáng trắng của đèn đường, khuôn mặt cậu ấy đang đỏ ửng lên.

Nhưng bất kể là ý định của cậu ấy tốt hay xấu, tôi cũng đều không thể dễ dàng tha được.

“Alawn, cậu là đồ đểu!” Tôi rít lên, nhào về phía cậu ấy, “Đầu óc cậu bị phù hết rồi à! A a a! Nụ hôn đầu của tớ! Nụ hôn mà tớ giữ gìn suốt mười bảy năm! Cậu trả lại cho tớ! Đồ đểu!”

Sau đó tôi giơ tay lên định đánh thì Alawn vội nhồm dẩy chạy về phía trước... Tôi tức giận đến nỗi quên luôn cả An Lương, quên luôn cả việc thất tình, quên cả mối tình đầu có mở đầu có kết thúc nhưng lại không có quá trình, quên luôn cả nỗi tủi nhục mà mình tự chuốc lấy.

Alawn chân dài bước lớn, chạy vài bước còn đắc ý quay đầu lại khiêu khích: “Chân ngắn đuổi không kịp! Chân ngắn chạy không nhanh!”.

Tôi càng thêm bực tức.

Có thể là do viên kim cương trên khuyên tai cậu ấy khiến tôi hoa mắt, cũng có thể do khuôn mặt điển trai của cậu ấy làm đảo lộn sự phán đoán của tôi. Thôi được, dù sao mối tình đầu cũng bị người ta lừa rồi, nụ hôn đầu cũng lại bị cướp đi mất, tôi thăm nghĩ, tôi luôn tâm niệm

đạo lý trâu ta ăn cỏ đồng ta, thôi thì trao cho tên tiểu tử kia còn hơn bị người ngoài lấy mất.

Vậy là tôi liền đứng lại, hào phóng vẫy vẫy tay, hớn hà hớn hể hét lên: “Tặng cho cậu đấy, tặng cho cậu đấy, cậu được hưởng lợi rồi nhé!”.

Alawn đứng dưới cột đèn đường màu vàng phía trước cười hì hì. Cậu ta quả nhiên được hưởng lợi quá! Mãi cho đến nhiều năm về sau, tôi mới biết rằng, đó là nụ hôn đầu của Alawn.

3. Chương 03

Chương 3 - Khuy áo bằng gỗ

Hôn rồi thì nhất định sẽ yêu nhau ư?

Mối quan hệ giữa tôi và Alawn lại không theo khuôn sáo tẻ nhạt đó, bởi vì nụ hôn bất ngờ ấy chẳng làm thay đổi điều gì. Tôi luôn tâm niệm rằng, phải là tiếng sét ái tình thì mới có cảm giác yêu đương, trong khi tôi và Alawn vĩnh viễn không thể có điều đó được. Người ta thường nói, nếu gặp người mình yêu sẽ có cảm giác tê dại như bị điện giật. Ngoài việc bị Alawn ba hoa làm cho ghê rợn thì tôi cũng chẳng có cảm giác tê dại nào khác cả. Còn theo quan sát của tôi, Alawn cũng chỉ có chút ngượng ngùng khi chiếm đoạt nụ hôn đầu của tôi thôi, những lúc khác, đối với tôi cậu ấy cũng chẳng có chút cảm giác như bị điện giật nào cả.

Vì vậy, tôi càng có thể khẳng định rằng, giữa tôi và Alawn là một tình cảm bạn bè thuần khiết hiếm có. Suốt ngày kẻ vai sát cánh, hùa nhau làm bậy, thi thoảng cãi cộ nhưng cũng nhờn nhợt tự tại.

Nhưng mối tình đầu không thể quay lại ấy cũng không phải hoàn toàn không có điểm tốt, nó cũng thành công khi thôi thúc tôi giảm béo hiệu quả.

Năm ngoái, thầy chủ nhiệm cho chúng tôi một đòn phủ đầu rằng, tất cả những thí sinh thi đại học dưới trướng của thầy đều phải rèn luyện khổ cực một cách toàn diện, ai cũng sẽ giảm ít nhất năm cân. Nhưng người ta thường nói, người vô tư thường dễ béo. Một người dễ ăn dễ ngủ như tôi không những gầy đi lại còn béo lên, mặt mũi đầy đà hồng hào hơn trước. Điều này khiến tôi vô cùng rầu rĩ.

Vốn nghĩ cơ thể mình có thể chịu đựng được mọi khó khăn, gian khổ nhưng ai ngờ cuối cùng tôi vẫn bị nỗi đau khổ của việc thất tình đánh gục.

Để dứt bỏ hẳn mối tình đầu, tôi cắt phăng mái tóc dài, đổi thành một kiểu tóc ngắn. Tóc tôi vốn xoắn tự nhiên nên mọi người đều nói rằng kiểu tóc ngắn rất hợp với tôi. Chỉ mỗi Alawn

lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

Một hôm, tôi bất chợt gặp An Lương ở hành lang trong trường, khi đi ngang qua nhau, cậu ấy

nói một câu rất khách khí: “Lạc Lạc Tô, cậu xinh lên nhiều quá”. Alawn cảnh giác đứng chắn trước mặt tôi, tôi lại chẳng buồn để ý đến An Lương, bước đi như một chú mèo cao ngạo.

Nhưng vừa về đến lớp học, tôi liền hét với Alawn: “Ai da! Thật là vui quá!”. Alawn gõ mạnh vào trán và nói tôi thật ngốc. Năm học cuối cùng của cấp ba là những chuỗi ngày kìm nén mà vẩn vút. Chúng tôi vừa bị bài tập và đề thi đại học làm cho thở không ra hơi, vừa gửi gắm trái tim vào những rung động nhạy cảm một cách phản nghịch, từ đó giúp giải phóng trái tim nhỏ bé vốn không thể đảm nhận nhiệm vụ nặng nề. Ngày nào chúng tôi cũng phải thôi thóp hơi tàn trong không khí nặng nề của việc đè nén tinh thần. Mỗi ngày, năm giờ sáng chúng tôi đã phải dậy sớm học thuộc bài khóa môn tiếng Anh, đến hai giờ sáng hôm sau chúng tôi còn ngậm bút, chống mí mắt lên trong ngổn ngang bài vở của trận chiến học đêm. Chúng tôi còn phải tranh thủ thời gian nói chuyện yêu đương dưới con mắt đầy soi mói của thầy, cô giáo và các bậc phụ huynh. Chúng tôi giống như chú ếch đồ chơi màu xanh công trên lưng cuộn dây cót, nhảy mãi nhảy mãi mà không biết mệt mỏi. Chúng tôi cũng biết lo sợ, lo rằng bước ngoặt đầu tiên trong cuộc đời lại bị đóng lên con dấu thất bại.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần nhớ lại học kỳ hai của năm học cuối cấp ba, tôi vẫn cảm thấy đó là một giấc mơ bị đầu độc, một giấc mơ mà bên trong đầy mưa thét gió gào. Chúng tôi giống

như những mầm xanh nhỏ bé mới nhú lên từ kẽ đất, cố gắng chịu đựng gió dập mưa vùi đến khi mưa qua nắng tới, tranh thủ thời cơ, khoe khuôn mặt thích tươi cười dưới cầu vồng cong cong nơi chân trời.

Trong lớp, chỉ duy nhất một mình Lý Như không phải chịu áp lực nặng nề từ việc thi đại học. Cô ấy sớm đã có dự định, sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học sẽ học tại Học viện Âm nhạc.

Lực học của Lý Như chỉ ở trên mức trung bình, nhưng diện mạo thanh tú, lại là cây văn nghệ của lớp chúng tôi, nếu xét về phương diện thanh nhạc, cô ấy sở hữu một chất giọng đẹp, một chất giọng trời phú có một không hai. Ước mơ lớn nhất của Lý Như là một ngày nào đó

tình cờ được một công ty tìm kiếm tài năng bắt gặp trên phố, trở thành một ngôi sao ca nhạc và ra album.

Nhưng những người tìm kiếm tài năng vẫn không thấy đâu khiến đại tiểu thư họ Lý không ngừng ôm ngực than vãn: “Bản cô nương vốn là một thiên lý mã nhưng sao Bá Nhạc, danh nhân thời Xuân Thu của Trung Quốc. Nổi tiếng về khả năng xem ngựa, biết ngựa. Sau này được dùng để ám chỉ người có mắt tinh đời, có thể đánh giá đúng giá trị người, vật) chẳng thấy, ôm nỗi đau của người tài mà chưa gặp thời, còn nỗi đau khổ nào hơn thế nữa!”.

Chính như vậy, một Lý Như suốt ngày trong bộ dạng đáng thương, nho nhã, yếu ớt ấy lại có một khí phách khinh người khi quyết định con đường đi tiếp theo của mình, nguyện vọng một của cô là học viện âm nhạc ở tỉnh ngoài.

Trong tâm trí chúng tôi, trước khi vào đại học, ngoài học ra cũng chỉ có học, mọi năng khiếu khác đều chỉ là sở thích, chỉ để giải trí trong chốc lát, nhưng Lý Như lại dám nhìn thẳng vào cái mình yêu thích, kiên quyết dùng con đường phía trước để đạt được.

Tôi nói với cô ấy: “Bình thường, trong các buổi thi văn nghệ ở trường, gào thét một chút khoe giọng là được rồi, dù sao tiền đồ phía trước vẫn quan trọng hơn. Hơn nữa, nếu đã là vàng thì chắc chắn sẽ tỏa sáng, nếu cậu là một chút thiên lý mã thì chỉ cần học ở một trường đại học

bình thường tất cũng sẽ có Bá Nhạc tới đào ba tác đất lôi cậu lên mà!”.

Lý Như lại nói: “Sinh mệnh của thiên lý mã đều là bắt đầu từ việc phi nước đại mà kết thúc cũng ở việc phi nước đại, đứng mãi một chỗ há miệng chờ Bá Nhạc không phải là thiên lý mã mà là một chú lừa”.

Mỗi người một chí hướng. Tôi, bề ngoài tuy ca cẩm nhưng cũng vô cùng khâm phục dũng khí quyết tâm theo đuổi lý tưởng của cô ấy.

Bố mẹ của Lý Như cũng rất cởi mở, khuyên nhủ con gái không nghe, thấy con gái cương quyết làm theo ý của mình cũng đành chấp thuận.

Học viện Âm nhạc mà Lý Như chọn chẳng qua cũng chỉ là một chuyên khoa, với sức học của mình, cậu ấy thừa sức thi đỗ.

Vậy là suốt ngày Lý Như mặt hồng hào nhìn tôi chìm nổi, giãy dụa trong biển bài tập, đề thi. Lúc thì hí hửng khi thấy người gặp nạn, lúc lại xót thương, thông cảm.

Ngày thi đại học dần cận kề. Tần suất mà thầy chủ nhiệm tìm tôi và Alawn để nói chuyện ngày càng nhiều, đương nhiên, nội dung của mỗi buổi nói chuyện không giống nhau.

Alawn được tìm vì cậu ấy thường xuyên rủ bọn con trai lớp đánh nhau với đám con trai lớp bên. Nhà trường đã thi hành kỷ luật nhưng chuyện vẫn dẫu vào đó. Còn lý do để tìm tôi nói chuyện càng đơn giản hơn, thành tích học tập của tôi ngày càng đi xuống. Từ chỗ đứng trong top năm hồi đầu cấp ba, giờ đây tôi tụt xuống trình độ trung bình trong lớp. Với thành tích học tập như vậy, muốn đỗ trường Đại học B e rằng cũng khó.

Mấy ngày thi đại học là mấy ngày trời vừa oi vừa nóng nhưng cô bạn gái hàng thật giá cả phải chăng của An Lương đang đứng đợi ngoài cổng trường kia còn làm tổn thương trái tim tôi nhiều hơn cả ánh nắng mặt trời. Tôi biết tầm quan trọng của kỳ thi đại học, cho dù tôi không muốn nghĩ tới những chuyện tình yêu nam nữ nhưng ông trời quả là không chiều theo ý nguyện của con người. Tôi chỉ là một cô gái bình thường, còn cô gái đang chờ ngoài cổng trường kia kiều diễm và thời trang biết bao. Cô ấy mới chính là bạn gái của An Lương. Liệu có ai đem câu chuyện ngu ngốc của tôi kể cho cô ấy nghe không, liệu có ai đang thầm cười nhạo tôi không? Ban nãy, lúc tôi đi ngang qua, dường như khóe môi cô ấy cong lên có vẻ châm biếm. Cô ấy đang cười nhạo tôi không biết lượng sức mình?

Sau mỗi buổi thi, bố mẹ đều chạy đến bên tôi như mèo thấy cá, hỏi han ân cần, muốn biết kết quả bài làm của tôi nhưng lại sợ động đến những câu hỏi nhạy cảm. Thấy bố mẹ ngập ngừng muốn hỏi xem tôi có làm được bài hay không nhưng lại không dám hỏi mà tôi tự cảm thấy mình bất hiểu, bèn chủ động khai báo. Tuy nhiên, tôi nói dối: “Con làm được bài”.

Chỉ đến khi ở trước mặt Alawn, tôi mới ảo não, mềm nhũn như đồng bùn nát: “Tớ thi trượt mất rồi”.

Hai bà mẹ của hai nhà đối diện là mẹ tôi và mẹ Alawn bắt đầu so bì với nhau. Mẹ tôi hỏi: “Bà thông gia này, Lạc Lạc nhà chúng tôi nói rằng nó làm bài rất tốt, còn Alawn bên đó thế nào?”.

“Ôi chao, đừng nhắc đến nữa. Cu cậu nhất quyết không cho tôi hỏi. Thi xong một cái là cả ngày chẳng thấy mặt thấy mũi đâu, chắc là làm bài kém quá không dám nhìn mặt mẹ nữa rồi.”

Sau đó, mẹ tôi liền vui vẻ chắc mẩm rằng, lần này con gái yêu quý của bà chắc chắn sẽ hơn hẳn Alawn à xem.

Nhưng khi có kết quả thi, mẹ tôi đã phải tuyệt vọng. Kết quả thi của tôi vừa đủ để xét nguyện vọng hai của trường Đại học C, còn Alawn lại trúng tuyển vào Đại học B với kết quả xuất sắc. Suốt mấy ngày hôm đó, mẹ tôi suốt ngày nói bóng nói gió rằng bia mộ tổ tiên chôn không được ngay ngắn.

Thực ra, không cần hỏi tôi cũng biết Alawn chắc chắn không thể làm bài kém được. Đầu óc cậu ấy vốn là loại dùng để học tập mà. Nhưng đứng trước một bại tướng trong kỳ thi đại học mà không hề có chút tức giận như tôi, một người nhanh nhẹn như cậu ấy cũng không biết

phải dùng lời nào để an ủi nên đành phải chuyển chủ đề khác để nói như: “Anh họ tớ ở Pháp sắp về nước rồi, tớ dẫn cậu đi chơi nhé?”, “Bọn mình đi bơi đi?”, “Buổi tối đi hát Karaoke nhé!”.

Mặc dù chẳng có chút hứng thú nào nhưng tôi vẫn gật đầu đồng ý, vì tôi thực sự không muốn ở nhà để đối diện với khuôn mặt sa sầm, rầu rĩ của mẹ.

Hôm đó, người nhà Alawn rất đông, phần lớn là người trẻ tuổi. Khi dẫn tôi vào phòng, Alawn giới thiệu tôi là Phù thủy Gà Mên với mọi người. Tôi vẫn buồn phiền vì thất bại của kỳ thi đại học nên cũng chẳng còn tâm trạng đầu khẩu với cậu ấy, khó nhọc mỉm cười với mọi người rồi ôm chiếc gối tựa lưng, ngáy người ngồi cuộn tròn vào góc sofa, một cách quen thuộc. Tất cả mọi người đều đang cười, họ rất hứng khởi. Trong đó có một chàng trai cao gầy, xinh đến nỗi khiến đám con gái trên thế giới này không biết trốn vào đâu. Mặc dù miêu tả về một chàng trai như vậy có phần hơi nữ tính, nhưng ấn tượng đầu tiên về chàng trai đó trong đầu tôi chính xác là từ xinh đẹp! Điều bất ngờ nhất là chàng trai xinh xắn, gọn gàng đó lại là con lai! Một đôi mắt xanh biếc như mắt mèo. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người con trai có đôi mắt trong veo như vậy. Mái tóc xoăn màu vàng, nước da trắng mịn cùng cặp lông mi dày. Anh ấy mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh, hàng cúc áo tinh xảo màu xám nhạt thể hiện rõ gu ăn mặc tinh tế của chủ nhân, quần bò hiệu CK (CK = Calvin Klein: là từ viết tắt tên một

nhân hiệu quần áo nổi tiếng), cổ áo sơ mi trắng sạch sẽ đến nỗi không thể tìm thấy bất kỳ một vết bẩn nhỏ nào. Trước đây tôi đã từng nói rằng, tôi thích người đàn ông sạch sẽ, mặc áo sơ mi trắng nhưng Alawn thường không buồn để ý đến chuyện ấy, cậu ấy nói rằng đó là thú đội lột người, nói xong liền kéo vạt áo phông đang mặc trên người lau mồ hôi trên mặt.

Cho dù tôi cũng có một sự miễn dịch nhất đối với những anh chàng đẹp trai nhưng vẫn không kìm chế được mà đưa mắt liếc anh chàng đó vài lần. Có lần bắt gặp ánh nhìn của tôi, anh ấy liền mỉm cười một cách lịch sự.

Nụ cười đó đã nâng bổng cả trái tim đang rục rịch lo sợ, tâm hồn bao la của tôi lại như hoa nở trong tiết xuân ấm áp.

Alawn khoác vai chàng trai con lai đó đến trước mặt tôi, hào hứng nói: “Phù thủy Gà Mên, đây là anh họ tớ, Leo, là con lai Trung – Pháp, đẹp trai đấy chứ!”

Tôi đáp: “ Không ngờ cậu còn có họ hàng nước ngoài”.

“Đúng vậy. Bác gái tớ lấy chồng người Pháp rồi định cư bên đó. Lần này, Leo về nước là để chuẩn bị phát triển sự nghiệp tại Trung Quốc.” Điều bộ đặc ý của Alawn cứ như chính cậu ấy kết hôn ở hải ngoại xa xôi vậy.

“Hi., My name is Lạc Lạc Tô. How do you do...” Tôi đưa tay ra, dùng vốn tiếng Anh méo mó của mình tự giới thiệu thì một bàn tay to khỏe đã nắm chặt tay tôi.

“Xin chào, Lạc Lạc Tô. Anh nói được tiếng Trung.” Anh ấy dùng tiếng phổ thông trả lời tôi một cách lưu loát.

“Phù thủy Gà Mên, nói thật nhé, anh họ tớ nói giọng Bắc Kinh còn chuẩn hơn cậu. Xin cậu đấy, đừng lôi vốn tiếng Anh méo mó không đạt chuẩn của cậu ra nữa, tớ nghe mà chỉ muốn khóc thôi.” Trước mặt ông anh đẹp trai mà Alawn cũng không quên chế giễu tôi. Tôi nhướn cười với Leo rồi yếu điệu bước tới, giẫm một cái thật mạnh lên chân Alawn, day đi day lại vài cái khiến cậu ấy ôm chân hét toáng lên một cách đầy khoa trương. Leo mỉm cười nói: “Hai đứa thú vị thật. Lạc Lạc Tô, Alawn thường kể về em cho anh nghe. Em là bạn gái của Alawn phải không?”.

“Không phải” Tôi lắc đầu xua tay nói.

“Không phải!” Alawn cũng hét toáng lên.

Lúc đó, tôi và Alawn lại có sự hòa hợp hiếm thấy.

Nụ cười của Leo lại càng thâm thúy. Đó là sự kết hợp giữa ánh mắt vô tội và nụ cười狡 hoạt. Đôi đồng tử mà xanh nhạt của anh ấy giống như biển khơi trong xanh khiến người ta rất dễ rơi vào, lặn sâu xuống đáy rồi bị mê hoặc, chìm đắm.

Nhưng tôi cũng không phải là kẻ si tình, tôi thích nhưng anh chàng đẹp trai nhưng chưa từng bị mê muội. Sau khi tự giới thiệu xong, tôi về chỗ, tiếp tục ngồi ngây ra như tượng.

Đến bữa cơm trưa, tôi ngồi cạnh Alawn, anh chàng con lai – Leo – ngồi đối diện tôi. Anh không hề tỏ ra lạ lẫm với những món ăn Trung Quốc và cả việc cầm đũa, anh ấy không kén ăn, món gì cũng ăn được. Điều này khiến tôi rất mãn nguyện vì tôi thích những người đàn ông ăn khỏe. Cũng có thể là do người trong nước thường hiểu kỳ với những người da trắng mắt xanh nên tôi cũng không kìm nén được, thi thoảng lại liếc nhìn anh ấy một cái. Mỗi lần như vậy, tôi lại bắt gặp anh ấy đang nhìn mình. Đôi mắt anh ấy thật đẹp, lại còn đôi môi gợi cảm kia nữa. Mỗi lần thấy tôi nhìn, anh ấy liền tặng tôi một nụ cười thân thiện. Hôm đó có rất nhiều người lạ. Tính tôi vốn nhút nhát khi gặp người lạ nên rất kiêu lời, thi thoảng mới thốt lên vài ba câu nhưng tôi có thể cảm nhận rõ rằng cặp đồng tử xanh biếc của Leo chăm chú gắn chặt vào mình. Điều này khiến tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Tôi là người ăn xong đầu tiên., Khi buông đũa xuống, Alawn bảo tôi ăn thêm bát nữa nhưng tôi lắc đầu từ chối. Leo đưa muối mức canh ra trước mặt nói tôi ăn thêm một bát canh nữa. Tôi liền ăn thêm như bị ma xui quỷ khiến. Tôi nghĩ, trong lời nói của anh ấy vốn đã có sẵn khí phách áp đảo trời ban rồi, chẳng thể

mà một cô gái luôn cho rằng mình là một người mạnh mẽ như tôi cũng phải tình nguyện nghe theo sự sắp đặt ấy.

Tôi có thói quen ngủ trưa nên vừa ăn cơm xong tôi đã bắt đầu ngáp ngáp dài, mắt mũi díp

lại. Ngựa quen đường cũ, tôi cứ thế đi thẳng về phía phòng ngủ của Alawn, mượn chiếc giường cậu ấy để ngủ một giấc.

Khi đang miên man trong một giấc mơ đẹp, tôi bị ai đó lay dậy. Mở đôi mắt đang nhắm nghiền của mình, tôi nhìn thấy cặp đồng tử màu xanh biếc, là Leo.

“Tiểu Lạc Lạc, đã ba giờ rồi, đến giờ dậy rồi. Em xem này, cúc áo sơ mi của anh đã bị rơi mất, em tìm giúp anh một chiếc cúc rồi khâu lại giúp anh nhé.” Tôi nhấn mạnh rằng chiếc cúc tôi tìm cho anh có khả năng sẽ không giống với những chiếc cúc khác trên áo nhưng anh ấy nói không có vấn đề gì. Dù gì Leo cũng lớn lên ở Pháp nên cách nói tiếng phổ thông gần như không có dấu của anh ấy khiến tôi cảm thấy rất buồn cười. Hơn thế nữa, cách anh ấy gọi tôi là Tiểu Lạc Lạc rất tự nhiên càng khiến tôi vừa thẹn thùng vừa vui. Vậy là tôi lập tức nhận lời.

Đại khái rằng, ở đó lúc ấy, tôi là đại diện duy nhất của phái yếu nên những việc liên quan đến khâu vá, tôi là người đầu tiên mà Leo nghĩ tới. Anh ấy chắc chắn đã không biết việc Alawn bình luận như thế nào về tài nữ công gia chánh của tôi nên tôi kín đáo nói với anh ấy rằng tôi may vá không khéo lắm. Leo mỉm cười, lộ rõ hàm răng trắng bóng, đều đặn nói rằng anh ấy tin ở tôi. Ngay lúc đó, bản năng của người phụ nữ trong tôi trỗi dậy, tôi chạy khắp nơi để tìm cúc áo.

Tôi về nhà, lục tìm khắp các ngăn kéo, tủ kệ, sau một hồi lục lọi, cuối cùng tôi tìm thấy một loại cúc gỗ gần giống với chiếc áo sơ mi của Leo trên một chiếc áo sơ mi mới mua.

Việc khâu cúc áo là chuyện vặt nhưng Leo lại ngồi bên cạnh chăm chú theo dõi, kiên nhẫn chờ đợi tôi. Dù việc khâu kim cũng tiêu tốn của tôi những mười phút nhưng anh ấy vẫn không giục, không hỏi. Tôi mãi mãi không bao giờ quên được mùa hè năm mười bảy tuổi đó. Trong căn phòng ngủ được dán giấy dán tường màu vàng rơm của Alawn, thời tiết không nóng lắm, cánh cửa màu trắng, chàng trai có đôi mắt xanh biếc ấy đang mặc chiếc áo phong màu trắng của Alawn, chốc chốc lại chớp hàng mi dày cong veo, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh tôi. Cho dù tôi và anh ấy đều lặng yên không nói nhưng không khí không hề có chút ngưng ngừng, khó xử. Tôi tin rằng anh ấy cũng có cảm nhận giống mình bởi mỗi lần ngẩng đầu lên tôi lại được anh tặng một nụ cười thân thiện.

Khi tôi khâu xong cúc áo với những đường chỉ vụng về và một nút thắt thô kệch, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ vui mừng rồi nói cảm ơn. Sau đó, ngay trước mặt tôi, anh ấy cởi chiếc áo phong đang mặc ra, mặc ngay áo sơ mi của mình vào. Mặc dù chơi với Alawn từ nhỏ, tôi cũng đã không biết bao nhiêu lần hình ảnh cậu ấy cởi trần cởi truồng (tất nhiên là lúc còn nhỏ), ngay cả việc thay quần áo trước mặt tôi như ban nãy cũng có nhưng anh ấy không phải là Alawn mà! Vì vậy, vừa nhìn thấy phần cơ thể của một người đàn ông trưởng thành như Leo. Khuôn ngực rắn chắc, tôi sợ đến nỗi vội vàng che mắt lại, mặt mũi bắt đầu đỏ ửng.

Leo tỏ ra rất tự nhiên, mặc áo xong liền cảm ơn tôi một lần nữa, sau đó cúi đầu xuống, dùng tay xoa xoa lên tóc tôi một cách rất tình cảm, giống như đang vuốt ve chú mèo nhỏ, miệng nói: “Em khác xa so với miêu tả của Alawn, em quả là một cô gái điềm tĩnh”.

“Anh có biết điềm tĩnh nghĩa là gì không?” Tôi hỏi một cách đầy hoài nghi.

“Ha ha, vốn tiếng Trung Quốc của anh không kém như em nghĩ đâu”.

Tôi vốn than thầm về sự cởi mở của người phương Tây vừa giật mình bởi lần đầu tiên có người khen tôi điềm tĩnh. Thực ra chỉ là do tâm trạng và cú sốc quá lớn từ kỳ thi đại học nên tôi mới trầm lặng ít nói như vậy.

Leo lớn hơn tôi những mấy tuổi, anh ấy khoảng hai sáu, hai bảy tuổi gì đó. Hoặc giả trong mắt anh ấy, tôi vẫn chỉ là một cô bé chưa tưởng thành mà thôi.

Chợt nghĩ ra điều gì đó, tôi ngẩng đầu lên hỏi anh: “Alawn tả về em như thế nào với anh?”.

“Cậu ấy nói..” Leo bỗng bật cười thành tiếng, “nói em là mãnh hổ hạ sơn”.

Tôi gần như cảm nhận rõ ràng trên khuôn mặt mình xuất hiện mấy vệt đen sì.

Từ hôm đó, tôi thường xuyên thấy Leo mặc cái áo sơ mi trắng có chiếc cúc gỗ ấy. Mỗi lần nhìn thấy cái cúc bằng gỗ màu sắc hơi khác được đơm lên áo bằng nút thắt thô kệch, trong lòng tôi bỗng cảm thấy ấm áp, cảm thấy mình là chiếc cúc áo đó, gắn lên người anh. Mọi lúc mọi nơi.

Tôi bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ, sau đó hỏi Alawn nên dùng câu gì để hình dung mối quan hệ huyền diệu có nội dung “chiếc cúc trên áo anh ấy là do chính tôi đơm tặng” này. Alawn nghĩ hồi lâu rồi nói: “Sợ chỉ của em đơm trên chiếc áo sơ mi của anh?”.

“Tục!” Tôi lườm cậu ấy một cái.

Sau đó, cậu ấy lại suy nghĩ tiếp: “Chỉ trong tay mảnh nữ, áo trên người anh họ?”

“Alawn, cậu nghiêm túc một chút có được không!”

“Vây thì... áo có muôn nghìn kết nối?”

“Kết nối trái tim ư?”

“Chỉ cái thắt nút.”

“Cút!!!”

Ánh mặt trời lên lút len lỏi vào phòng, chiếu lên mái tóc màu vàng hung của Alawn, chiếu lên đôi mắt sáng tinh nghịch của cậu ấy, chiếu lên tuổi thanh xuân đại khờ của chúng tôi.

4. Chương 04

Chương 4 - Trưởng thành

Kỳ nghỉ hè của năm mười bảy tuổi đó, tôi có thể thường xuyên nhìn thấy Leo, cho nên cũng có thể coi mùa hè đó trôi đi một cách thoải mái.

Trong phòng hát Karaoke, Leo hát những ca khúc bằng tiếng Anh đậm chất Blues và Jazz khiến tâm hồn thanh xuân của tôi cũng trầm bổng theo tiếng hát. Anh ấy hát rằng: “They are really saying I love you, I hear babies cry, I watch them grow...”.

Không biết có phải là do ảo giác hay không, tôi luôn cảm thấy rằng Leo rất thích nhìn tôi, bằng cặp đồng tử màu xanh cực kỳ dễ thu hút trái tim phái đẹp của anh ấy. Mỗi lần tôi nhìn anh, tôi đều bị anh ấy phát hiện ra. Tôi là người không thể kín mồm kín miệng được, đặc biệt là đối với Alawn. Tôi nói bí mật đó cho Alawn nghe, cậu ấy hùng hổ công kích tôi một hồi rồi nói tôi đa tình, tự vận vào mình.

“Thật đấy, không những thế, mỗi lần tớ hát xong, anh ấy đều vỗ tay cổ vũ tớ nữa.” Tôi không can tâm, tự bào chữa ỉn.

“Thôi đi, người ta chỉ vì phép lịch sự thôi, ai hát xong mà anh ấy chẳng vỗ tay.”

Ánh mắt khinh miệt của Alawn khiến tôi tự thấy xấu hổ. Nhưng sau đó tôi phát hiện ra rằng, đến lượt người khác hát, Leo đều chỉ ngồi nghe một cách thờ ơ hoặc uống nước, nói chuyện

với những người bạn khác. Chỉ riêng tôi hát, anh ấy mới chăm chú lắng nghe, mới vỗ tay cổ vũ. Tôi không biết điều này có phải do tôi quá mẫn cảm hay không, nhưng đã có bài học từ An Lương, tôi cũng không dám tùy tiện nghĩ nhiều nữa.

Mọi người hẹn nhau ngày hôm sau khi đi bơi ở Công viên Hải Dương. Thật đáng tiếc, công ty của Leo có việc nên anh ấy không đi được.

Alawn vẫn vô cùng hứng khởi, nhào lên lặn xuống ngập ngoाप trong nước. Cơ thể màu trắng ngà làm bắn lên những bọt nước trắng xóa. Tôi ngồi trên bờ, thần thờ uống nước chanh. Alawn tung nước bắn về phía tôi, tôi cũng chỉ lười biếng, nghiêng người tránh, không buồn đáp trả.

Alawn biết tổng trong tâm tư của tôi, nói tôi thật vô vị, anh chàng đẹp trai không đến là cũng không muốn chơi đùa nữa.

Ngoài miệng tôi liên tục phủ nhận nhưng quả thật trong lòng cảm thấy vô cùng thất vọng. Tôi không biết mình đang chờ đợi điều gì, cũng sợ phải biết điều đó...

Lúc đó, cảm giác về mùa hè càng ngày càng rõ rệt, nhưng trên thực tế đã bắt đầu lập thu rồi.

Lúc đó, niềm vui và không vui mỗi ngày đều đơn giản đến nỗi nhìn một cái là biết ngay, đơn giản đến nỗi tôi chưa bao giờ mong ước xa vời đến kết quả.

Khai giảng rồi, đợt tập quân sự tàn khốc đã khiến cho những mộng tưởng khi bước chân vào trường đại học trong đầu tôi bị hủy hoại đến nỗi rách nát hết cả. Tôi vốn bị hạ đường huyết, ngày nào cũng ngất vài lần mỗi khi phải phơi mình dưới trời nắng. Sau một tuần, người trở

nên vừa đen vừa gầy. Cuối cùng, sĩ quan huấn luyện quyết định cho tôi nghỉ ngơi. Mấy ngày sau đó, tôi được ngồi trong bóng râm, uống nước chanh, nhai kẹo mềm, nhìn đám bạn học phải đứng yên không nhúc nhích dưới cái nắng gay gắt, nghe sĩ quan huấn luyện dùng vốn tiếng phổ thông khiến người khác phải trở mắt lú lười để dạy bài hát Nghiêm túc tuân thủ kỷ luật ca, "...A, kỷ nữ, kỷ nữ, a, kỷ nữ, kỷ nữ, trong kỷ nữ có tôi, trong kỷ nữ có bạn, trong kỷ nữ có sức chiến đấu vô hạn...". (Sĩ quan huấn luyện nói ngọng từ jilù - kỷ luật nghe giống như jìnù - kỷ nữ)

Trong bụng tôi nhủ thầm, sĩ quan huấn luyện quả thực là một người đen tối nhưng cũng rất đáng yêu.

Chỉ sau một đêm, tôi với biệt danh "giả vờ ngất" đã trở nên nổi tiếng khắp khóa học. Tối nào cũng có vài bạn học tới cung kính xin học kỹ năng ngất của tôi, làm sao để càng giống như thật, càng khủng bố càng tốt.

Vậy là một người vốn vô danh như tôi, sau một chút bất cẩn đã trở lên nổi tiếng.

Sau khi chính thức vào học, cuộc sống trong trường đại học không sinh động đáng yêu như trong miêu tả trong sách vở, vườn trường cũng không tràn ngập không khí lãng mạn như trong tưởng tượng của tôi. Thời khóa biểu được sắp xếp một cách rất hoành tráng nhưng bài học trên thực tế lại rất sơ sài. Đồ ăn trong nhà ăn rất khó nuốt, giảng viên nam trong trường đều rất bình thường, bạn học trong lớp toàn người lạ... Và học được một tháng rồi mà trong lòng tôi vẫn cảm thấy vô cùng trống trải. Chỉ có ưu điểm duy nhất đó là hệ thống thực vật ở trường Đại học C vô cùng tươi tốt, khiến cho bầu trời mùa thu trở nên trong xanh tĩnh lặng. Mỗi khi đêm xuống, nằm trên chiếc giường trong ký túc xá, trong lòng tôi cảm thấy cô đơn một cách khó hiểu. Từ nhỏ tôi đã rất độc lập, rời khỏi sự chăm sóc của bố mẹ, tôi vẫn có thể sống một cách đàng hoàng, vì vậy, đó tuyệt đối không phải là cảm giác nhớ nhà. Nhưng không thể nói được là vì sao, tôi vẫn cảm thấy bên cạnh mình thiếu một cái gì đó.

Hồi học cấp ba, tôi thích ngồi trên khán đài nhìn đám con trai phí hoài tuổi thanh xuân bằng cái trò tranh chấp nhau trên sân bóng. Đến khi lên đại học, sân bóng ở trường còn lớn hơn, nhiều hơn nhưng lại chẳng còn hứng thú đó nữa. Bầu trời càng trong xanh hơn còn tâm hồn tôi lại càng u ám hơn.

Từ trước đến giờ, tôi không biết rằng khả năng thích ứng của mình lại kém như vậy. Vẫn là thành phố quen thuộc này, chẳng qua cũng chỉ là đổi sang một trường khác, vậy mà con người tôi lại trở nên trầm lặng kiêu lời rồi.

Mãi tới ngày hôm đó, tôi mới tìm ra được nguyên nhân của sự hụt hẫng.

Người khác nói, đến năm thứ ba, thứ tư, tần suất trốn học bắt đầu tăng lên. Còn tôi, mới học kỳ đầu của năm thứ nhất đã bắt đầu trốn học, bởi vì thời gian lên lớp buổi chiều xung đột với giấc ngủ trưa của tôi. Trung tuần tháng Mười, đúng lúc bầu trời cao rộng, không khí mát mẻ,

nằm trên giường ngủ trong phòng ký túc có thể nhìn thấy bầu trời xanh cùng những đám mây trắng khổng lồ nhõn nhờ bay lượn ngay trước mắt, bất giác tôi lại chìm vào giấc mơ. Vừa

ngủ thiếp đi, tôi lại bị một cô bạn cùng phòng cũng dừng cảm trốn học như tôi lay tỉnh, Duyệt Duyệt vừa lay tôi dậy vừa nói: “Lạc Lạc, mau tỉnh dậy xem nào, dưới tầng có một chàng trai

cứ gọi tên cậu mãi!”.

Sau đó, tôi liền nghe thấy một giọng nói thân quen tới nỗi không thể thân quen hơn được nữa, cứ đều đặn hét lên từng lượt một: “Lạc Lạc Tô – Lạc Lạc Tô năm thứ nhất khoa Ngữ văn – Lạc Lạc Tô thích ngủ trưa năm thứ nhất khoa Ngữ văn – Lạc Lạc Tô trốn học ngủ trưa năm thứ nhất khoa Ngữ văn...” Giọng nói này đã làm phiền tôi suốt mười tám năm, giờ đây lại lọt vào tai tôi như đang trong một cơn ác mộng. Tôi không cần nhìn cũng có thể phác họa ra bộ dạng của cậu ấy lúc đó, người mặc áo phông, bên ngoài là chiếc áo khoác mỏng, hai tay nhàn rỗi đút vào túi quần để làm dáng, giày trắng hiệu NIKE, mũ lưỡi trai màu trắng che lấp mái tóc rối tung màu hung vàng, đôi mắt hai mí trong sáng ưa nhìn, khuôn mặt luôn giữ nụ cười có chút chế giễu, đang đứng trong bóng râm, gân cổ lên gọi tôi.

Tôi lập tức bật dậy, lao ra cửa sổ hét toáng lên. “Cậu ngậm miệng lại cho tót! Đứng đó, không được động đây!”.

Cậu ấy đập hai gót chân vào nhau, “Dạ!”

Tôi dường như đã bay xuống dưới tầng. Vừa xuống tới dưới tầng một đã nhìn thấy cái bóng đáng lo ngại thôi thúc đang rướn cặp lông mày rộng, đứng dưới sân ký túc nữ. Cho dù bao

năm trôi qua, cho dù những câu chuyện cũ gắn liền với tuổi thanh xuân đã phai nhạt như thế nào trong ký ức của tôi, nhưng chỉ cần nhớ tới thời gian học đại học, cảnh tượng Alawn

đứng dưới sân ký túc xá réo gọi tên tôi vẫn hiện lên một cách vô cùng sinh động mà mãnh liệt trong tâm trí tôi. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá của cây hoa quế, rọi xuống khuôn mặt của cậu ấy.

Tất cả đều sáng tỏ như vậy. Cảm ơn Alawn, cảm ơn vì đã khắc họa một dấu ấn sinh động vào mỗi tâm tình thời niên thiếu đầy tươi đẹp và trong sáng của tôi. Hình ảnh cậu ấy đứng trong những tia nắng chói lọi, mỉm cười vẫy tay ấy sẽ mãi mãi ghi sâu trong sâu thẳm tâm hồn tôi, xa tắp nhưng lại gần ngay trước mắt.

“Đồ đểu!” Tôi hét gọi cậu ấy.

“Có ta đây!” Cậu ấy cũng hét gọi tôi, “Phù thủy Gà Mên!”.

Sau đó, cậu ấy dang rộng hai tay về phía tôi, tôi không hề do dự sà vào lòng cậu ấy, thắm thiết ôm chặt lấy.

Đây là lần thứ n chúng tôi ôm nhau trong đời rồi chẳng. Không chút sắc thái tình cảm nam nữ, không chút làm bộ, không chút kỳ cục.

“Ở trường này có người mua đồ ăn sáng cho cậu không?” Cậu ấy thì thầm hỏi.

“Không.”

“Ở trường này có người giúp cậu mang cặp sách không?”

“Không.”

“Ở trường này có người tranh chỗ ở nhà ăn cho cậu không?”

“Không.”

“Ở trường này có người làm bài tập giúp cậu không?”

“Không.”

“Ở trường này có người giúp cậu dọn dẹp không?”

“Không.”

...

Cậu ấy nói một câu, tôi trả lời một câu. Thái độ của một cậu ấy rất nghiêm túc, tôi cũng đứng đần không kém. Sau đó! Tôi òa lên khóc. Bây giờ mới phát hiện ra rằng, hóa ra, tôi đã coi thường vô số những việc

mà cậu ấy làm cho tôi, vậy mà tôi đã coi cảm giác được ưu đãi đó giống như không khí và cảm thấy đó là chuyện đương nhiên, vậy mà một người vô tâm vô tính như tôi lại chẳng có chút cảm kích nào cả.

Tôi bây giờ mới hiểu ra rằng, tại sao tôi không quen được cuộc sống ở trường đại học. Hóa ra, bên cạnh tôi không còn Alawn nữa.

“Cậu khóc cái gì chứ!” Alawn vẫn giống như ngày bé, chẳng sợ trời chẳng sợ đất nhưng hễ nhìn thấy tôi khóc là chân tay luống cuống hết cả lên, vụng về kéo vạt áo lên lau nước mắt

nước mũi cho tôi, “Hay là có ai bắt nạt cậu! Cứ nói cho tớ biết, tớ sẽ xử lý giúp cậu!” Không gian trong trường đại học C rất trống trải, gió thu ở trường đại học C rất to, gió thổi khiến áo

của Alawn bay phấp phất. Đột nhiên trong lòng tôi, hình ảnh của cậu ấy bỗng trở nên đội trời đạp đất. Alawn đứng trong gió, lớn tiếng bênh vực cho tôi.

Tôi nghe giọng của Alawn giờ đã mang chút khau âm của Bắc Kinh, tự cảm thấy buồn cười.

Nhưng giờ này, cậu ấy đáng ra đang phải lên lớp ở Bắc Kinh xa xôi chứ, sao lại bay về trường của tôi, đứng giúp tôi lau nước mắt thế này, vậy là tôi liền hỏi: “Cậu bị đuổi khỏi Đại học B rồi ư?”

“Không! Chỉ là về xem xem.” Cậu ấy nói.

“Xem cái gì.”

“Xem... xem cậu có phải là đã lùn đi rồi không.” Cậu ấy cười, khua tay miêu tả chiều cao của tôi.

Tôi lườm cậu ấy một cái, chu môi lên.

Mây trắng bồng bênh như hoa bông, gió thổi khiến chúng tan tác bay.

Hồi học cấp ba, khi phần nam tính trong con người cậu ấy bắt đầu phát dục, chiều cao của Alawn tăng đột biến. Cậu ấu liền thích trêu chọc tôi, nói tôi càng lớn càng lùn. Khi mới rời cuộc sống học sinh trung học vài tháng, bỗng nhiên cảm thấy mong ảo như đám mây xa nhất nơi chân trời kia. Hồi đó thật ngây thơ, thật ngốc nghếch biết bao. Tự cho rằng giờ đây mình đã thành người lớn rồi.

“Sao không gọi điện cho tớ?” Cậu ấy giả vờ nghiêm túc hỏi.

“Không muốn gọi!” Tôi bĩu môi nói.

“Có bạn trai rồi à?” Cậu ấy hỏi.

“Chẳng có ai cả.”

“Tại sao không trả lời thư của tớ?”

“Quê mùa! Vô vị!” Tôi lườm cậu ấy một cái, cảm thấy những bức thư lời lẽ như văn nói, đều đặn hai ba ngày một bức của cậu ấy thật vô nghĩa.

Tôi bỗng cảm thấy kiểu đối thoại này có chút ảm áp mơ hồ, giống như tâm sự của đôi tình nhân lâu ngày gặp lại. Vậy là, tôi có ý đả kích cậu ấy một cái, hỏi: “Tên tiểu tử này rốt cuộc là đã xin phép nghỉ chưa hả?”

“Quên rồi.” Cậu ấy nói một cách hồ hững. Thấy tôi cuống quýt lo lắng mới vội vàng giải thích, “Yên tâm đi, thầy giáo rất quý tớ, nói tớ là rường cột to lớn của tổ quốc, không dễ dàng khai trừ tớ đâu”.

Trong cùng một thời gian, những điều tôi muốn nói quá nhiều, những việc phát sinh cần khai báo với cậu ấy càng lớn, nhưng tôi lại không thể mở lời, không biết bắt đầu từ đâu. Vừa hay cậu ấy cũng không nói gì. Tôi ngược lên nhìn Alawn một chút, chợt bắt gặp đôi mắt trong

sáng mà quen thuộc. Đôi mắt ấy còn lấp lánh hơn cả viên kim cương trên khuyên tai của cậu ấy.

Thật mơ hồ khó hiểu, tôi lại bắt đầu cảm thấy hồi hộp! Trong lòng cảm thấy khó lý giải, cho rằng đổ mắt lên là do tia tử ngoại từ phía mặt trời quá mạnh.

Đang lúc vẫn suy nghĩ, Duyệt Duyệt đi tới, vỗ vỗ vào vai tôi: “Lạc Lạc, không ngờ bạn trai của cậu đẹp trai như vậy khiến người khác cảm động quá, cậu xem, bọn cậu thật là ồn ào náo động!”

Lúc bấy giờ tôi mới chú ý tới những ánh mắt hoặc là nhìn trực diện, hoặc là lén lút nhìn trộm từ bốn phía xung quanh, tôi vội vàng gỡ tay Alawn ra.

“Chẳng phải là bạn trai gì đâu!” Mặc dù Alawn vừa cao vừa đẹp trai, rất có thể thỏa mãn lòng ham hư vinh của tôi, nhưng trước sự trong sáng của bản thân, tôi vẫn giải thích theo thói quen.

Lần này Alawn lại chẳng chịu đứng yên, vội vàng nhảy ra, chỉ vào Duyệt Duyệt mà hét toáng lên: “Oa, trường cậu có nhiều con gái xinh quá!”

Tôi giới thiệu với Duyệt Duyệt: “Cậu ấy là bạn thân của tớ, bọn tớ chơi với nhau từ hồi để chỏm tới giờ. Cậu ấy tên là Alawn.” Sau đó lại quay sang nói với Alawn, “Cậu đừng làm chị em của tớ sợ đấy, cậu ấy tên là Duyệt Duyệt, là khoa khôi của lớp tớ đấy!”, rồi lại dùng tay hích hích vào người Alawn, lời nói đầy hàm ý, “Cậu ấy đang cô đơn đấy! Trâu ta ăn cỏ đồng ta, tớ sẽ giúp cậu trông nom cậu ấy cẩn thận”.

Alawn không nói gì, lườm tôi một cái, ánh mắt rất lạ.

Duyệt Duyệt nói thêm vài câu rồi đi luôn.

Tôi hỏi Alawn bao giờ quay lại trường học, cậu ấy nói là chuyến bay buổi tối.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, “Cái gì! Cậu coi máy bay như là xe taxi thế à?”

“Ngày mai tớ vẫn phải lên lớp.” Alawn nói.

“Vậy cậu chạy về đây làm gì?”

“Xem cậu đã lùn đi chưa mà!”

“Có nói không hả!” Tôi làm điệu bộ sắp cù vào nách cậu ấy.

Alawn từ nhỏ đã sợ nhất điều đó, hễ dọa cù là cậu ấy lập tức đầu hàng. Quả nhiên, cậu ấy vội vàng nói: “Đừng, đừng, tớ nói. Cậu quên hôm nay là ngày gì rồi à?”

“Ngày gì?” Tôi hỏi, khuôn mặt ngơ ngác khó hiểu.

“Ngốc nghếch! Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười tám của cậu mà!” Cậu ấy gõ mạnh lên đầu tôi một cái. Tôi có chút cảm động. Tôi vốn là một cô gái hăm hở, không hay để ý nhiều đến chuyện vụn vặt, trước giờ thường không nhớ nổi ngày sinh nhật hay những ngày kỷ niệm. Không nhớ nổi ngày sinh của mình, đương nhiên, sinh nhật của Alawn tôi cũng không nhớ. Hàng năm, cứ đến sinh nhật là cậu ấy lại nhắc giúp tôi, không những thế còn tổ chức lần lượt từ lịch dương sang lịch âm, còn chuẩn xác hơn cả bố mẹ tôi.

Quả nhiên là người anh em thân thiết. Nhưng tôi lại không muốn cậu ấy thấy sự cảm động trong thâm tâm mình nên thản nhiên nói: “Muốn tặng quà cho tớ thì chỉ cần gửi là được rồi, có cần thiết phải đích thân vượt ngàn dặm xa xôi để mang quà đến không? Thôi được, lấy ra xem nào, quà đâu.” Sau đó chia hai bàn tay ra.

“Quà gì chứ. Tớ về đây rồi còn không phải là món quà to nhất hay sao hả! Nụ hôn đầu đời cũng bị cậu cướp đi rồi còn đòi gì nữa? Chẳng lẽ nhất định bắt tớ phải hiến thân mới được à?”

Sao cậu cứ được voi đòi tiên thế hả?” Alawn cười láu cá.

Tôi vừa nghe cậu ấy nhắc lại chuyện cũ, ngượng ngùng đến phần nộ, chạy theo cậu ấy mà đuổi đánh.

Lại là cảnh tượng đó, tôi hồn hã hồn hã chạy đuổi phía sau, cậu ấy co giò chạy nhanh phía trước. Cảnh tượng đó, từ nhỏ đến lớn, chúng tôi đã diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần rồi. Nhưng lần này không giống như vậy. Bầu trời trong xanh, những tán lá trên cây hoa quế xanh non mơn mẫm, mặt trời xuyên qua kẽ lá tạo thành những chấm tròn, gió khẽ thổi bên tai, mùi hương thanh khiết của hoa quế phảng phất ngay trước mũi. Alawn chạy giật lùi mà tôi không thể đuổi kịp. Cậu ấy liền cười nhạo tôi chạy chậm, liền bị tôi mắng. Tôi cười, cậu ấy cũng đang cười. Cậu ấy bắt đầu đứng sững lại, tôi không kịp dừng bước, đâm sầm vào ngực cậu ấy, thật rắn chắc, sống mũi còn có cảm giác đau đau.

Alawn đứng dưới mặt trời tháng Mười, cao lớn hiên ngang, mũi lưỡi trai trắng đội lệch, mớ tóc lòa xòa màu nâu tẩm đẫm ánh nắng, viên kim cương trên khuyên tai vẫn tỏa sáng lấp lánh. Tôi bỗng phát hiện ra rằng, chỉ sau một đêm, cậu bé con thò lò mũi xanh vẫn theo đuổi tôi ngày xưa ấy nay đã trưởng thành rồi.

Sau đó, tôi lại thể hiện nỗi thẹn thùng của một người con gái. Tôi cũng cảm thấy bất ngờ vì cảm giác bên lên mẩn cảm của mình.

Alawn thì ngược lại chẳng có tâm sự gì, mời tôi đến nhà cậu ấy tổ chức tiệc sinh nhật.

Phản ứng đầu tiên của tôi là: “Leo có đi không?”.

Alawn nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ lạ, lộ ra vẻ trầm tư mà tôi không thể hiểu được. Nhưng chỉ trong chốc lát mọi thứ trở về trạng thái bình thường, cậu ấy vỗ vai tôi nói: “Trước đây không nhận ra, thì ra cậu là đồ háo sắc đấy! Đúng là con gái lớn lên thay đổi nhiều quá, dễ dàng tình xuân dập dềnh thế hay sao? Tở thay cậu mời anh ấy rồi, yên tâm nhé! Người anh em này chu đáo đấy chứ! Bỏ tiền bỏ sức, lại còn phải hiến thêm cả mỹ nam nữa.”

Tôi cười hì hì, lại hỏi thêm một câu nữa: “Cậu thật sự không cảm thấy rằng anh ấy thích tớ sao? Vậy tại sao anh ấy lại gọi tớ là Tiểu Lạc Lạc?”.

Kỳ nghỉ hè năm đó, tôi không ngờ rằng Leo có ý với mình và đã đem thắc mắc này nói với Alawn, nhờ cậu ấy tham mưu. Dù rằng, không ngoài dự đoán, Alawn thường trợn mắt lên, gõ gõ vào trán tôi và không hề khách khí chế giễu tôi một trận, nói rằng da mặt tôi còn dày hơn bức tường, nói tôi mơ mộng, hão huyền, nói tôi tự đa tình. Tôi cũng không sợ bị mát tát mặt trước Alawn, bởi vì từ nhỏ tới lớn, có việc gì của tôi là cậu ấy không can dự đâu. Giữa tôi và cậu ấy sớm đã chẳng cần giữ hình tượng gì nữa rồi. Điều kỳ lạ là, lần này, Alawn không hề công kích, cậu ấy chậm rãi tiến lại gần, đưa tay phủi nhẹ những cánh hoa quế vương trên vai tôi, lầm rầm hỏi: “Cậu hy vọng thế nào?”.

“Tớ không biết...” Tôi bỗng giật mình bởi dự dục đáng bất ngờ của cậu ấy, ngăn người ra nói.

“Phù thủy Gà Mên, qua sinh nhật đã thành người lớn rồi...” Tay Alawn vẫn không rời khỏi vai

tôi, đôi môi cậu ấy rất gần đôi mắt tôi, viền môi cong cong quyến rũ, mềm mại và dày dặn, tiếng nói rất khê, giống như đang tự sự, “... là có thể nói chuyện yêu đương được rồi”.

Tôi không hiểu nổi những lời nồng nàn như vậy từ một người con trai đơn giản, xuề xòa như Alawn. Tôi nghĩ, bản thân Alawn cũng không hiểu. Anh chàng Alawn đang dần trưởng thành đó càng ngày càng thích đột nhiên đối xử với tôi một cách ấm áp, dịu dàng. Nhìn bộ dạng hoang mang không biết bầu vuu vào đâu của tôi như vậy, dường như mới chứng minh được vẻ nam tính to lớn của cậu ấy.

Nhưng lần này, tôi lại quên không chế giễu sự ủy mị của cậu ấy. Chúng tôi đứng trong gió,

tôi để mặc bàn tay cậu ấy đang đặt trên vai mình, cẩn thận nhặt những cánh hoa quế còn vương lại, gương mặt cậu ấy khôi ngô tuấn tú như ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Chợt phát hiện ra, không biết bắt đầu từ lúc nào, tôi phải ngẩng đầu lên mới có thể nhìn rõ khuôn mặt của cậu ấy?

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt của cậu ấy đầy ưu tư.

Tôi quy loại vẻ ưu tư đó thành nỗi bồn chồn không yên của đám con trai trong thời kỳ trưởng thành của tuổi thanh xuân. Bởi vì chúng tôi đều đã trưởng thành rồi, có thể tự do yêu đương, tình bạn tốt đẹp có thể bị đe dọa, vì vậy cậu ấy cảm thấy lo lắng chẳng.

Nghĩ như vậy trong lòng tôi cảm thấy được giải tỏa, càng yên lòng hơn.

5. Chương 05

Chương 5 - Chín mươi chín đóa hồng

Buổi tối, Alawn tổ chức cho tôi một bữa tiệc sinh nhật nhỏ tại nhà cậu ấy. Bố mẹ và cô giúp việc đều được mời sang nhà tôi chơi, còn lại một đám trẻ mà theo lời mẹ của Alawn là “lũ

con nít ngây thơ đáng ghét” trong nhà.

Tôi kéo theo cả Duyệt Duyệt đến đó, tự cho rằng Alawn chắc chắn sẽ khen ngợi sự chu đáo của mình. Ai ngờ, phản ứng của Alawn lại cực kỳ bình thản. Đám bạn đầu trộm đuôi cướp

của Alawn vừa nhìn thấy Duyệt Duyệt xinh xắn đã thêm rỏ nước dãi như chó nhìn thấy xương rồi.

Alawn bỗng hỏi thăm tôi, có phải là tôi chột dạ, bởi vì tôi muốn hẹn hò với Leo, muốn thoát khỏi bạn thân là cậu ấy nên mới tìm một cô gái khác đến để bù đắp không.

Tôi đưa tay xoắn xoắn lộn tóc, ngây người ra cười hì hì, nói rằng ưu điểm lớn nhất của cậu ấy là có khả năng nhận thức. Sau đó, Alawn liền sa sầm nét mặt, không thêm để ý đến tôi nữa.

“Làm gì mà nhỏ nhen thế hả! Ăn quýt không?” Tôi bóc một quả quýt để hối lộ cậu ấy, Alawn vẫn không thêm để ý đến tôi.

Leo đã đến. Vừa nhìn thấy tôi, Leo đã cười và nói rằng Tiểu Lạc Lạc phơi nắng đen đi nhiều. Mặt tôi trở nên méo mó, buồn đau vô cùng.

Khẽ liếc về phía Alawn, tên tiểu tử đó đang đứng trong góc cười trộm. Nhìn điệu cười là tôi biết cậu ấy không còn tức giận nữa rồi. Quả nhiên cậu ấy đã hết giận, chủ động chạy tới, ghé sát vào tai tôi nói: “Lát nữa sẽ có điều bất ngờ tặng cậu”.

“Thật hả?! Cái gì vậy?” Tôi thích nhất là những điều bất ngờ. Tôi thích một cuộc sống có điều gì đó để hy vọng, mong ngóng.

“Nói cho cậu biết thì còn gì là bất ngờ nữa, cứ đợi đấy nhé!” Cậu ấy cố làm ra vẻ bí mật, lại còn chớp chớp mắt đầy tinh quái. Sau đó liền chạy hòa vào với đám bạn đang huyên náo trong phòng.

Tôi đưa mắt nhìn Duyệt Duyệt, tính tình cô ấy vốn cởi mở nên không hề cảm thấy lạ lẫm, đang nói chuyện một cách say sưa với ba đứa bạn cấp ba của tôi.

Một lát sau, tiếng chuông cửa vang lên, tôi chạy ra mở cửa, một chàng trai tuấn tú bước vào. Tôi vừa ngạc nhiên vừa bối rối, đó chính là An Lương!

“Lạc Lạc Tô, đã lâu không gặp, tặng cậu, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” An Lương vẫn phong độ như xưa, hào phóng đưa về phía tôi một chiếc hộp gói rất cầu kỳ, tinh tế.

Tôi ngây người không biết phải làm thế nào, rồi quay lại tìm Alawn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“An Lương, vào đi!” Alawn chạy lại, nhìn tôi cười tinh quái, “Tớ với An Lương, không đánh nhau thì không trở nên thân thiết, mấy trận đánh nhau đó thật đã đời, hóa ra An Lương cũng là người vui vẻ, hai bên đã bắt tay giảng hòa từ lâu rồi!”.

“Ồ, Alawn thường nhắc tớ phải chăm sóc cậu.” An Lương mỉm cười nói với tôi. Bấy giờ tôi mới nhớ ra, An Lương học cùng trường đại học với tôi nhưng không cùng khoa. An Lương rất hiếm khi đá bóng nên tôi cũng ít khi nhìn thấy cậu ấy.

Alawn và An Lương bá vai bá cổ bước vào, vừa đi vừa hét lên: “Đi, vào trong nhà rồi nói, đứng ngoài luyện thuyết với phụ nữ làm gì...”.

“...” Lẽ nào, đây là điều bất ngờ mà tên ngốc kia vừa nói ư. Tôi liếc nhìn Leo một cái, anh ấy cũng đang nhìn tôi, mỉm cười vẫy tay với tôi, ra hiệu gọi tôi qua đó.

“Tặng em, Tiểu Lạc Lạc, sinh nhật vui vẻ.” Leo tặng tôi một bức tranh sơn dầu được đóng khung rất đẹp, “Anh vẽ tặng em đây”.

“A! Leo, anh cũng biết vẽ cơ à? Ngưỡng mộ quá đi mất! Bức vẽ đẹp quá! Rất giống em! Cảm ơn anh!” Tôi rất vui sướng, vốn cứ nghĩ rằng Leo không chuẩn bị quà gì cho tôi cả.

“Đâu có giống cậu? Cậu mà xinh thế á?” Alawn thò cổ vào trêu chọc.

Tôi đang định phản pháo, Leo đã giúp tôi: “Tiểu Lạc Lạc cũng là một cô bé xinh xắn mà”.

“Cao nhân cao kiến!” Tôi giơ ngón tay trở về phía Leo.

Alawn ho khan một tiếng, lườm tôi một cái. Tôi hiểu ý cậu ấy. Mặt tôi bỗng đỏ lựng lên.

Lúc đó, tiếng chuông cửa lại vang lên. Mở cửa ra xem, là một cậu bé hoàn toàn xa lạ tầm khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Cậu bé thò cổ vào, nhìn khắp một lượt hơn mười người

trong phòng, hỏi một cách sợ sệt: “Xin hỏi, chị Lạc Lạc Tô có ở đây không ạ?”.

“Chị đây.” Tôi ngạc nhiên nói.

“Chào chị, em là nhân viên của cửa hàng hoa, một anh đã đặt ở cửa hàng em chín mươi chín bông hồng, bảo bọn em mang tặng chị.”

Hóa ra là người đến đưa hoa. Tôi đón nhận bó hoa to đùng đó, còn có cả một tấm thiệp nho nhỏ. Duyệt Duyệt đã nhanh tay cướp tấm thiệp, đọc to nội dung trong đó lên: “Em mãi mãi là cô gái đáng yêu nhất trong lòng anh. Chúc em sinh nhật vui vẻ.” Sau đó, Duyệt Duyệt còn hét toáng lên, “Oa, ký tên là, một người con trai luôn thầm yêu em. Oa! Oa!” Duyệt Duyệt quả là có năng khiếu khuấy động không khí. Mọi người bắt đầu trầm trồ òa lên theo tiếng của Duyệt Duyệt. Không biết ai đó trong phòng đã huýt một hồi sáo dài mang đầy ý nghĩa. Không biết là do hoa hồng quá đỏ, hay là ánh mắt quá sắc bén của mọi người, khuôn mặt tôi bỗng chốc đỏ ửng lên khi bỗng trở thành tiêu điểm của họ. Mọi người bắt đầu đua nhau đoán xem người con trai luôn yêu thầm tôi là ai. Đám con trai bắt đầu công kích lẫn nhau, thoái thác cho nhau.

Chỉ có Leo đứng khoanh tay, nhìn tôi đầy mờ ám. Cặp đồng tử xanh của anh ấy cứ như xuyên

thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn tôi, khiến nó rung lên mãnh liệt...

Duyệt Duyệt đẩy tôi một cái: “Thật chẳng ra sao cả! Lạc Lạc! Yêu rồi không nói cho tớ biết! Nói nhanh, cậu chắc chắn biết nó là ai rồi!”.

Thấy cậu bé đưa hoa ngây ngậy ngô ngồ chuẩn bị ra về, Duyệt Duyệt túm cậu ta lại: “Em bé, nói cho chị biết, ai đã đến cửa hàng đặt hoa?”.

Cậu bé ấp úng nói rằng, đó là một anh có dáng người cao cao, rất đẹp trai.

Duyệt Duyệt quả là tinh quái, cô ấy lập tức chỉ vào đám con trai đang có mặt trong phòng.

“Em thử nhìn xem người đó có mặt ở đây không?”

Cậu bé nhìn quanh phòng một lượt, khe khẽ gật đầu.

Vậy là mọi người lại một phen náo loạn, yêu cầu cậu bé chỉ rõ xem đó là ai.

Cậu bé nhìn về phía tôi, khe khẽ nói: “Anh ấy dặn không cho phép em được tiết lộ”.

Tôi đứng ra giải vây cho cậu bé, nói mọi người đừng làm khó cậu, để cho cậu bé đi về. Nhân lúc mọi người không để ý, tôi kéo Alawn vào một góc, hỏi cậu ấy: “Tham mưu của tớ, cậu thử nói xem, dùng trí thông minh và tài phán đoán của cậu, bó hoa này là do ai tặng nhỉ.”

Alawn sững người lại, nói cậu ấy không biết.

“Tớ cảm thấy ... có thể là... là Leo.” Tôi ngượng ngùng vịn vẹo đầu ngón tay, nhớ đến dòng ký tên đó, trong lòng vừa vui sướng vừa lo sợ.

“Tại sao?”. Alawn hỏi.

“Dựa vào dòng ký tên ấy, một chàng trai luôn thầm yêu tớ, là đàn ông mà, ngoài Leo ra, đám con nít các cậu có ai xứng được gọi là đàn ông không?” Tôi đã sớm phân tích một cách rất rạch ròi.

“Lạc đại ngốc, chúng tớ đều được coi là đàn ông rồi!” Alawn không chịu nổi liền hét toáng lên.

“Dù sao tớ vẫn đoán chắc chắn là Leo! Không thể sai được!”

“Tại sao?”

“Trực giác của con gái!”

Suốt buổi tối, Duyệt Duyệt đều dò đoán xem ai là người đã tặng tôi hoa hồng. Sau khi nghe kể về mối tình đầu ngắn ngủi của tôi hồi cấp ba, cậu ấy quả quyết chính là An Lương. Tôi nhìn về phía An Lương cậu ấy đang ăn bánh ga tô. An Lương ngồi ngay ngắn trên sofa, nhâm nhi từng ngụm rượu vang nhỏ, dùng đĩa chậm rãi nếm bánh sinh nhật. Điều bộ giống như quý tộc nước Anh ở thế kỷ Mười tám. Thật không thể hiểu nổi, tại sao một chàng trai nho nhã như An Lương lại có thể kết bạn và hòa hợp với tên tiểu tử bất trị Alawn được nhỉ. Nghe nói, An Lương đã chia tay với người bạn gái là dân xã hội đen của cậu ấy rồi.

“Không thể là cậu ấy được.” Tôi nói.

Duyệt Duyệt hỏi nguyên nhân, tôi lại không thể nói ra được, cố tỏ làm ra vẻ thần bí, nói trực giác của con gái, sau đó giả vờ khiêm tốn, nói rằng chắc đây là trò đùa ác ý của ai đó, cố ý trêu chọc tôi thôi.

Thực ra, trong lòng tôi đã có câu trả lời, chỉ có điều muốn chờ đợi và khát vọng nó được chứng thực mà thôi. An Lương tiến lại gần, ngồi xuống bên cạnh giải vây cho tôi: “Đừng làm

khó cho Lạc Lạc Tô nữa, tớ rất hiểu cậu ấy, cậu ấy nói không biết, vậy chắc là không biết rồi.” Tôi cảm kích nhìn An Lương nói cảm ơn cậu ấy.

“Cậu đừng nói cảm ơn tớ, thực ra, tớ luôn cảm thấy hổ thẹn với cậu...” An Lương nói, “Tớ luôn muốn nói một câu xin lỗi với cậu nhưng không có cơ hội. Alawn đã không cho tớ tiếp

cận cậu dù chỉ là món men đến gần lớp cậu. Tớ biết, thành tích học tập của cậu vốn rất tốt, thất bại trong kỳ thi đại học có thể cũng liên quan đến tớ...” Nói đến đó, nụ cười trên môi

cậu ấy vụt tắt, nghiêm túc nói: “Lạc Lạc Tô, xin lỗi cậu”.

Thực ra, tôi đã không còn muốn tra cứu nữa. Từ nhỏ tới lớn, Alawn đã bày trò trêu chọc tôi quá nhiều rồi, nào là bắt sâu róm thả vào trong hộp bút của tôi, cởi quần ngay trước mặt tôi để làm cho tôi sợ... Vì vậy, tôi đã quá hiểu tâm địa đen tối của bọn con trai, chỉ là do tình nghịch, không liên quan gì tới vấn đề đạo đức cả. Nhưng lời xin lỗi thành khẩn đó, đôi mắt chứa đầy hối hận của An Lương đang khát khao nhận được sự tha thứ, khoan dung... Điều đó khiến những khúc mắc trong lòng tôi sau khi tan biến đã hoàn toàn nhường chỗ cho niềm cảm kích vô cùng.

“Cậu có tha thứ cho tớ không?” An Lương hỏi.

“Tớ đã không còn giận cậu từ lâu rồi.” Tôi cười.

“Cậu quả là đại lượng đúng như lời Alawn nói.” An Lương thở phào một tiếng, đôi mắt sáng bừng như trăng non mới nhú.

“Alawn khen tớ là đại lượng à? Cậu ấy có nói với Leo rằng, tớ là mãnh hổ hạ sơn đấy.” Tôi mím môi lại, liền nhìn thấy Alawn đang cầm một chiếc bánh ga tô, chạy đuổi theo Duyệt Duyệt quanh phòng, khắp đầu tóc người ngộm bọn họ toàn là kem sữa. Chỉ một lát sau, tiếng hét của Duyệt Duyệt đã từ trạng thái hăng hái chuyển sang thê thảm rồi...

“Lạc Lạc Tô, mái tóc ngắn rất hợp với cậu.” An Lương lại nói tiếp, đôi mắt lá răm nhỏ, dài đầy khả năng sát thương.

“Hả? Ờ ờ...” Tôi ít có cơ hội tiếp xúc với những lời khen trực tiếp, vì vậy khi được khen sẽ cảm thấy thấy đầu óc rối tinh, hướng hồ lại là nhận được lời khen từ đối tượng của mối tình đầu, tâm hồn lập tức mơ màng bay bổng không biết mình đang ở đâu nữa.

“Cậu gầy đi có phải liên quan tới câu nói của tớ ngày đó không?” An Lương lại hỏi tôi một cách thẳng thắn như vậy, nụ cười của cậu ấy đầy thiện ý.

“Ha ha, có đấy...” Tôi cũng không giấu giếm.

“Thực ra, việc tớ và bạn gái cũ chia tay nhau, ít nhiều cũng liên quan tới cậu.” An Lương nói.

“Hả?” Điều này là điều tôi không ngờ tới nhất. Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ấy, “Tại sao?”

An Lương chỉ cười mà không trả lời, đưa cho tôi một chai nước chanh: “Cái này, tớ tiện thể mua trên đường, tớ vẫn nhớ cậu thích uống loại này mà”.

Tôi nhận chai nước, nói cảm ơn. Cậu ấy dịu dàng nhìn tôi cười. Chuyện cũ càng giống như dòng suối trên vách đá, tha thiết tuôn chảy. Mặc dù mới chỉ qua nửa năm nhưng nay nhớ lại vẫn giống như đã cách hàng thế kỷ. Hồi đó còn trẻ con hơn bây giờ. Mùa xuân năm lớp mười hai đó, trên sân vận động, phong thái tuần tú, hiên ngang, mạnh mẽ của cậu ấy, vẻ ngang ngược khi cởi áo khoác ra lệnh cho tôi giữ hộ, sự ân cần, dịu dàng khi mời tôi uống nước chanh... còn túi bông ngô thơm lừng ngọt ngào lúc cùng nhau xem phim, còn có... còn có nụ hôn suýt nữa thì trở thành hiện thực...

Tôi nhìn đôi môi của An Lương, đỏ hồng ươn ướt. Trước cái nhìn chăm chú của cậu ấy, tôi bỗng cảm thấy căng thẳng. Đang bên lên ngồi nghịch móng tay, một miếng bánh ga tô bay tới và “bốp”, phủ đầu khuôn mặt khô ngô của An Lương. Ngay sau đó là tiếng hét điếc tai của Alawn: “Để tớ dạy cậu tán gái!”.

Tôi chỉ vào bộ dạng của An Lương, cười đến nghiêng ngả hết cả người, bỗng nhiên mắt mũi tối sầm lại, hóa ra Duyệt Duyệt đã úp cả một đĩa bánh ga tô lên mặt tôi. Bên tai còn vang lên giọng hét lạnh lạnh của Duyệt Duyệt: “Để tớ dạy cậu đi tán trai!”.

Tôi bất đắc dĩ đưa mắt ra hiệu cho An Lương túm lấy miếng bánh trên bàn, bắt đầu phản kích. Đám người trong phòng bắt đầu trở thành một trận hỗn độn, không khí náo nhiệt bắt đầu đạt tới cao trào.

Nhìn bề ngoài, Duyệt Duyệt có vẻ nhẹ nhàng thanh tú nhưng thực chất lại rất tinh nghịch. Chỉ cần cho cô ấy một khoảng không gian, cô ấy lập tức có thể biến thành một chú ngựa hoang. Tôi vô cùng ngưỡng mộ cách sống ngày nào cũng hăng hái, hồ hởi khoáng đạt như thể đang sống trong ngày tận thế của cô ấy, rồi thắm than thở sao bản thân không làm được như vậy.

Sắp đến mười hai giờ, một số người ra về, một số người say khướt, đám còn lại cũng đều đã ngà ngà say, thần chí không còn tỉnh táo nữa rồi. Mơ màng thì thắm ba năm cấp ba về trước “tôi thích cô ấy, cô ấy thích cậu ấy...”

Màn đêm ngoài cửa sổ đen sẫm, sao đêm thưa thớt. Mẹ đã sang gọi tôi mấy lần, thấy tôi ngoan cố không chịu về nhà ngủ, bà ca cẩm vài câu “Đều đã lớn hết rồi mà còn nghịch như con nít” rồi cũng phải cũng phải chiều theo tôi.

Qua mười hai giờ, tôi đã thành người lớn rồi. Mặc dù tôi sớm đã không coi mình là một đứa trẻ, nhưng khi thật sự bước vào thế giới của người lớn, trong lòng vẫn cảm thấy đôi chút lo lắng không yên. Tự cảm thấy rằng mình sẽ không thể vô tư cười đùa, không biết trời cao đất

dày là gì như hồi trẻ con, cũng không thể tùy tiện nói ra những lời thiếu suy nghĩ nữa.

Trong cái đêm ca vũ thanh bình này, tôi thậm chí bắt đầu suy nghĩ, nghĩ đến một vài vấn đề sâu sắc hơi. Màn đêm trước mắt tối đen như vậy, còn con đường của tôi ở đâu. Lý tưởng, mới

hôm qua ngẩng đầu lên còn nhìn thấy, thời khắc mười tám tuổi trôi qua, dường như lại trở nên xa xăm vô tận rồi.

6. Chương 06

Chương 6 - Trăm năm đầu bạc

Đó là một đêm tất cả mọi người đều say, duy chỉ có mình tôi tỉnh táo.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi đám người quá khích đó, tôi lúi thúi lếch thếch lê tấm thân dính đầy kem sữa vào trong nhà tắm để rửa.

Hôm nay, Alawn cũng uống không ít rượu. Cậu ấy vừa đưa lưỡi liếm lớp kem dính quanh mép vừa đi theo tôi. Tôi vào nhà tắm, cậu ấy liền đứng cạnh tôi. Nhìn qua tấm gương, khuôn mặt cậu ấy toàn màu vàng,

đỏ của kem sữa, chỉ còn lại đôi mắt đỏ đẫm liếc qua liếc lại, miệng lưỡi còn bận rộn liếm nốt chỗ kem còn đang dính trên tay. Bộ dạng đó trong thật khôi hài. Tôi chỉ vào cậu ấy, cười phá lên.

Alawn lườm tôi một cái, hơi rượu xông lên nồng nặc: “Bộ dạng của cậu không... không buồn cười à?”

Sau đó tôi không để ý tới cậu ấy nữa, bắt đầu rửa tay. Alawn lại vẫn rì rả rì rầm bên tai tôi: “Cô bạn học Duyệt Duyệt của cậu... quá điên rồ, có mặt cô ấy ở đây quả là đáng sợ... thật... thật sự không điều khiển được! Đáng tiếc quá... một thân hình mỹ nữ tuyệt đẹp”.

Tôi lườm cậu ấy một cái. Alawn mặc dù đã có phần say nhưng cũng vẫn biết điều, thôi không nói xấu Duyệt Duyệt nữa bèn chuyển sang chủ đề khác. “Đúng rồi... cậu, cậu bạn này thì thăm với An Lương ở đó rất lâu, nói... chuyện gì thế? Vừa cười... vừa nói, ra vẻ rất hòa... hòa hợp nữa!”

Tôi bỗng quay sang nhìn Alawn rồi nhảy cẫng lên: “Tớ biết người tặng hoa là ai rồi!”

“Ai?” Alawn vốn đang định liếm nốt chỗ kem còn lại trên ngón tay, nghe tôi nói vậy, căng thẳng quá suýt nữa thì cắn cả vào lưỡi.

“Là An Lương!” Bàn tay phải của tôi nắm chặt thành một nắm đấm, lim dim đôi mắt, bộ dạng như đã tìm ra mọi chứng cứ để chứng minh.

“Tại sao... lại nói vậy?”

“Trực giác của con gái.”

“Tên tiểu tử đó rất cuộc... đã nói gì với cậu hả!” Alawn không chịu nổi nữa, trợn mắt lên, “Cậu ta không thể... bắt tài đến nổi... muốn nhai lại cỏ... cỏ đấy chứ?!” Sau đó, cậu ấy ngấm nghĩa tôi một lượt từ trên xuống dưới giống như lũ hạ lưu, “Ngực cậu cũng không... to, mông cũng không... lắm! Rất cuộc... cậu ta đã nói cậu những gì?”

“Ai da! Liên quan đến bí mật cá nhân, tớ không nói cho cậu biết được!” Tôi cũng không buồn để ý tới những lời bình phẩm của Alawn về cơ thể tôi, đắc ý chơi trò ú tim, mỉm cười với chính mình ở trong gương, sau đó tiếp tục rửa. “Này, cậu đi ra đi! Tớ muốn đi vệ sinh!” Tôi đẩy mạnh Alawn.

Tên tiểu tử đó bắt đầu giở trò, nhất quyết không chịu đi ra, luôn miệng hỏi: “Nói đi! Bọn cậu... nói những gì? Cậu... cậu có chuyện gì đều hỏi tớ, tớ đều... đều trả lời hết mà!”

“Cậu có thể cho phép người ta không vô tư như cậu được không?” Tôi trợn mắt lườm cậu ấy một cái.

“Phù thủy Gà Mên, nói cho tớ biết đi mà! Bọn mình... ai với ai hả, bọn mình... là người một nhà mà!” Alawn bắt đầu dùng hai bàn tay đầy dầu mỡ của cậu ấy để túm lấy tôi, giả bộ ngây thơ đáng yêu. Cuối cùng, cậu ấy buông ra một câu, “Cậu cậu... thay đổi rồi”, để dọa cho tôi sợ.

Tôi chậm rãi kéo tay cậu ấy ra: “Đương nhiên là tớ thay đổi rồi, tớ đã là cô gái trưởng thành không giống đứa trẻ nhãi ranh như cậu nữa. Cậu có hiểu chuyện chính trị quốc gia không, cậu có hiểu chuyện thời sự không? Cậu có hiểu tương lai tiền đồ không? Cậu có hiểu có trách nhiệm hôn nhân không?”. Tôi càng nói càng đắc ý, càng nói càng xa rời thực tế, “Còn nữa, cậu hiểu trái tim của một cô gái trưởng thành không? Cậu có hiểu không, có hiểu không? Vị thành niên!”

Alawn nhỏ hơn tôi hai tháng tuổi, thế là, việc công kích một người còn hai tháng nữa mới đủ mười tám tuổi trở thành một việc vui nhất trong ngày hôm nay của tôi. Nhìn điệu bộ nghiêng răng nghiêng lợi của cậu ấy, tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Tôi dùng bộ mặt đắc ý theo kiểu “tớ làm thế đấy cậu làm gì được tớ nào” để nhìn cậu ấy,

nhưng khuôn mặt của Alawn bỗng biến sắc, “sầm” một tiếng, cánh cửa phòng tắm bị đóng lại. Cậu ấy chỉ tiến một bước, tôi đã lập tức cảm thấy không gian bị thu hẹp lại. Hơi thở

mang theo mùi rượu của cậu ấy phả lên mặt tôi. Tôi ngây người ra nói: “Làm gì vậy... cậu muốn đóng cửa để đánh tớ hả? Tớ kêu cứu lên đấy nhé!”

Alawn không nói gì, càng tiến lại gần tôi, tôi lùi từng bước từng bước lại phía sau, cuối cùng, bị giam giữa bức tường phía sau và hai cánh tay của cậu ấy. Hai mắt Alawn đỏ ngầu. Tôi gắng hết sức để đẩy cậu ấy ra nhưng cậu ấy không hề nhúc nhích.

Cậu ấy bỗng nhiên khom người xuống, dùng một bàn tay nắm chặt hai bàn tay tôi, dù tôi có

gắng sức vẫy vùng thế nào cũng vô ích. Không biết từ bao giờ, cậu ấy đã trở nên khỏe mạnh như vậy? Khuôn mặt cậu ấy càng ngày càng gần với gương mặt tôi: “Phù thủy Gà Mên...”

Giọng cậu ấy nhỏ như lời nói mê, “có bao giờ... chỉ trong giây lát thôi... trực giác của cậu với cậu rằng... bó hoa hồng đó là... là do tớ tặng không...”.

Tôi nhìn đôi môi gợi cảm đang ghé sát của Alawn, thẳng thắn mà nói, khuôn miệng của Alawn khá đẹp, cặp môi dày, khóe môi luôn cong lên một cách tự nhiên. Nhưng lúc này đây, tôi không còn tâm trạng nào để ngắm nhìn đôi môi của cậu ấy nữa, bởi vì đôi môi của cậu ấy sắp sửa chạm vào môi của tôi. Tôi sợ đến nỗi chỉ biết co rúm người lại, lấp ba lấp bắp, “Cái... gì?”

Cậu nói gì? Bạn bè thân thiết, đùa kiểu đó... cậu... cậu thật xấu xa! Alawn, cậu dừng...” Đôi môi của cậu ấy không ngừng mở rộng... tôi đã có thể ngửi thấy mùi rượu vang nồng nặc trong miệng cậu ấy cùng mùi kem sữa nhàn nhạt, viên kim cương trên khuyên tai cậu ấy sáng lấp lánh khiến tôi hoa mắt, tôi vội nhắm mắt lại hét lên: “Này... này... cậu định làm gì hả... dừng...”.

“Miệng cậu vẫn còn vết bánh kem... tớ giúp... cậu lau... sạch!”

Đang định hỏi cậu ấy định lau như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy trên môi một cảm giác mát lạnh, một vật gì đó mềm mềm, ướt ướt khó hiểu đang lướt qua lướt lại.

Mở to mắt ra, tôi thấy Alawn đang giơ ngón tay trở, nở một nụ cười đắc ý. Ngón tay trở của cậu ấy dính đầy bánh kem, chắc là vừa lau từ môi của tôi ra.

“Cậu run... rồi, cậu... cho rằng tớ... muốn hôn cậu hả?”

Tôi thực sự xấu hổ đến phát cáu, nhân lúc cậu ấy không để ý, giẫy ra khỏi tay của cậu ấy, chui ra dưới cánh tay kia, dùng vòi nước phun vào mặt cậu ấy: “Alawn, đồ mượn rượu để giả vờ điên này!” Tôi sợ cậu ấy lại xâm phạm tôi nên ra sức phun nước, liên tục không ngừng nghỉ.

“A Lạc đại tì! Dừng phun nữa! Không dám nữa, không dám nữa!” Alawn bị phun ướt đầm cả người, nước lạnh vừa phun vào, rượu đã tỉnh vài phần. Thấy tôi nổi giận, cậu ấy liền không dám tái phạm nữa, ngoan ngoãn đứng sau lưng tôi. Tôi nhìn trộm cậu ấy qua gương, thấy khuôn mặt cậu ấy còn đỏ hơn mặt tôi.

“Phù thủy Gà Mên, cậu đang làm gì vậy?” Alawn đột nhiên hỏi một câu ngớ ngẩn. Sau khi bị

tôi mắng ột trận, tỉnh rượu rồi, cậu ấy nói năng cũng không còn hùng hổ nữa. Tôi ngờ rằng cậu ấy đã giả vờ say rượu!

“Mù hả? Không nhìn thấy tớ đang rửa những vết bánh trên người hay sao?”

“Thật quá lãng phí, cậu xem, tớ chẳng cần đến nước rửa!” Sau đó cậu ấy giơ mười đầu ngón tay lên, quả nhiên đã được liếm sạch sẽ. Tiếp đó, cậu ấy lại trơ trên sân đến nói, “Để tớ giúp cậu nhé...”

“Cút!”

Cậu ấy lách người qua tôi, tiến sát chỗ vòi nước làm ra vẻ nói: “Tớ cũng gột rửa cơ thể lấm lem của mình mà”.

“Nhân tiện rửa luôn cả tâm hồn bẩn thỉu của cậu đi!”, tôi hét lên đầy hàm ý.

“Dạ!” Cậu ấy lại dập hai gót chân vào nhau.

Tôi vẫn chưa hết tức giận nhưng cũng không làm gì được tên tiểu tử say rượu này.

Alawn đặt vé chuyển bay lúc năm giờ sáng. Đến bốn giờ, tất cả mọi người như quân thất trận, chỉ còn một mình tôi may mắn sống sót. Vì muốn giữ hình ảnh đẹp trong mắt Leo nên tôi cương quyết không uống rượu.

Khi trong phòng chỉ còn lại mình tôi và Alawn, chúng tôi để nguyên quần áo, nằm lãn ra giường, giống như lúc còn nhỏ, nhắm mắt lại câu được câu chăng nói những lời trẻ con vô vị để tưởng niệm thời niên thiếu đang sắp trôi qua.

Alawn kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện cũ khi tôi còn nhỏ, tôi đánh nhau với ai này, tôi bị thầy giáo đánh vào lòng bàn tay, tôi và cậu ấy đi bắt châu chấu, hề bắt được còn nào to là cậu ấy lại nhường cho tôi này... Quả thực, phần lớn những chuyện cậu ấy kể, tôi đều quên hết cả, chỉ thi thoảng nhớ một vài chi tiết vụn vặt, nhỏ lẻ. Nhưng cậu ấy lại nhớ hết một cách rõ ràng, lại còn có thể miêu tả một cách chi tiết thời tiết và tâm trạng lúc ấy.

Alawn bỗng nắm lấy tay tôi, nói: “Cứ đến mùa đông là tay cậu lại rất lạnh.” Tôi im lặng, tay của Alawn rất to, lòng bàn tay rất dày. Nhưng tôi luôn cảm thấy chúng tôi đều đã trưởng thành rồi mà vẫn nắm tay nhau như hồi còn nhỏ quả là không được tự nhiên lắm.

Cách nghĩ của Alawn lại không phức tạp như của tôi. Cậu ấy vẫn nhắm mắt lại, bình thản nói: “Trong ấn tượng của tôi, cậu luôn rất ngốc”.

Về điều này, tôi chẳng có cơ gì để phủ nhận cả. Tôi còn nhớ những năm đầu cấp hai, có một lần trong giờ học toán tôi quên mang sách, Alawn liền cho tôi mượn sách của cậu ấy, an ủi tôi rằng cậu ấy vẫn còn một quyển nữa. Tôi yên tâm dùng sách của Alawn. Ai ngờ, đến giờ vào

lớp, thầy giáo hỏi ai quên mang theo sách thì đứng lên, Alawn lập tức đứng bật dậy. Mặc dù cậu ấy là một học trò giỏi môn toán, được thầy giáo yêu quý nhưng hôm đó vẫn bị thầy giáo phê bình nghiêm khắc rồi bị phạt đứng ngoài lớp học một tiết. Rất nhiều lần tôi muốn đứng lên nói rằng, quyển sách tôi đang dùng là của Alawn nhưng lại không đủ dũng khí để làm việc đó. Bởi vì lúc ấy, việc bị thầy giáo phạt đứng ngoài lớp học là một hình phạt tương đối nghiêm khắc và đáng xấu hổ. Tôi chỉ dám ngán ngán nước mắt nhìn về phía Alawn ngoài cửa sổ. Cậu ấy lại còn rụt đầu lè lưỡi, làm điệu bộ để chọc cho tôi cười.

Tôi kể lại câu chuyện mà tôi khắc cốt ghi tâm đó một cách đầy tình cảm, Alawn lại nói cậu ấy đã quên mất rồi.

Hóa ra, chúng tôi đã đến cái tuổi già nua cùng ngồi ôn lại chuyện cũ rồi ư? Chỉ là tâm trạng của chúng tôi rất dễ bị những chuyện đã qua đó ảnh hưởng, có lúc nét mặt đầy ưu tư, có lúc

lại mừng vui hơn hở. Chúng tôi còn chưa thể để những chuyện cũ đó nhạt nhòa và thông dong theo gió.

Ở bên Alawn tất cả vẫn chân thực như vậy. Giống như lúc còn nhỏ, chúng tôi cười cười nói nói, đôi lúc thì thà thì thào, lúc lại tranh luận không dứt... Dường như chúng tôi đều chưa từng trưởng thành, dường như thời gian chưa lướt qua chúng tôi. Chúng tôi không do dự nữa, không gượng gượng nữa, cũng chẳng phải chịu sự trói buộc của đạo đức thế tục. Dù rằng bàn tay tôi vẫn đang nằm gọn trong tay cậu ấy, tôi vẫn cảm thấy trái tim mình tỉnh mạch hơn cả đêm đen ngoài kia.

Nhưng, tôi nhớ lại những lời nói của cậu ấy trong nhà tắm ban nãy, nếu bó hoa đó thật sự là do cậu ấy tặng, vậy... chúng tôi còn có thể yên bình và hòa hợp như thế này, để nằm trên giường, cùng nhau ôn lại chuyện cũ không? Nghĩ đến đó, tôi muốn rút tay về, Alawn dường như đang mơ màng giữa biên giới của giấc mơ, cứ nắm chặt lấy tay tôi, dù thế nào cũng không rút tay ra được.

Tài xế của gia đình đưa Alawn ra sân bay. Trên đường đi, cậu ấy vẫn còn gục trên vai tôi ngủ một cách mê mẫn. Khi sắp lên máy bay, tôi thấy cậu ấy mơ màng, bộ dạng như đang rất buồn nôn nhưng vẫn cố gắng kiềm chế lại. Tôi bỗng cảm thấy rất đau lòng, trong giây lát đã muốn lên máy bay cùng Alawn để tiện chăm sóc cậu ấy. Hai chúng tôi giống như một đôi tri kỷ hết mực yêu quý nhau, càng giống với một đôi tình nhân đang vô cùng bịn rịn không muốn rời xa nhau.

“Cậu đi một mình chắc chắn là không có vấn đề gì chứ?” Tôi nín thở tay Alawn để cậu ấy có thể đứng vững.

“Cậu lo cho tớ?” Alawn nhìn vào mắt tôi.

“Đương nhiên rồi! Vì muốn tổ chức sinh nhật cho tớ nên cậu mới về, bây giờ uống say như thế này... tớ thực sự rất áy náy!” Nước mắt tôi đã bắt đầu rơm rớm. Trông bộ dạng của cậu ấy như thế này, làm sao yên tâm để cậu ấy đi một mình đến Bắc Kinh được.

“Cậu sau này phải ăn nhiều một chút, trông cậu lại gầy đi rồi. Không được phép giảm cân nữa, gầy quá thực chẳng đẹp chút nào!”

“Ồ!”

“Viết thư cho tớ!”

“Ồ!”

“Phải nghe điện thoại của tớ! Hơn nữa, lúc nghe điện thoại, cậu không được phép ngủ gật!”

“Ồ!”

“Bây giờ lũ con trai đều xấu xa cả, nếu hẹn hò với ai thì phải nói cho tớ biết, tớ còn kiểm tra cho cậu!”

“Ồ!”

“Tốt nhất là đều từ chối hết!”

“...”

“Có thời gian tớ sẽ về thăm cậu.”

“Ồ.”

“Ôi chào, phù thủy Gà Mên, Đại học B cái gì cũng tốt, chỉ có điều thiếu cậu.” Alawn bỗng nhiên nói với tôi như vậy. Tim tôi khẽ nhói lên, hóa ra cậu ấy cũng có cảm giác giống như tôi. Cậu ấy nói tiếp: “Không có cậu, cuộc sống của tớ chẳng tìm được thú vui nữa!”, “Hóa ra, tớ là thú vui của cậu à!”, tôi nghiêng răng nói. Nhớ lại lời nói của cậu ấy trong nhà tắm tối qua, đã kìm nén được nữa, câu hỏi đã bật ra khỏi miệng, “Cái đó... Alawn, lúc đó cậu nói... bó hoa hồng là do cậu tặng?”.

Alawn bất chợt trở nên trầm lặng, ánh mắt bỗng nhiên thay đổi một cách khác thường, thay đổi... giống như “đôi mắt đăm đuối” thường được miêu tả trên truyền hình, “Theo cậu thì sao? Dùng trực giác của cậu thử đoán xem?”.

“Tớ tớ tớ không biết...” Tôi thường ngày mềm miệng nhanh nhẩu, nhưng hễ động tới vấn đề nhạy cảm là bắt đầu lắp ba lắp bắp theo thói quen ngay.

“Nếu đúng là như vậy thì sao nào?” Cậu ấy hạ thấp giọng xuống, viên kim cương trên khuyên tai sáng chói cả mắt tôi.

“Nếu là... điều đó... điều đó... ôi chào! Alawn!” Tôi cuống cuống hét lên, “Cậu điên rồi à? Có cần tớ gọi bác sĩ tới chữa bệnh cho cậu không? Đừng đem tình bạn của bọn mình ra để đùa giỡn kiểu đó nữa, được không hả!”.

Alawn ngẩng ngó tôi bằng ánh mắt sắc lẹm, dường như tôi là một cô gái lạ hoắc trong mắt cậu ấy. Đột nhiên, cậu ấy bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha! Đồ ngốc! Ha ha ha ha!”

“Cậu cười gì vậy?”

“Ha ha ha! Cậu cho rằng... ha ha ha, còn thật sự cho rằng là do tớ tặng?”

“Này, cậu đừng cười nữa! Alawn!” Sức kìm chế của tôi đã đến giới hạn.

“Ha ha. Cậu đáng yêu quá! Đáng yêu nhất vũ trụ! Ha ha! Trước đây, sao tớ không phát hiện ra cậu hài hước thế nhỉ! Tớ vẫn còn sợ bị viêm đốt sống cổ đấy!” Cậu ấy càng cười càng thoải

mái, cho tận tới lúc nắm đấm của tôi rút xuống mặt cậu ấy mới thôi.

Alawn dừng lại, đột nhiên chậm rãi đưa tay ra, nâng cằm tôi lên, nhìn tôi một cách nghiêm túc, nói: “Phù thủy Gà Mên, chúng mình trăm năm đầu bạc được không?”.

“...” Lúc đó, tôi nhìn khuôn mặt nghiêm túc của cậu ấy dưới chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, quên cả cách hít thở thông thường nhất.

“Với danh nghĩa bạn bè! Ngốc ạ!” Alawn vỗ mạnh vào vai tôi.

Thấy mình lại bị trêu chọc một lần nữa, tôi liền đuổi theo cậu ấy đám tới tấp, Alawn thừa cơ chạy mất, chạy vào bên trong cửa kiểm tra an ninh. Để lại một bóng người hào phóng trong

mắt tôi, bỏ lại một cô gái đang trầm ngâm. Tay phải cậu ấy đang đeo túi lên vai, tay trái giơ lên thật cao, cầm chiếc mũ lưỡi trai, vẫy qua vẫy lại.

Trò đùa ác ý của tên tiểu tử Alawn thật đáng căm hận, chỉ trách là điệu bộ nghiêm túc của cậu ấy có khả năng sát thương thật cao.

Cũng không biết từ bao giờ nữa, cậu ấy đã thoát hẳn khỏi giọng nói ồm ồm như vịt đẻ, thay vào đó là giọng trầm trầm luôn vang vọng bên tai, lâu lắm mà vẫn không tan biến hết.

Trên đường về nhà, cơn gió của mỗi buổi sớm mùa thu thổi tới vừa nồng nàn vừa kiên quyết. Một cảm giác cô đơn đột ngột hiện về.

Ngày hôm sau, khi trở về trường, tôi treo bức tranh Leo tặng ngay ngắn lên đầu giường ngủ trong ký túc xá, ngày nào cũng nhìn vật nhớ người. An Lương tặng tôi một hộp sô cô la nhập khẩu, tôi vừa mở ra đã bị đám sói cái trong phòng nhe nanh múa vuốt cướp đi rồi chia nhau ăn hết. Duyệt Duyệt vừa ăn vừa nhăn mày nhíu mắt nói với tôi: “Cậu có biết sô cô la đại diện cho cái gì không?”

Còn có hoa hồng chín mươi chín bông, một chàng trai thầm yêu tôi... rất cuộc tôi vẫn không

sao nghĩ ra đó là ai. Duyệt Duyệt nói, chín mươi chín bông hồng, đời đời kiếp kiếp, có nghĩ là trăm năm đầu bạc, vì vậy không cần phải nóng vội. Nếu người đó muốn trăm năm đầu bạc với tôi, nhất định sẽ đến thổ lộ với tôi. Vì vậy, tôi chỉ cần ngồi yên chờ người đó thổ lộ là được rồi.

Duyệt Duyệt nói những câu đó, ngay lập tức tôi lại nhớ tới Alawn. Lúc năm giờ sáng ở sân bay, chính cậu ấy đã nâng cầm tôi lên và nói: “Chúng mình trăm năm đầu bạc có được không?” Mặc dù đó là những câu nói đùa của Alawn nhưng lại khiến tôi mỗi lần nhớ lại, nghĩ tới khuôn mặt nghiêm túc của cậu ấy, trong lòng luôn cảm thấy ấm áp.

Nhưng, một tháng trôi qua, ngoài việc cứ cách một ngày Alawn gọi điện cho tôi một lần để nói

những chuyện tầm phào vụn vặt, ngoài việc thường xuyên gặp An Lương trong nhà ăn, gật đầu mỉm cười chào nhau ra, người sẽ đến thổ lộ với tôi chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Thời gian

trôi qua, tôi cũng quên luôn chuyện đó. Chỉ thi thoảng có lúc cao hứng, đem chuyện đó khoe khoang với bọn đàn em: Tốt xấu gì thì chị đây cũng là chủ nhân của chín mươi chín bông hồng đấy!

7. Chương 07

Chương 7 - Mùa thu tươi đẹp

Sự thật đã nhanh chóng loại Leo ra khỏi vòng nghi vấn, anh ấy tuyệt đối không phải là người đã tặng hoa cho tôi, bởi vì Leo đã có bạn gái rồi. Mà bố của bạn gái anh ấy là người giàu có,

là ông chủ trong tập đoàn đa quốc gia mà Leo làm việc. Những điều đó đều là do Alawn nói với tôi qua điện thoại. Tôi có thể hình dung ra vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của cậu ấy khi thấy

kẻ khác gặp nạn trong lúc kể những chuyện đó cho tôi nghe.

Hàng ngày, sau giờ ngủ trưa, tôi vẫn lên lớp cho dù chỉ còn hơn mười phút nữa là hết giờ học.

Nhân lúc thầy giáo đang viết thứ gì đó lên bảng, tôi khom người lặng lẽ chui vào lớp theo lối cửa sau. Trước khi thầy giáo quay đầu lại, tôi đã chọn sẵn một chỗ ngồi xuống, còn chưa kịp ngồi ngay ngắn đã thể hiện

một khuôn mặt ham học, nghiêm túc ngược lên nhìn thầy giáo, chốc chốc lại gật gật đầu, vung vẩy cây bút trong tay, thầy giáo căn bản là không thể phát hiện ra tôi vừa mới vào lớp.

“Cậu quả là chăm chỉ ham học nhỉ.” Một giọng nói khe khẽ vang lên bên cạnh.

Tôi giật mình, hóa ra là An Lương! Tôi nói: “Sao cậu lại học ở lớp tớ?”.

Hồi học cấp ba còn không chú ý, đến khi lên đại học rồi mới phát hiện ra, An Lương ăn mặc rất thời trang, là một nam sinh rất chú trọng đến đầu tóc quần áo. Một mái tóc điển hình kiểu Hàn Quốc, đôi mắt lá rằm, trông cậu ấy thật giống một ngôi sao nào đó của Hàn Quốc. An Lương mặc một chiếc áo khoác có mũ màu trắng tinh. Tôi luôn cảm thấy rằng những người mặc quần áo trắng thường phải có một sự dũng cảm nhất định, rõ ràng An Lương là một chàng trai rất có dũng khí.

Cậu ấy không trả lời câu hỏi của tôi mà chỉ mỉm cười đầy ẩn ý, ghé vào xem vở ghi của tôi: “Cậu vừa lên vào lớp mà cũng biết chép bài rồi à?”

Tôi được một phen ngưỡng ngừng, bởi vì trong vở của tôi toàn là những vòng tròn.

“Năm vòng tròn Olympic à?” Cậu ấy cười nhẹ.

Tôi thẹn quá hóa giận, quay mặt đi không thèm để ý đến cậu ấy nữa. Mọi người đều bảo An Lương rất ít nói, tính cách tương đối lạnh lùng, xem ra tất cả những điều đó đều là do cậu ấy

giả vờ trước mặt người khác mà thôi.

Hôm nay trời quang mây tạnh. Mặt trời chói sáng bên ngoài cửa sổ. Trong một ngày không giống mùa xuân cũng chẳng phải mùa thu như thế này, chim oanh chim tước cũng trở nên hoạt bát, huyền ảo đùa giỡn mãi không thôi.

“Vừa này thầy giáo lớp cậu điểm danh rồi.” Cậu ấy không hề để ý đến sự lạnh nhạt của tôi, tiếp tục nói với tôi một cách thân thiện, cậu ấy quả là rất thích cười.

“Cái gì?!” Thôi rồi, môn học này tôi bỏ học quá nhiều, chắc sẽ không qua được mắt.

“Lúc gọi đến tên cậu, tớ đã điểm danh giúp cậu rồi.” An Lương nói một cách nghiêm túc, “Cả thầy giáo và các bạn đều không phát hiện ra, hình như tất cả đều cho rằng cậu là một nam sinh đấy”.

“...” Im lặng. Điểm đáng ghét nhất của An Lương đó là kể cả trong những lúc cậu ấy chế giễu người khác, nét mặt vẫn tỏ ra hết sức nghiêm túc, tự nhiên. Tôi bao biện một cách tức tối:

“Chẳng qua tớ chỉ là ít khi nói chuyện với các bạn trong lớp nên độ nổi tiếng không cao đấy thôi”.

“Độ nổi tiếng của cậu còn không cao á? Trong ký túc xá của tớ còn có người bình luận về cậu đấy.”

“Hả? Bình luận về tớ như thế nào?” Giọng tôi bỗng cao vút lên.

“Suyt...” An Lương làm động tác ra hiệu im lặng.

“Đề nghị các bạn ngồi cuối lớp không nói chuyện riêng!” Vị giáo sư đầy đặn gọng kính, nói

chậm rãi những vô cùng nghiêm túc. Đám bạn học trong lớp nhân cơ hội vận động một chút cơ cổ, nhất loạt đều quay lại nhìn xuống phía dưới. Thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía

mình, tôi liền vội vàng ra vẻ “rốt cuộc là ai nói chuyện nhỉ” rồi quay nhìn xung quanh tìm kiếm.

An Lương cúi đầu xuống, cười một cách bất đắc dĩ, “Cậu quả thật là rất đáng yêu”.

Tôi cố gắng nhớ lại biểu hiện của mình trong mấy ngày gần đây: Không phải là ngáy khò khò

khi lên lớp đấy chứ? Không phải là đã vào nhầm lớp học đấy chứ? Không phải là vừa đi vừa đọc sách đến nỗi đâm cả vào gốc cây đấy chứ... Đám bạn trong ký túc xá An Lương bàn luận

gì về tôi nhỉ?

“Rốt cuộc là bàn luận gì về tớ?” Tôi hạ thấp giọng xuống hỏi.

“Tớ chỉ nhắc đến tên của cậu, mọi người đều hỏi, có phải cô nữ sinh tóc ngắn, xoăn tự nhiên ở khoa Ngữ Văn, thường bị ngắt khi tập quân sự, tối nào cũng đi đôi dép lê hình chú mèo nhỏ đến phòng tự học hay không...” An Lương mở to đôi mắt lá rằm sáng long lanh nhìn tôi.

“Này! Đâu phải chỉ có tớ đi dép lê đến phòng tự học buổi tối đâu...” Tôi lẩm bẩm một mình. An Lương bỗng nhiên nói với tôi: “Lạc Lạc Tô, lát nữa tớ đi đá bóng, cậu có đi xem không?”.

“Cậu lại bắt đầu đá bóng rồi à?” Tôi nghiêng đầu một cách nghiêm túc, “Tớ cảm thấy bóng đá không hợp với cậu, thật đấy”.

“Tại sao?” An Lương hiểu kỳ hỏi.

“Đối với một nam sinh nho nhã như cậu, bóng đá quá kịch liệt. Bóng đá chỉ hợp với kiểu người thô lỗ như Alawn thôi!” Tôi ra vẻ hùng hồn nói.

“Vậy cậu nói xem tớ hợp với cái gì?”

“Về tranh chẳng hạn, thư pháp chẳng hạn, chơi piano chẳng hạn...” Tôi liệt kê hàng loạt những hoạt động có liên quan tới vẻ bề ngoài nho nhã, điềm tĩnh.

“Tớ học kéo violon mấy năm rồi. Nhưng tớ vẫn thích chơi bóng đá. Rốt cuộc, lát nữa cậu có đi không?”

“Đi chứ!”

An Lương liền không nói gì nữa, chuyên tâm nghe giảng, chuyên tâm ghi chép. Chữ của cậu ấy rất đẹp, có nội hàm và tu dưỡng giống như con người cậu ấy vậy.

Tôi tiếp tục vẽ những vẽ cuội lên vở ghi, viết ra hàng loạt cái tên rồi lại dùng bút gạch xóa lem nhem hết.

“Sao cậu lại viết tên của anh Leo?” An Lương bỗng nhiên ghé sát lại. Tôi bắt đầu dùng chiêu bài đã dùng với Alawn ra đối phó với cậu ấy, mỗi lần gặp phải chuyện khó giải thích, tôi đều chế giễu Alawn là con nít, vì vậy, tôi nói với An Lương, “Con nít như cậu thì hiểu cái gì!”.

“Tớ lớn hơn cậu tám tháng cơ đấy.” An Lương điềm tĩnh nói, cũng may là không truy hỏi thêm nữa. Tôi bỗng nhiên nhớ ra, cậu ấy vừa nhắc đến chuyện ở ụ túc xá của bọn họ, tôi đập vào tay cậu ấy: “Này tự đừng cậu nhắc đến tên tớ trong ký túc xá làm gì?”.

Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, chưa đợi được câu trả lời, tiếng chuông báo hiệu tan học đã vang lên. An Lương đứng lên nói hẹn gặp lại ở sân bóng rồi vội vã đi mất.

Hôm nay thời tiết quá đẹp. Ánh nắng mỏng manh như cánh chuồn chuồn đã xua tan vẻ u ám

ảm ứot của mấy ngày hôm trước. Những tán cây ngô đồng vốn ủ rũ, ngày hôm nay cũng mạnh mẽ vươn lên, tranh thủ tận hưởng chút ánh nắng kiêu diễm hiếm có của những ngày

mùa thu.

Hóa ra, hôm nay có trận đấu giao hữu giữa đội bóng của khoa Ngữ văn và đội bóng của khoa Máy tính. An Lương học ở khoa Máy tính.

Tôi dè dặt trong ký túc xá một hồi lâu, lúc đến sân vận động mới thấy lo lắng, vì khán đài đã chật kín người ngồi. An Lương đang tập khởi động. Cậu ấy mặc chiếc áo khoác ngoài màu

trắng tinh, để lộ đôi bắp chân rắn chắc, bên trong là bộ quần áo cầu thủ màu trắng pha xanh. Những động tác cong lưng, đá chân đều được cậu ấy tập một cách khí thế. Từ xa, khi nhìn thấy tôi, An Lương liền vẫy tay ra hiệu gọi tôi đến đó.

“Tớ đã giữ cho cậu một chỗ ngồi tốt nhất.” Cậu ấy gọi tôi.

Tôi bước về phía đó, chợt cảm thấy những ánh mắt sắc lẹm xung quanh, bởi vì ở đây toàn là sinh viên khoa Máy tính. Trong khi đám sinh viên khoa tôi lại ngồi ở phía đối diện.

Tôi hỏi An Lương, “Đội thủ mặc trang phục màu gì, đội tớ mặc trang phục màu gì?”

Dù rằng tôi đã đi theo Alawn và có tới thâm niên sáu năm xem bóng đá như vẫn mơ hồ khó

hiếu đối với môn thể thao này. Alawn vốn còn kiên nhẫn giảng giải cho tôi thể nào là việt vị, bẫy việt vị, khát khao bồi dưỡng để tôi có thể giống như cậu ấy, cuồng nhiệt thức đêm để

xem World Cup. Sau đó, thấy tôi không thể huấn luyện được cũng đành ôm nỗi hận không thể rèn sắt thành kim mà đau khổ vỗ ngực nói: gỗ mục thì không thể chạm khắc được! (Lời của Khổng Tử trong sách Luận Ngữ “thiên Công dã Tràn”, hàm ý nói: người/vật đã đến mức không thể sửa chữa, cải tạo được nữa) Rồi nói thẳng cho tôi biết màu sắc trang phục của hai đội để tôi dễ nhận biết được.

“Tớ là đối thủ hay là phe của cậu?” An Lương hỏi.

“Đương nhiên là đối thủ rồi!” Tôi chỉ về phía đám bạn học ngồi ở khán đài đối diện, ầm ục nói: “Cậu xem, tớ ngồi đây, khoa tớ đã coi tớ là Hán gian bán nước rồi! Lát nữa về phòng ký túc xá, chắc chắn tớ sẽ trở thành mục tiêu công kích mất thôi! Hơn nữa, khoa cậu chắc chắn đang nghĩ tớ là gián điệp, cũng dành tặng cho tớ những ánh mắt chẳng nhân ái chút nào!”.

An Lương không tiếp lời tôi, nhướn nhướn cặp lông mày, hào phóng cởi áo khoác ra, nói một câu mệnh lệnh ngắn gọn: “Giữ hộ tớ”.

“Được lợi gì không?”

“Giữ hộ áo mà cũng đòi lợi lộc? Cậu học đòi thói xấu đến hư người rồi!” Sau đó cậu ấy gõ gõ vào mũi tôi.

Không ngờ một người nho nhã như quý tộc chốn cung đình giống An Lương mà cũng lóng nga lóng ngóng với tôi! Tôi cảm thấy hơi ngại ngùng trước những cử chỉ thân mật của An Lương, giờ tay lên xoắn xoắn tóc, ngây ngô mỉm cười.

“Thế này nhé, xong việc tớ mời cậu uống nước chanh!” Sau đó, cậu mỉm cười rạng rỡ, ánh nắng phủ lên mái tóc lòa xòa của cậu ấy một màu vàng rực rỡ chói mắt. Đám bạn xung quanh đều nhìn tôi một cách kỳ lạ, thì thầm to nhỏ. Phần lớn trong số đó đều cho rằng mối quan hệ giữa tôi và An Lương không bình thường.

Trước đây, khi xem bóng đá, tôi chỉ nghe Alawn luôn miệng khoe khoang bản thân mình rất lợi hại. Nhưng đến tận bây giờ, tôi cũng không hiểu thế nào là lợi hại. Chỉ cảm thấy An Lương

chạy rất nhanh, trên sân đấu chẳng có ai đuổi kịp cậu ấy. Tư thế chạy cũng rất đẹp, mái tóc rung rung, quả bóng trắng trắng tròn tròn như đang bám rễ vào đôi chân của cậu ấy, phối hợp vô cùng hài hòa.

An Lương vừa bước vào trong sân bóng, chạy vài bước đã hoàn toàn thay đổi diện mạo. Dáng vẻ thư sinh vốn có đã hoàn toàn biến thành dũng mãnh, oai phong như gió lốc, thể hiện rõ vẻ

nam tính mạnh mẽ của cậu ấy. Tôi thích nhìn cậu ấy đi đôi tất trắng, lộ rõ bắp chân cuộn cuộn cơ bắp, còn cả dáng vẻ mồ hôi ướt đầm lưng áo, còn cả chiếc áo khoác của An Lương trong vòng tay tôi chốc chốc lại thoang thoảng mùi thơm thanh khiết của xà phòng, tất cả đều tràn đầy sức hấp dẫn nam tính.

An Lương vẫn không hề thay đổi, vẫn khỏe mạnh tươi mới như hồi học cấp ba. Nhưng tôi

lại không còn mê muội như hồi trẻ con đó, ôm giữ mỗi mộng mơ, gồng sức dõng theo cậu ấy, gương mặt tràn đầy niềm hạnh phúc và dễ dàng coi chút dư vị được tận hưởng đó là tình yêu.

Bỗng nhiên nghe được tiếng bình luận từ phía sau lưng, nói rằng người đang giữ áo khoác hộ An Lương là bạn gái của cậu ấy. Tôi cũng chỉ biết mỉm cười. Từ nhỏ, khi chơi chung với

Alawn, vô hình trung tôi đã quá quen với những tin đồn kiểu này rồi.

Khả năng tập trung của tôi vốn không được tốt, chỉ một lát sau là đầu óc tôi bắt đầu rối tung rối mù cả lên.

Trên sân bóng, tiếng kêu gào của đám nam sinh trong trang phục áo trắng pha xanh càng ngày càng nhỏ đi, hình ảnh khôi ngô tuấn tú của An Lương trước mắt cũng càng ngày xa xăm. Buổi chiều mùa thu dịu dàng đến mê hoặc, cơn gió chậm rãi thổi gió nhẹ mơn man trên mái tóc như có như không, những tia nắng mỏng manh dịu dàng đan xen lẫn nhau bên tai tôi, cây hòe tây và những ngọn cỏ non mơn mẩn trông thật đẹp mắt... Cô gái vô tư là tôi đã gục lên áo khoác của An Lương ngủ thiếp đi mất.

Không biết đã bao nhiêu lâu trôi qua, trận đấu đã kết thúc. Giọng nói của An Lương vang lên

trên đầu tôi: “Này, tỉnh dậy! Làm gì có gián điệp nào ngủ quên trong giờ làm việc cơ chứ! Hơn nữa, tớ để ý thấy rồi nhé, Lạc Lạc Tô! Trận đấu mới bắt đầu có mười phút là cậu đã ngủ say rồi! Tớ thiếu sức hấp dẫn đến vậy sao?”.

Tôi ngược đôi mắt ngái ngủ lên nhìn anh chàng An Lương mờ mờ nhễ nhại, đang đứng thở hổn hển, tiện tay vớ đại một miếng vải lên lau nước dãi, áy náy nói: “Không phải,

không phải, là do thời tiết mùa thu quá hư, nó quá mát mẻ mà!”.

An Lương nhũu mày lại: “Cậu lấy áo của tớ để lau nước dãi hả?”.

“Á!” Bấy giờ tôi mới tỉnh táo hoàn toàn, phát hiện ra chiếc áo khoác trắng tinh của An Lương đã bị tôi kê xuống dưới móng còn bản thân mình đang vớ một bên tay áo lau nước dãi. An Lương không giống như Alawn, trước mặt cậu ấy, tôi dù sao cũng phải giữ thể diện. Vậy là tôi ngượng ngùng xoắn xoắn lọn tóc, “Xin lỗi, xin lỗi, áo khoác để tớ giặt dề, nước chanh để tớ mời cậu!”.

Nếu là Alawn, cậu ấy sớm đã bị tôi ột đòn rồi, làm gì còn đợi đến lúc được xin lỗi nữa. An Lương im lặng hồi lâu, tôi khe khẽ liếc nhìn cậu ấy, phát hiện ra cậu ấy đang nhìn tôi cười thân thiện, “Ha ha, đừng căng thẳng mà! Tớ không giận đâu. Đi, tớ mời cậu uống nước chanh”.

Tôi vui vẻ theo An Lương, buông lời nịnh bợ: “Ông chủ An, ngài còn phong độ hơn Alawn nhiều! Ngài đúng là bậc lão gia!”.

Cậu ấy bỗng nhiên quay đầu lại, nói một cách nghiêm túc: “Nhưng cậu vẫn phải giặt áo khoác đấy”.

Cũng giống như thời còn học cấp ba, An Lương lại ngửa cổ lên tu một hơi gần hết chai nước. Tôi giương mắt lên nhìn cục yết hầu không ngừng đưa lên đưa xuống của cậu ấy, tưởng tượng đến cảnh lúc đó cậu ấy nói với tôi “Chúng ta nên chia tay thôi”, cảm thấy cuộc sống này thật sự có nhiều việc mà con người ta khó dự đoán được. Tôi đã từng uống rượu, đau khổ ối tình đầu của mình. Tôi làm sao có thể tưởng tượng được rằng, mùa thu của vài tháng sau đó, tôi lại có thể đi uống nước chanh cùng với An Lương đây?

An Lương bỗng nhiên nói với tôi bằng một giọng rất khê: “Lần trước, tấm ảnh thẻ tớ lấy trên thẻ học sinh của cậu bị Alawn cướp mất rồi”.

Tôi cười, tôi nói tôi biết rồi, Alawn đã đưa nó cho tôi.

“Cậu trả lại cho tớ đi.” Cậu ấy chìa tay ra.

“Này, tấm ảnh đó là của tớ chứ! Cái gì mà trả lại cho cậu!”

“Cậu đã tặng tớ rồi, nó là của tớ.” Cậu ấy làm ra vẻ đó là chuyện đương nhiên. Tôi nghiêng rằng nhủ thầm, hóa ra một trang quân tử đường hoàng như An Lương cũng có lúc mặt dày không biết xấu hổ như vậy.

“Tấm ảnh đó chụp rất xấu, không nên lấy làm gì.” Tôi xua tay, tự cảm thấy uá có cái phong độ phát tay áo mà dong chơi với mây gió.

“Nhưng tớ cảm thấy nó rất đáng yêu mà.” An Lương nói.

“Có phải là cậu lại cá cược với ai rồi không?” Tôi hỏi một cách cảnh giác.

“Không. Chỉ là...”

“Có phải là cậu thích tớ không?” Đây là câu nói của Alawn, cậu ấy thường nói An Lương không hề có ý tốt với tôi.

Rõ ràng là An Lương không ngờ được tôi lại có thể hỏi một cách thẳng thắn như vậy, cậu ấy sững người lại một chút, sau đó bật cười sảng khoái: “Ha ha! Cậu thật đáng yêu!”.

“Tớ lại tưởng bỏ rồi phải không?”

“Không phải.” Cậu ấy không cười nữa, đôi mắt sáng bừng lên như hai vì sao, “Tớ thích cậu. Tớ cảm thấy áy náy với cậu, muốn đối xử tốt với cậu, bù đắp cho cậu.”

“Là ý gì vậy? Cậu muốn theo đuổi tớ ư?” Tôi trở lên bồn chồn.

“Nếu cậu muốn.” An Lương nói, “Tớ muốn theo đuổi cậu, nhưng tớ sợ sự theo đuổi của tớ sẽ đem lại phiền hà cho cậu, như vậy sẽ sai với mong ước của tớ. Tớ chỉ muốn cậu được sống vui vẻ và tự do”.

Tôi không nói gì nữa, cắn chặt ống hút, chuyên tâm uống nước chanh.

Tôi nghĩ, nếu anh chàng quá đổi quân tử này theo đuổi mình, đương nhiên tôi sẽ rất phiền hà.

Từng bóng, từng bóng đèn đường trong trường được bật sáng, tôi bỗng nhiên cảm thấy tất cả

đều trở nên rất quen thuộc, bao gồm cả buổi chiều tà với áng mây dày đặc phong tình, bao gồm cả những người đang đi đi lại lại trong trường, bao gồm cả việc cậu ấy uống nước

suối còn tôi uống nước chanh, bao gồm cả động tác mà An Lương dùng tay lau mồ hôi, tất cả

của tất cả, không một chút thay đổi. Duy chỉ có trái tim là đã thay đổi rồi, trái tim thôi thúc loạn nhịp trước mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười trên môi An Lương của tôi khi ấy, nó đã vĩnh viễn bị bỏ quên trong một góc nào đó của mùa xuân năm mười bảy tuổi đó, không tìm lại được nữa rồi.

Buổi tối, Alawn gọi điện về, tôi mặc quần áo ngủ, lười biếng nằm trên giường báo cáo lại mọi chuyện xảy ra trong ngày cho cậu ấy nghe, cậu ấy liền nhảy dựng lên, hét vào điện thoại: “Tên sở khanh đó lại còn muốn nhai lại cỏ ư?! Tớ đã nói là cậu ta chẳng có ý tốt đâu mà, khi tớ nhờ cậu ta chăm sóc cậu, cậu ta đã nhận lời luôn! Hóa ra là muốn đùa giỡn với cậu! Lại còn bắt cậu giặt áo khoác nữa chứ! Cậu ta chán sống rồi à! Đại gia này sẽ quay về xử lý cậu ta! Cái tài đá bóng lãng xẹt đó của cậu ta, để người trong nghề thấy chắc phải phì cười ra đấy! Xem còn lên mặt được nữa không? Trong rừng vắng hổ chúa, khỉ con cũng đòi xưng bá à...” khiến tôi bật cười ha hả.

Đèn tắt đi rồi, trong làn gió đêm, bầu không khí vẫn lưu giữ sự ấm áp của ban ngày. Chiếc áo khoác trắng tinh của An Lương đã được giặt xong đang phơi ngoài ban công ký túc xá, dưới ánh trăng vàng vạc, nó khe khẽ đung đưa theo từng cơn gió thu, làm chứng cho những cố gắng cứu vãn của chúng tôi để bù đắp cho lứa tuổi dậy thì quý báu, đó sẽ mãi là một chốn yên tĩnh êm ái trong sâu thẳm tâm hồn mỗi chúng tôi.

8. Chương 08

Chương 8 - Vé tàu đi về phương Bắc

Không có Alawn ở bên cạnh, những chuỗi ngày khô cứng trở nên bức bối và buồn tẻ. Nỗi nhớ Alawn cắn bản không cần phải cố ý mà nó cứ tự nhiên ùa tới, cũng giống như khi Alawn gạt nhẹ những cánh hoa quế trên vai tôi, rơi rơi, rơi rơi. Tôi nhớ cậu ấy, tôi muốn cuối tuần này sẽ đi Bắc Kinh thăm Alawn. Tôi quyết định trước khi đi sẽ không nói cho cậu ấy biết, sẽ từ trên trời rơi xuống để tặng cậu ấy một điều bất ngờ.

Tâm trí tôi bị ý nghĩ đó làm cho xốn xang rạo rực không yên. Thứ Sáu, mua được vé tàu, ôm ý chí lang bạt mãnh liệt, cùng với nỗi kích thích và tâm hồn lãng mạn khi tự đi du lịch, mang theo ba trăm đồng, tôi bắt đầu xuất phát. Tôi cũng chẳng buồn chú ý một chút xem thời tiết ở thủ đô bấy giờ như thế nào.

Sau khi lên tàu, tôi bắt đầu mơ tưởng cảnh tôi sẽ bất ngờ mơ tưởng cảnh tôi sẽ bất ngờ xuất hiện trước mặt Alawn, tôi sẽ xuất hiện trước đám bạn học của Alawn với hình ảnh đẹp nhất, cách cư xử tốt nhất của một cô gái phương Nam để cậu ấy có dịp lên mặt, để cậu ấy có dịp

tự hào về tôi! Để cậu ấy phải nhìn nhận, đối xử với tôi bằng con mắt khác!

Nghĩ đến những điều đó, chân tay tôi bắt đầu khua khoắng loạn xạ, máu nóng chảy rần rật.

Trời đã bắt đầu vào đông rồi. Ở nhà, với nhiệt độ hơn mười độ, chỉ cần mặc một áo phông bên trong và một áo khoác ngoài là đủ ấm rồi. Nghe tiếng chạy xình xịch ồn ào của tàu hỏa, nhìn màn đêm đang dần khò

héo ngoài cửa sổ, bên cạnh vùng núi non nhấp nhô phía xa xa, khi trái tim đang kích động đã dần chuyển sang trạng thái bình tĩnh đã có ngay một cảm giác cô đơn khi lần đầu tiên đi xa một mình.

Mười một giờ đêm, Alawn gọi điện tới một cách rất đúng giờ. Tôi sợ cậu ấy nghe thấy những tiếng động lạ, liền tắt đi không nghe. Ai ngờ cậu ấy không nản chí, lại gọi tiếp. Sau đó, tôi phải giả giọng của mẹ tôi, nhắn tin cho Alawn: “Alawn phải không, cô đây. Lạc Lạc đã ngủ rồi, có việc gì mai gọi lại nhé”.

Tên tiểu tử đó quả nhiên đã bị mắc lừa, yên lặng không gọi nữa.

Ngày hôm sau, đến Bắc Kinh. Vừa xuống tàu tôi đã tối tăm mặt mũi: âm năm độ C!

Ánh nắng thì tràn trề, chiếu rọi lên mặt tôi, hoàn toàn trái ngược với cơn gió phương Bắc lạnh như cắt da cắt thịt đang quét lên người tôi.

Trên đường đi, hai bên đường vẫn còn chất đầy những đồng tuyết lưu lại từ đêm hôm qua! Cảnh tượng đó khiến một cô bé từ nhỏ lớn lên ở phương Nam vừa hiểu kỳ vừa lo sợ. Mọi

người đi trên phố đều quàng khăn kín mít, mặc những bộ quần áo lông dày cộm, chỉ để lộ mỗi khuôn mặt nhỏ xíu và đầu mũi ửng đỏ. Tôi – một người đến từ thành phố nhỏ của phương Nam, một cư dân nhàn hạ nhỏ nhoi đi lại trên phố, hoàn cảnh không thể hòa nhập với vẻ vội vàng bận rộn để kiến thiết tổ quốc của cư dân thủ đô được.

Sau mười phút đồng hồ tôi không còn lòng dạ nào để tiếp tục lang thang trên phố nữa. Tôi lạnh đến nổi hai hàm răng va vào nhau lập cập. Khó khăn lắm mới vẫy được một chiếc taxi đi đến trường của Alawn.

Đến trường đại học B, tôi mới biết rằng hiện thực và tưởng tượng khác xa nhau tới mười vạn tám ngàn dặm.

Đại học B này cũng to quá đáng rồi. Chỉ riêng việc hỏi đường cũng phải mất cả nửa ngày.

Tôi bắt đầu cảm thấy căm ghét cái nơi đã khiến cho tôi lạnh cóng tới nổi đầu nặng chân nhẹ này. Dù có đẹp đến mấy cũng không có được sự tán dương của tôi nữa. Khó khăn lắm tôi mới

tìm ra được tòa nhà của khoa công trình Sinh vật, nơi Alawn đang theo học. Tìm đến nơi tôi mới chợt nhớ ra, trường đại học rất cuộc không phải là trường tiểu học, không thể đều ngoan

ngoãn ngoãn yên trên giảng đường chờ tôi đến tìm. Không những thế, hôm nay lại là thứ Sáu, ai còn ở lại giảng đường nữa. Tôi bắt đầu cảm thấy ân hận vì hành trình vượt dặm tìm người thân của mình, bắt đầu nhớ nhà, bắt đầu nhớ tới cái ẩm áp ẩm ướt của phương Nam.

Tôi ngồi trên bậc thềm của tòa nhà giảng đường chính, vừa đói vừa rét, rút điện thoại ra gọi cho Alawn trong tâm trạng không còn biết bầu vịu vào đâu. Tôi thề độc rằng nếu bây giờ, Alawn mà không nghe máy của tôi thì tôi sẽ lột da cậu ấy.

Cậu ấy bắt máy gần như ngay từ hồi chuông đầu tiên: “Oa, phù thủy Gà Mên, hôm nay cậu hào phóng thật đấy, lại còn chủ động gọi điện thoại cho tớ!”.

Tôi thều thào nói, tớ không còn sức để phí lời với cậu nữa rồi, mau đến cứu tớ. Tớ sắp chết cóng rồi.

Alawn cũng chẳng hỏi tôi tại sao lại bị lạnh cóng, tôi đang ở đâu, cậu ấy chỉ lập tức ngắt lời tôi, “Tớ sẽ đi mua vé máy bay ngay”.

Tôi dở khóc dở cười, dùng chút hơi tàn còn lại hét lên: “Mua cái đầu cậu ấy! Tớ đang ở trường của cậu!”.

Ban đầu, tên đáng ghét đó còn không tin, sau khi tôi miêu tả kiến trúc các toà nhà xung quanh, cậu ấy xúc động đến nỗi âm điệu giọng nói cũng biến đổi: “Cậu ngồi yên đấy, đừng động đấy, năm phút nữa tớ đến, không được đi lung tung nhé!”.

Tôi đang muốn khóc thét lên rằng phải đợi những năm phút nữa thì tôi sẽ sớm chết cóng ở đây rồi, điện thoại phía bên kia đã ngắt tín hiệu.

Sau năm phút, cái đồ đáng ghét Alawn đã đứng trước mặt tôi, nhễ nhại mồ hôi nhìn tôi đang co ro vì lạnh.

Alawn sau này nói, cậu ấy mãi mãi không thể nào quên được cảnh tượng ngày hôm đó, tôi ngồi trước tòa nhà giảng đường, cuộn tròn thành một khối, mái tóc rối lòa xòa, từ xa đã nhìn thấy tôi đang run cầm cập. Alawn nói, đó là giây phút cảm động nhất trong cuộc đời cậu ấy, bởi vì cậu ấy không thể nào tưởng tượng được rằng một người ngốc nghếch và lười nhác như tôi lại có thể một mình ngồi tàu hỏa trong suốt một ngày một đêm, chỉ để đến thăm cậu ấy.

Thực ra, đơn giản là tôi nhớ cậu ấy, nghĩ một cách vô tư, đơn thuần là muốn đùa cậu ấy. Hành động khác thường đó của bản thân chẳng hề khiến tôi phải suy nghĩ kỹ càng gì cả.

Alawn lập tức cởi áo khoác ra, khoác lên người tôi. Tức giận hét lên: “Sao cậu mặc ít áo như vậy. Tại sao không đi tìm chỗ nào đó kín gió để ngồi!”.

Tôi vất vả vượt qua nghìn sông vạn suối, trăm khó vạn nguy để đến thăm cậu ấy, cậu ấy còn nổi giận với tôi, vậy là nước mắt tôi bắt đầu chảy vòng quanh. Tôi vô cùng ảm ức, lại lạnh đến nỗi không thể nói nên lời. Cảm giác như nước mắt hề chảy ra là có thể đóng băng ngay được.

Nhưng ngay giây sau đó, Alawn đã ôm chặt tôi vào lòng, có mùi hương và hơi ấm từ áo khoác của cậu ấy, tôi cảm thấy ấm lên, dần dần không còn run bần bật nữa. Đám sinh viên đi qua đi lại bắt đầu nhìn chúng tôi bằng ánh mắt lấy làm lạ. Tôi bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

Alawn hỏi tôi: “Sao không gọi điện thoại để tớ đi đón cậu?”.

“Người ta muốn cho cậu một điều bất ngờ mà.” Tôi lại bắt đầu cảm thấy ảm ức.

Bấy giờ mới phát hiện ra, sau lưng Alawn còn có thêm hai nam sinh nữa. Hai cậu bạn đang đứng nhìn chúng tôi cười nòng hệu. Thấy tôi nhìn, bọn họ liền hỏi tôi là chị dâu, nói rằng chị dâu ơi, hai người làm người khác quá cảm động rồi.

Mặt tôi đỏ hồng lên, cũng không dám hấp tấp trước mặt người lạ. Alawn lại không nói gì, vui mừng hôn hờ giữ chặt tôi trong lòng, tâm trạng vui sướng không thể giấu đi đâu được. Sau đó, cậu ấy đưa tôi đi ăn cơm.

Tôi và Alawn đi phía trước, hai cậu bạn cùng phòng thích xem trò vui của Alawn đi theo phía sau thì thầm bình phẩm không ngớt, thì thoảng lại vang lên tiếng cười.

Tôi chảy nước mũi, cống đến nỗi mặt mũi đỏ lựng, mái tóc bị gió thổi tung, rối mù như tổ chim, toàn thân đầy bụi đất, lồi thoi lếch thếch. Tôi khe khẽ hỏi Alawn: “Tớ còn giống một cô gái lung linh xinh đẹp đến từ phương Nam nữa không? Tớ không làm cậu bị mất mặt đấy

chứ?”

Alawn không trả lời, nắm chặt lấy tay tôi, liên tục xoa bóp để giúp tôi ấm lên. Cậu ấy bọc tôi trong lớp áo khoác dày. Tôi tưởng tượng ra hình ảnh của chúng tôi. Nếu nhìn từ xa phía sau lưng, chắc chắn sẽ giống một người cao cao to béo, chậm rãi lắc lư đi trong ánh nắng chói chang và trong suốt trên sân trường Đại học B.

Alawn mời tôi ăn món tái dê. Tiệm ăn cách Đại học B không xa lắm.

Liên tục có bạn học của Alawn, nam có, nữ có, giả vờ đi ngang qua, thực chất là muốn tận mắt nhìn thấy phù thủy Gà Mên trong truyền thuyết của Alawn. Đoàn người qua lại xem mặt tôi nườm nượp không ngớt, cứ như đi xem khỉ trong vườn bách thú vậy. Hóa ra, cuộc sống ở Đại học B cũng không rực rỡ phong phú như trong tưởng tượng, chỉ một người bên ngoài mới

đến cũng dọa họ đến nỗi chân tay cuống quýt hết cả lên.

Đám chiến hữu của Alawn nói với tôi: “Alawn rất nổi tiếng trong trường, các cô gái theo đuổi cậu ấy nhiều vô kể, nhưng cậu ấy nhất định không chịu nhận bạn gái, lòng dạ kiên định như cao tăng nhập thiền. Nhưng bọn tớ đều biết cậu, thường xuyên nghe Alawn nhắc đến cậu,

nói rằng cậu là một cô gái nhỏ rất đáng yêu, chúng tớ đã ngưỡng mộ cậu từ lâu, hôm nay coi như là đã được gặp người thật rồi”.

Lại khiến tôi nghĩ đến một câu thoại: Chị chỉ là một truyền thuyết.

Vậy là tôi liền cúi đầu cười hì hì.

Alawn cho rằng tôi đang cười nhạo cậu ấy, đỏ mặt đánh mạnh vào cậu bạn vừa nói, nói rằng cậu luyện thuyết nhiều rồi đấy!

Có Alawn ở bên, tôi cũng không giữ kẽ, thêm vào đó tôi đang rất đói nên ăn ngấu ăn nghiêng một bàn đầy thức ăn. Sau đó, đám bạn tới xem cuộc vui của Alawn liền nhìn thấy một cô gái úp mặt xuống đĩa thức ăn mà ngấu nghiêng, chốc chốc chỉ vào quyển thực đơn khua mây múa tay nói “gọi món này, gọi món này”. Không còn hình tượng gì mà giữ nữa. Alawn lại không hề để ý, liên tục tiếp thức ăn cho tôi, nói ăn thêm một chút, ăn thêm một chút, sau đó cười hì hì ngồi nhìn tôi ăn, khuôn mặt tràn ngập niềm vui sướng.

Buổi chiều, Alawn giúp tôi đặt một phòng ở khách sạn, đặt luôn cả vé máy bay về ngày hôm

sau. Đó cũng chính là nguyên nhân tại sao tôi chỉ có ba trăm đồng mà dám đi một mình đi lên phương Bắc.

Buổi tối, ăn cơm xong, chúng tôi đi đến quán Karaoke chơi đến mười giờ. Ký túc sắp đóng cửa, tôi giục cậu ấy mau về trường, nói tôi có thể tự về khách sạn được.

Đám bạn thích xem trò vui đi theo sau lưng chúng tôi đã lục tục kéo nhau về trường, chỉ còn lại mình Alawn, bám riết lấy tôi không chịu quay về.

Cậu ấy đột nhiên hỏi tôi, nói phù thủy Gà Mên, tớ mời cậu đi ăn vịt quay, tớ biết một cửa hàng vịt quay cực kỳ ngon! Cậu có dám uống bia trong mùa đông không.

Tôi là người không chịu nổi sự công kích của người khác, lập tức quên ngay việc quyết tâm phải giục Alawn quay về trường, hào hứng đồng ý luôn. Alawn lại lắc đầu, đau khổ nói, phụ nữ tham ăn quả nhiên dễ bị đàn ông lừa đi mất.

Chúng tôi đuổi đuổi đánh đánh trên đường phố vắng vẻ. Cơn gió đêm mang theo những bông hoa tuyết, tung bay tung bay, tăng thêm chút lãng mạn và phong tình của phương Bắc cho đêm đen. Tôi rất hiếm khi nhìn thấy tuyết, vô cùng hưng phấn, cao giọng hét lên, chạy qua chạy lại. Tôi mặc áo khoác của Alawn, quàng chiếc khăn trắng của Alawn, cảm thấy ấm áp mà vừa ý. Alawn mặc áo nỉ dày, cậu ấy nói không lạnh. Áo nỉ đó vốn là cặp áo tình nhân, năm ngoái Alawn tặng tôi. Cậu ấy một chiếc, tôi một chiếc. Áo của cậu ấy to hơn một số, bên ngoài áo có dòng chữ “Tôi chỉ rửa bát, không ăn cơm”, áo của tôi cỡ nhỏ hơn, trên áo có dòng chữ “Tôi chỉ ăn cơm, không rửa bát”.

Tôi ngân nga câu đồng dao, cậu ấy khe khẽ phụ họa theo. Vô cùng ăn ý. Tuyết rơi xuống tóc cậu ấy, người cậu ấy, lông mi cậu ấy nhưng đều nhanh chóng tan ngay. Tôi nhón chân phủi tuyết giúp cậu ấy, Alawn cười nói: “Cậu quả nhiên càng lớn càng lùn”.

Sau đó, một câu nói đột nhiên thốt ra từ miệng tôi, tôi nói: “Tớ rất vui! Chúng ta không hôn nhau, cậu cần gì lo tớ lùn hay không lùn.” Lời nói vừa ra khỏi miệng chợt gặp phải ánh mắt khác lạ của Alawn đang chăm chú nhìn tôi.

Tôi cũng cảm thấy có chút thẹn thùng.

Hồi học cấp ba, chúng tôi có thể vô tư nói đùa kiểu như vậy, cũng chẳng hề cảm thấy có chút gì bối rối.

Nhưng giờ đây, tại con phố mang đầy nét văn hiến, trên từng ngõ ngách, trong đêm khuya với những bông tuyết trắng xóa lả tả bay, trên ngã đường ngay cả đèn điện cũng khiến người ta

cảm thấy lạ lẫm và thê mĩ của nơi này, tại sao câu nói đùa đó lại khiến tôi nhìn thấy ánh mắt phức tạp của cậu ấy. Tại sao ngay bản thân tôi cũng không thể khống chế được chú hươu

nhỏ đang chạy loạn trong lồng ngực.

Điều này có thể coi là nỗi phiền não đến cùng sự trưởng thành không.

Dù rằng tôi và Alawn, chẳng có câu gì là không nói được. Nhưng sự thay đổi nhỏ nhoi này tôi

lại luôn giữ kín trong lòng, tuyệt đối không thể tự chuốc lấy xấu hổ mà kể cho cậu ấy nghe được.

Món vịt quay mà Alawn đưa tôi đi ăn, quả là ngon như lời cậu ấy miêu tả, hương vị độc đáo. Không khô và cay như ở quê nhà, điều đáng nói nhất là khi nuốt vào cổ họng còn mang theo chút vị giòn ngọt. Không khí

giống như một chiếc tủ lạnh khổng lồ, bia cũng thanh nhạt hơn ở quê nhà rất nhiều. Lạnh giá thấm buốt tim gan. Tôi thậm chí còn cảm thấy uống loại bia này vào, tử lượng của tôi chắc chắn sẽ cao hơn. Trong đêm mùa đông lạnh giá, ông chủ cửa hàng mỗi lần đem đồ ăn liền bước nhanh vào phòng hơi lửa giữ ấm.

Hai chúng tôi vừa ăn vừa chuyện phiếm, lời qua tiếng lại cười đùa không làm mất đi vẻ thanh nhã. Mặc kệ gió trắng, tiếng cười của chúng tôi truyền đi khắp phố, bay đi rất xa, hòa quyện, vẫn vương cùng những bông hoa tuyết trong không trung.

Cuối cùng, chẳng chút nghi vấn gì, tôi lại để Alawn đưa tôi về khách sạn.

Hôm đó tôi ngủ rất sâu, mơ một giấc mơ dài, mơ thấy tôi và Alawn thành những đứa trẻ con, cùng nhau ngủ trưa trên một chiếc giường, cậu ấy vòng tay ôm tôi từ phía sau lưng, hồn nhiên không chút ngờ vực, chúng tôi ngủ rất ngon lành.

Sáng sớm tỉnh dậy mới biết Alawn cũng ở lại trong khách sạn cùng với tôi, chỉ có điều cậu ấy thuê riêng một phòng khác.

Tôi xoa xoa cái đầu còn đang mơ mơ màng màng, nói với cậu ấy rằng tối qua tôi mơ thấy cậu ấy ôm tôi ngủ. Alawn trêu cười tôi lại có thể mơ một giấc mơ xuân rồi. Nhưng đôi môi của Alawn nở một nụ cười khác lạ, giống như một chú mèo vừa ăn vụng được cá.

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, bắt đầu nghi ngờ tính chân thực giấc mơ đêm hôm qua. Tôi hỏi cậu ấy rốt cuộc ngủ ở phòng nào, cậu ấy liền lập tức giơ tay lên trời thề rằng

tuyệt đối không phải trong phòng của tôi. Sau đó lại lặp lại luận điệu rằng tôi không có ngực, không có hông, người như cộng giá đỗ, đầu óc như bã đậu phụ, hèn hò với tôi chỉ tội viêm

đốt sống cổ một cách không biết nhảm chán.

Tôi cũng tin luôn. Vừa thầm nghĩ cậu ấy cũng còn có chút phong độ của một quân tử, không lợi dụng cơ hội để hại người khác. Vừa nghi ngờ liệu có phải cậu ấy phát dục tương đối muộn, cơ bản là không hiểu gì về chuyện nam nữ. Tôi nhìn Alawn, khuôn mặt trẻ trung, nụ cười vô tư, đang vừa xoay lưng lại vừa ngân nga câu hát trong bộ phim hoạt hình MẠCH ĐÀU, “Hãy cho tôi thêm hai lồng bánh bao to nữa, hãy cho tôi thêm hai lồng bánh bao to nữa...”. Tôi nghĩ cậu ấy đúng là một cậu bé trong sáng mà.

Buổi tối, về đến thành phố quen thuộc, chân tay mới ấm áp trở lại.

Tối hôm đó, nhận được tin nhắn của Alawn, cậu ấy nói: “Cậu, một cô gái gốc gác quê nhà, từ nay về sau không được phép qua đêm với đàn ông ở bên ngoài”.

Tôi trả lời cậu ấy: “Tôi thấy cậu vẫn chưa đủ phát dục, không đáng coi là nguy hiểm nên mới yên tâm uống rượu qua đêm với cậu mà”.

Alawn lập tức gọi điện tới, tôi tắt luôn máy, không nghe.

Tôi biết, cậu ấy không thể chịu được khi bị người khác chế giễu vào lòng tự trọng của một người đàn ông, cậu ấy nhất định gầm rú lên tức tối.

Vậy là tôi nở nụ cười xảo quyệt. Núi cao, hoàng đế ở xa, chị không nghe điện thoại của em thì em làm gì được chị nào?

9. Chương 09

Chương 9 - Cuộc sống về đêm

Ý thể thanh xuân vô địch, chúng tôi còn làm một vài chuyện điên rồ. Ví dụ như trốn học hai ngày đến Bắc Kinh cùng Alawn đi xem đêm diễn của các tài tử hoa ngữ. Trời mưa to, chúng tôi gắng sức cao giọng hét lên trong mưa, không có tham vọng giọng của mình to hơn giọng người khác mà có được cái liếc mắt của các

ngôi sao, chúng tôi chỉ muốn hét lên cho bản thân mình nghe, hét lên những điều u uất tích lũy trong những tháng ngày của tuổi thanh xuân. Còn một ví dụ khác: xăm mình. Xăm ở sau lưng, trên bả vai, chúng tôi xăm tên của nhau.

Hôm đó, chuông báo hiệu vào học đã vang lên được khoảng mười phút rồi, một nam sinh đến muộn đẩy cửa lớp, nhân lúc thầy đang viết bảng liền len lén đi vào, ngồi xuống sau lưng tôi.

Mà khuôn mặt linh hoạt của nam sinh mới bước vào đó, lại chính là của Alawn.

Tôi vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, quay hẳn người lại nói chuyện với cậu ấy, bị thầy giáo nhìn thấy.

Thầy giáo không thể nhớ hết tên từng sinh viên trong lớp, nhưng đại khái là thầy có thể nhớ được mặt của sinh viên lớp mình. Thầy liền hỏi Alawn “Em là sinh viên lớp khác phải

không?”.

Alawn ngoan ngoãn đứng dậy, lắc đầu nói không phải.

Tôi tự cười thầm, Alawn đương nhiên không phải là sinh viên lớp khác, cậu ấy là sinh viên trường khác chứ.

Nhưng điệu bộ run rẩy sợ hãi của Alawn lại khiến thầy giáo động lòng trắc ẩn, để Alawn ngồi xuống, nói cậu ấy phải chuyên tâm nghe giảng.

Alawn lại không hề cảm động, cậu ấy không chú ý nghe giảng, mà còn lợi dụng lúc thầy giáo

không chú ý, lúi lूम cả một sinh viên chuẩn bị chăm chú nghe giảng của thầy là tôi ra ngoài. Ra khỏi trường học, Alawn dẫn tôi tới một trấn cổ ở rất xa. Mặt trời lấp sau những tầng mây dày đặc, chần chừ mãi không chịu xuất hiện. Con phố lát gạch đá xanh se lạnh, chúng tôi chui rúc trong đám người huyền ảo, cậu ấy nắm tay tôi, mãi cho tới khi lòng bàn tay đầy mồ hôi. Mà cái nắm tay đầy vô tư ấy, chúng tôi, ai cũng chẳng buồn truy cứu hàm ý của nó. Hai dãy nhà ngói cổ, căn gác với những ô cửa sổ nhỏ dán giấy, nó khiến người ta không thể không tưởng tượng, liệu có một tiểu thư khuê các nào đó sắp được gả đi, đang ngồi e lệ chải tóc trước gương đồng hay không. Bốn bề đều tràn ngập bầu không khí đậm tính lịch sử, còn tôi và Alawn lại là âm hồn đã tạ thế hàng nghìn năm, quay lại phúng viếng nơi ở cũ của kiếp trước.

Tôi hỏi, bọn mình đang đi đâu đây.

Cậu ấy nói một cách thần bí, đi xăm mình.

Alawn nói: “Phù thủy Gà Mên, tình cảm của bọn mình thật hiếm có, chúng mình hãy xăm tên của nhau ở sau lưng nhé! Ở sau lưng, dù không thối trong lòng, nhưng lại có thể sát bên nhau”.

Tôi xúc động nhìn Alawn. Không biết có phải do kích động hay không, khuôn mặt cậu ấy ửng đỏ.

Tôi nghĩ một lát, nói: “Nhưng nếu sau này, chồng tớ nhìn thấy tên của cậu sau lưng tớ, sẽ ghen mất”.

Alawn bỗng nổi giận, hét toáng lên, “Ta đây còn không quan trọng bằng chồng sau này của cậu hả!”.

Tôi lại hỏi: “Cậu không sợ sau này vợ của cậu cũng ghen à?”.

Alawn kiên quyết nói, không sợ.

Tôi liền đồng ý, dưới sự bảo chứng của Alawn với danh nghĩa tình bạn hữu nghị.

Alawn nói: “Bọn mình đều xăm biệt danh của nhau, tớ xăm chữ Phù thủy Gà Mên, đúng rồi, thường ngày cậu gọi tớ với biệt danh là gì nhỉ?”.

Tôi buột miệng nói luôn: “Đương nhiên là Đồ đểu rồi”.

Alawn liền nói được, vậy cậu xăm chữ Đồ đểu lên sau lưng nhé.

Alawn hự quá. Đợi sau khi tôi kịp phản ứng lại, cậu ấy đã chạy xa tận cuối phố rồi.

Vậy là chúng tôi xăm biệt danh của nhau lên lưng, cậu ấy xăm chữ: “Phù thủy Gà Mên”, tôi xăm chữ “Alawn”.

Tên của Alawn được xăm ở phía trên cặp quần sau lưng tôi. Lúc xăm đau đến nỗi nước mắt tôi rơi lã chã. Mỗi một mũi kim đâm xuống, tôi lại thăm nguyên rổ Alawn một câu, “Đồ Đểu Alawn! Đồ Đểu Alawn!”.

Xăm xong rồi, còn nhìn hình xăm qua gương, màu tím, có chút vết máu nhạt, nét xăm sâu mà quắc nết, dám chặt lên cơ thể tôi.

Khi ra khỏi cửa hiệu nhỏ, trời đã hoàn toàn tối rồi.

Alawn thương cảm hỏi tôi, có đau không.

Tôi ngân ngấn nước mắt gập đầu, nói đau chết đi được.

Alawn lặng lẽ móc trong túi ra một viên kẹo chanh mềm, nhét vào miệng tôi.

Tôi nhai viên kẹo, mơ hồ hỏi: “Xăm rồi có thể xóa sạch được không? Ngộ nhỡ sau này chồng tôi không cho tôi xăm tên của cậu thì sao!”

Alawn liền dỗ dành tôi: “Xóa được, nhưng lúc xóa còn đau hơn lúc xăm hàng vạn lần!”

Tôi trợn mắt há miệng ngậy người ra, muốn hỏi hận cũng không còn kịp nữa rồi.

Nhớ lại tháng trước, nhớ lại những lời nói của Alawn với tôi ở sân bay, cậu ấy nói, phù thủy Gà Mên, bọn mình trăm năm đầu bạc, có được không.

Giờ đây xem ra, điều này là thật rồi.

Buổi tối, quay về phòng ở, tôi cởi quần áo ra cho Duyệt Duyệt xem. Duyệt Duyệt nói là màu tím, chữ tiếng Anh viết rất đẹp, rất Tây.

Sau đó, cô ấy cười thành tiếng: “Im hơi lặng tiếng, hóa ra mối quan hệ của bọn cậu đã đến mức độ này rồi ư? Cần phải có biện pháp phòng vệ tốt đấy, đừng có quá mức đấy nhá!”

Tôi liền đỏ mặt mắng cô ấy là đồ yêu nghiệt xấu xa, rồi đuổi đánh cô ấy.

Có hôm, Alawn nói qua điện thoại, hôm nay Leo xin cậu ấy số điện thoại di động của tôi. Sau đó, cậu ấy lại lèm bèm hỏi tôi một cách không biết chán: “Anh ấy vẫn chưa gọi điện cho cậu à? Có thật là chưa không? Một tin nhắn cũng không có á?”

Ban đầu, tôi còn kiên nhẫn trả lời, nói đúng thật sự không có, một tin nhắn cũng không. Nhưng tối nào Alawn cũng đều hỏi những câu hỏi nguyên xi, tôi chịu không nổi nữa, thường hét lên trong điện thoại, Duyệt Duyệt của cậu cũng ở đây này, có cần nói với cậu ấy vài câu không, sau đó không cần biết Alawn trả lời như thế nào, quảng điện thoại cho Duyệt Duyệt như ném một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Nếu như tôi không biết rằng Leo đã xin số điện thoại của tôi thì tốt biết bao. Tôi sẽ không tràn đầy mộng tưởng, nóng lòng mong đợi như bây giờ. Mặc dù tôi thích một cuộc sống có hy

vọng, nhưng mức độ mê hoặc của niềm hy vọng này quá lớn khiến tôi không có cách nào chịu đựng nổi. Tôi bắt đầu dần dần hiểu được tình yêu mà những người đi trước viết: sự đau khổ

ngọt ngào.

Duyệt Duyệt thường cau mày lại hỏi tôi: “Alawn hình như rất thích cậu đấy! Cậu thực sự không nhận ra điều đó ư? Đúng là người trong cuộc thường mơ hồ!”

Tôi nói: “Cậu nghĩ như vậy bởi vì cậu không hiểu bọn tôi đã lớn lên bên nhau như thế nào. Tôi và cậu ấy quá thân thuộc và hiểu nhau rồi, hiểu rõ cả trên người nhau có mấy sợ lông nữa. Cậu ấy không thể thích tôi được, tôi cũng không thể thích cậu ấy. Cậu ấy nói là hẹn hò với tôi sẽ bị viêm đốt sống cổ mả!”

Duyệt Duyệt hỏi tại sao lại như vậy. Tôi được một phen ngượng ngùng, cũng không thể nói

rõ rằng Alawn chê tôi thấp, bèn tìm cách lánh tránh nói, “Cậu độ lượng tiếp nhận cậu ấy đi, tên tiểu tử đó mặc dù miệng lưỡi xấu xa một chút nhưng tính tình lại rất tốt, cũng biết chăm sóc người khác. Yên tâm đi, tôi không thiếu đạo đức đến nỗi giới thiệu một người đưa con trai có vấn đề tình cảm với mình cho chị em thân thiết đâu”.

Sau đó, Duyệt Duyệt nói rõ lập trường một cách bán tín bán nghi: “Cậu đừng có gán ghép lung tung được không! Alawn – người ta đâu có để ý gì tới tôi đâu”.

Tôi liền khuyên nhủ cô ấy, cứ từ từ, dần dần nuôi dưỡng cảm xúc, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm.

“Nếu thật sự lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, e rằng chẳng có ai tranh giành được với cậu rồi.” Nói xong Duyệt Duyệt liền bỏ đi tăm.

Còn mình tôi trong phòng, nghĩ lại những lời Duyệt Duyệt nói, lại đem những hành động khác thường của Alawn trong những năm gần đây ra xem xét kỹ một lượt, khi còn chưa đưa ra được kết luận, tiếng chuông điện thoại di động đã vang lên, một số thuê bao xa lạ.

“Hello, Tiểu Lạc Lạc phải không?”

Vừa nghe thấy giọng nói này, trái tim tôi đã muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực rồi. Vội run rẩy trả lời, đúng ạ.

“Tiểu Lạc Lạc, anh là Leo, tối nay đi chơi nhé!” Leo quả nhiên là đã hẹn tôi thật rồi.

Còn chưa kịp đợi tôi thu xếp ổn thỏa trái tim cuồng loạn, Leo đã nói rõ địa điểm, thời gian rồi cúp máy. Lại là đi bar! Đó là nơi trước đây tôi chưa từng đặt chân tới. Tôi trở nên do dự, rốt cuộc là có nên đi hay không đây.

Trong vô tuyến, quán bar là nơi âm ỉ, ánh sáng lờ mờ, âm nhạc cuồng loạn, đèn chiếu sắc sỡ, nam nữ oằn mình uốn lượn như rắn rồi quấn riết lấy nhau ư? Vừa nghĩ đến chuyện có thể quấn quýt cùng với Leo, tôi bị kích động đến nổi suýt nữa thì ngất lịm đi. Tôi ngồi trên ghế, gắng hít thật sâu rồi thở mạnh ra mới có thể khiến mình không quên mất hô hấp thông thường nhất...

Nhưng tính hiếu kỳ cộng thêm sức hấp dẫn của Leo vẫn chiến thắng, tôi quyết định đi thử một phen.

Sau khi quyết định như vậy, toàn thân tôi bị một luồng điện lạ lẫm kích động đến máu nóng chảy rần rật!

Tôi vội vàng mượn đồ trang điểm của một cô bạn biết trang điểm nhất trong phòng, luống cuống bôi bôi trát trát lên mặt.

Duyệt Duyệt đã tăm xong, quay lại phòng. Vừa nhìn thấy bộ dạng của tôi đã giật nảy mình: “Mẹ ơi! Mặt cậu ấy bị bỏng à?”

“Tớ không có thời gian để giải thích nữa, tớ phải đến quán bar ngay bây giờ! Buổi tối có thể sẽ không về. Nếu Alawn gọi điện đến phòng thì nói tớ... cứ nói tớ bị ốm, đang ở bệnh viện.” Phản ứng đầu tiên của tôi không phải là đối phó sự kiểm tra của bố mẹ mà là Alawn – âm hồn đã theo tôi suốt mười tám năm không chịu buông tha. Sau đó, tôi vội vàng vàng lao ra khỏi cửa.

Duyệt Duyệt hét lên phía sau lưng: “Cậu phải chú ý an toàn đấy!” Cậu ấy nghĩ một lát rồi chạy theo tôi vài bước, “Nói dối Alawn như vậy có được không?”

“Cần gì phải lo nghĩ nhiều như vậy.” Tôi vừa quàng khăn lên cổ vừa nói, rồi lao vào trong đêm tối.

Tôi cũng không thể nói rõ tại sao phải giấu Alawn. Dù sao, phản xạ theo thói quen, tôi cảm thấy nếu cậu ấy biết được chuyện này sẽ lại ca cẩm suốt ngày không thôi.

Ngồi vào trong xe taxi, tôi gỡ điện thoại di động ra và tắt máy.

Đêm càng khuya càng đặc quánh. Trời đã vào đông. Gió đêm như một mụ phù thủy đầy nanh vuốt cứ làm rối tung mái tóc của tôi. Bên ngoài cửa xe, đèn đường hào nhoáng, tràn ngập không khí náo nhiệt. Cuộc sống về đêm của thành phố lại bắt đầu mở màn. Còn tôi thì sao? Tôi bắt đầu cảm thấy hổ thẹn vì sự sa đọa của mình, cũng lại cảm thấy kích động vì nơi sâu thẳm của màn đêm mà tôi chưa biết đến.

Lúc này đây, Alawn chắc đã gọi điện đến phòng ký túc xá của tôi và biết tôi bị bệnh rồi

chẳng. Đây là lần đầu tiên trong suốt mười tám năm tôi cố ý nói dối Alawn. Tôi cảm thấy có điều gì đó không yên, bắt đầu cảm thấy áy náy. Nhớ lại khuôn mặt tươi cười của Alawn khi

đứng trong nắng hồng với mái tóc màu hung vàng, tự cảm thấy rằng bắt đầu từ hôm nay, tôi – một người đang đi theo cuộc sống sa đọa sẽ không thể thuần khiết như cậu ấy nữa rồi.

Alawn...

Không đợi tôi kịp ăn năn sám hối xong, xe taxi đã đến trước cửa quán bar. Vừa xuống xe đã nhìn thấy Leo đang day day chân để giữ ấm, đi đi lại lại trong gió lạnh. Anh ấy mặc một chiếc áo gió dài màu xám đậm, lộ rõ áo ghi lê len màu nhạt bên trong. Dáng người dong dỏng cao lại vững chắc, rắn rỏi. Sức hấp dẫn từ một người đàn ông trưởng thành đó, tôi không thể nào tìm thấy được trong đám con trai khoác những chiếc áo lông dày cộm chạy đi chạy lại trong trường.

“Leo, em đến rồi.” Tôi hét gọi anh ấy, mang theo cả sự nhút nhát mà ngay cả bản thân tôi cũng không nói rõ được nguyên nhân của nó.

“Oh., Come on! Tiểu Lạc Lạc, cuối cùng thì em đã tới rồi! Mọi người đều đang đợi em!” Leo thấy tôi trang điểm, chỉ khẽ sững lại một chút, nhưng một người đàn ông trưởng thành như

anh ấy cũng không thể chỉ bảo ngay trước mặt, chỉ nhiệt tình vịn vai tôi đi vào quán bar. Tôi rất muốn nói với anh ấy rằng, tôi phải đấu tranh tư tưởng với sự giáo dục nghiêm khắc nhiều năm nay của gia đình cùng những chuẩn mực đạo đức rất lâu mới quyết định đến đây, đồng thời cũng là lần đầu tiên đặt chân tới nơi này. Tôi rất muốn bảo anh ấy đi chậm một chút, bởi trái tim đang thổn thức mạnh mẽ của tôi khiến tôi sắp trở thành một người bị bệnh tim mất rồi. Nhưng tôi không muốn để Leo coi tôi như một cô bé con. Tôi muốn anh ấy nhìn tôi với tư cách là một người phụ nữ. Lúc này đây, tôi khát khao được lột xác thành bướm. Còn Leo, một người đàn ông trưởng thành ở nước Pháp, vốn không thể hiểu được một cô gái phương Đông mười tám tuổi lớn lên trong một gia đình gia giáo dễ căng thẳng, lo lắng như thế nào khi lần đầu tiên bước chân vào làng giải trí của người lớn. Anh ấy chỉ thấy ngạc nhiên là tại sao tay tôi đang run. Tôi nói là do tôi lạnh quá. Anh ấy liền nắm chặt tay tôi. Nhưng khi mùi hương nam tính đầy mê hoặc mà lạ lẫm của anh ấy vừa thoảng qua trước mũi tôi, toàn thân tôi lại run lên bần bật.

Tôi lim dim mắt, cùng với Leo đi qua đại sảnh. Ánh đèn chiếu biến đổi không ngừng cùng tiếng nhạc kỳ dị khiến tôi lúc thì có cảm giác như đang ở chín tầng mây, lúc lại cảm thấy

mình đang ở dưới địa ngục. Còn Leo, lúc thì đem lại cho tôi cảm giác anh ấy là thiên thần, ngay phút sau lại biến thành quỷ dữ.

Leo đưa tôi đến một phòng riêng lớn và rất hào nhoáng, bên trong đã có khoảng trên dưới mười người cả nam cả nữ. Bọn họ đang nói cười vui vẻ, uống rượu, nói chuyện phiếm, cũng may là không có cảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi như tôi từng tưởng tượng.

Leo dẫn tôi đến giữa phòng, giới thiệu tôi với mọi người: “Đây là Tiểu Lạc Lạc, rất đáng yêu phải không! Cô ấy là em gái tôi, vẫn còn là trẻ con, mong mọi người chăm sóc!”.

Từ nhỏ tôi đã sợ người lạ, bởi vì lạ lẫm nên thấy gò bó. Chân tay tôi trở lên cứng nhắc, gật đầu chào mọi người, ngẩng đầu lên mới để ý thấy rằng những cô gái có mặt trong phòng đều được trang điểm rất tinh tế, mặc những bộ quần áo bó sát cơ thể, lộ rõ đường nét trưởng thành của một người phụ nữ. Rồi cúi đầu nhìn lại bản thân mình, giày thể thao, quần bò, rõ ràng là phong cách của một học sinh, bộ dạng không hề ăn nhập, ngây ngậy ngô ngô... Tôi hận là không tìm được lỗ hổng nào mà chui xuống đó. Càng cảm thấy thấp kém. Cũng may mà ánh đèn mờ mờ nhạt, khiến mọi người không nhìn rõ khuôn mặt được bôi đồ rục một cách thô kệch của tôi.

Tôi nhìn Leo, tay anh ấy đang ôm lấy vai tôi và mỉm cười nhìn tôi.

Hóa ra, đây đều là đồng nghiệp trong công ty của Alawn, tôi bỗng nhiên hỏi anh: “Bạn gái anh là người nào?”.

Leo sững người lại một chút, sau đó mỉm cười chỉ vào cô gái đang ngồi ở góc trong cùng. Là một cô gái ngoại quốc tóc vàng, cao lớn, không xinh đẹp như trong tưởng tượng của tôi, chỉ có điều trang điểm rất cầu kỳ kinh tế, cũng rất có khí chất phong tình ngoại quốc.

Leo sắp xếp cho tôi ngồi giữa đám người lạ lẫm ấy. Sau đó, anh ấy đứng giữa phòng với một khí thế hăm hở, nói vào micro: “Hôm nay là sinh nhật của bạn gái tôi – Maggi, cảm ơn mọi người đã đến tham dự...”.

Tôi đang chú ý nghe Leo nói, một người đàn ông đưa cho tôi ly rượu vang, nói tôi rất đáng yêu. Tôi lập tức uống cạn. Rượu vào trong miệng còn hơi ngọt, xuống đến cổ họng lại cay sè.

Tôi liếc nhìn Leo, anh ấy đang ôm bạn gái trong trang phục lộng lẫy, nói những lời tình tứ, đường mật. Anh ấy nở một nụ cười tươi nhất trên đời, cặp đồng tử màu xanh phát ra những tia nhìn đầy ham muốn dục vọng khác hẳn với thường ngày, nó khiến tôi vừa lạ lẫm vừa đau lòng. Ly rượu này, giống như tình yêu của tôi vậy.

Một lát sau, lại có vài người đàn ông tới uống rượu với tôi, tôi không thể từ chối được. Bọn họ đều tự giới thiệu tên tuổi, tôi nói chào anh gì đó, nói xong liền quên luôn tên của họ.

Vài ly rượu vào bụng, tôi liền trở lên hưng phấn, liền bắt đầu chủ động tìm rượu để uống.

Leo lại bắt đầu nói vào micro. Tôi chú ý thấy anh ấy nhắc đến tên tôi. Tôi ngược mắt lên nghe anh ấy nói rằng: “Em họ tôi có nói rằng, Tiểu Lạc Lạc hát hay, vì vậy hôm nay tôi đặc biệt mời Tiểu Lạc Lạc đến, để hát cho Maggi, để chúc phúc cho Maggi”.

Hóa ra, tôi chỉ là một người hát phụ họa.

Men rượu bốc lên nóng rần rật như lửa trong đầu tôi. Tôi hào phóng đứng dậy, cố gắng bước đi cho vững, từng bước từng bước đến giữa phòng, hát bài Chúc sinh nhật vui vẻ sau đó hát bài hát mà tôi và Alawn vẫn thích hát.

Hát bài Người tình chưa mãn nguyện của S.H.E, hát bài Tình yêu giản đơn của Jay. Tôi cũng không biết tình hình phía bên dưới biểu diễn như thế nào, tôi chăm chú nhìn vào màn hình, hát giai điệu của mình, cố hết sức để giọng hát của mình vượt ra khỏi tiếng ồn ã trong màn đêm, bay vào tận mây xanh.

Khi tôi bắt đầu hát bài Sau này của Lưu Nhược Anh, bạn gái của Leo nói còn có việc nên về trước, thậm chí còn không chào hỏi một câu với cô bé gốc ngoách đến hát góp vui cho tiệc sinh nhật của cô ấy là tôi. Bởi vì, cô ấy ngay cả tiếng Trung Quốc cũng nói không lưu loát mà.

Nhưng bầu không khí lại không hề lắng dịu vì sự vắng mặt của nhân vật chính. Có thể thấy mọi người đều không sống vì người khác, chỉ cười khi bản thân mình được vui vẻ, khóc với

nỗi đau khổ của riêng mình. Tôi đang hát bài hát của tôi, nhớ đến Alawn, nhớ đến lần đầu tiên lừa dối cậu ấy, nước mắt tôi bắt đầu rơi lã chã.

Leo tiễn xong bạn gái liền quay lại. Đôi mắt với cặp đồng tử màu xanh ấy lại liên tục nhìn tôi chăm chú. Tôi hát xong, anh ấy liền vỗ tay cổ vũ. Mặc dù tôi đã ngà ngà say, nhưng tôi có thể khẳng định rằng mỗi lần tôi nhìn anh ấy, anh ấy đều đang nhìn tôi. Thật đấy.

10. Chương 10

Chương 10 - Kỵ sĩ chân chính

Không biết ai đã khởi xướng ra việc ra đại sảnh khiêu vũ, vậy là mọi người đều giống chim sẻ sổ lồng chen chúc nhau chạy ra ngoài.

Tôi không biết khiêu vũ. Tôi ngồi ở một góc trong đại sảnh, nhìn vào đám đông đang nhảy nhót loạn xạ. Tưởng tượng xem ban ngày họ đạo mạo nghiêm trang như thế nào, điều gì đã khiến giờ đây họ phát tiết một cách cuồng nhiệt như vậy.

Leo ngồi ở một chiếc bàn khác, đang ngậy người nhìn về một hướng. Cặp đồng tử màu xanh của anh ấy toát ra những tia nhìn ưu tư dưới ánh đèn nhấp nháy. Tôi đoán anh ấy cũng giống như tôi, không biết khiêu vũ. Anh ấy lại nhìn thấy tôi đang nhìn mình liền cười cười với tôi.

Tôi nhào cả người lên bàn, giống như một yêu quái, ngoắc ngoắc tay về phía anh ấy, sau đó, anh ấy liền đến ngồi cạnh tôi.

Tôi nói, hãy để hai người không biết khiêu vũ ngồi cùng một bàn nhé.

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện, nói rất nhiều chuyện thú vị. Vì tiếng nhạc quá to, chúng tôi không thể không ghé sát đầu vào nhau để nghe được tiếng nói của đối phương. Leo có một thói quen, đó là khi người khác nói chuyện, đôi mắt anh ấy đều chăm chú nhìn vào người đó.

Mà việc bị đôi mắt phát ra những tia sáng màu xanh ấy gắn chặt lấy trong bóng đêm, quả là một việc khiến người khác phải đổ mồ hôi lạnh.

Leo nói về đất nước nơi anh ấy được sinh ra, về gia đình thiếu thốn tình cảm của anh ấy, nói rằng anh ấy đã thất thân từ năm mười lăm tuổi, đối phương là một cô gái phong tình lắm lời,

hơn anh ấy những mười tuổi. Nói đến chủ đề đó, nhờ men rượu, tôi cũng không còn ngượng ngập xấu hổ nữa mà chỉ vào anh ấy cười thoải mái. Tôi liền nói về Alawn, nói rằng tôi với

cậu ấy đã lớn lên bên nhau thế nào, cậu ấy bảo vệ tôi ra sao, lại bắt nạt tôi thế nào, nói rằng hồi nhỏ, cái gì chúng tôi cũng thi đấu để tranh thắng thua, lần nào Alawn cũng tỏ ra vượt trội, nhưng cậu ấy luôn nhường tôi về nhất.

“Hai người thi đấu những gì?” Leo ngạc nhiên hỏi.

“Ồ...” tôi nghiêng đầu nghĩ ngợi một lát, còn chưa nói bản thân đã cười ngặt nghẽo, “Bọn em

thi đá tè, xem ai tè xa hơn. Em cứ cho rằng em có thể tè xa nhất, không ai có thể vượt được em. Nhưng khi đến lượt Alawn, cậu ấy lại có thể tè vọt lên đầu em... sau đó em liền trở mặt

ra nhìn, hoàn toàn chịu nhận phần thua...” Kể xong chuyện thì Leo đã cười đến nỗi bò xuống cả gầm bàn rồi.

Alawn ... Nhìn những ánh đèn lác lác khiến tôi hoa mắt kia, tôi nhớ đến viên kim cương

khuyên tai cậu ấy đeo biết bao...

DJ bắt đầu chơi điệu Jazz lãng mạn, tiếng saxophone chậm rãi lan tỏa khắp không gian lờ lờ xanh xanh đỏ đỏ, ngập tràn sắc thái tình dục. Nam nam nữ nữ bắt đầu ôm lấy nhau, đôi tay bắt đầu dò dẫm một cách thân mật hơn trên cơ thể của nhau. Cũng thi thoảng có một cánh tay đàn ông đưa tay trái ra mời tôi cùng khiêu vũ, Leo thường chưa đợi tôi nói gì, đã lên tiếng thay tôi từ chối.

Anh ấy nói chúng tôi không muốn bị làm phiền.

Tôi mông lung phân tích cụm từ “chúng tôi” mà anh ấy nói. Trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Từ nhỏ anh ấy đã rất thích vẽ kín đáo của các cô gái phương Đông, bọn họ thật thần bí, cũng rất thú vị.” Leo bộc bạch tự đáy lòng.

Người nói thì không có ý nhưng người nghe lại rất lưu tâm. Tôi lại tự liệt mình vào hàng ngũ những cô gái phương Đông đó, khuôn mặt khẽ ửng hồng.

Leo bỗng nói một câu gì đó với tôi, tôi không nghe rõ lắm. Anh ấy ghé sát hơn nữa vào tai tôi: “Anh nói là tại sao chuyện nào của em cũng liên quan tới Alawn vậy?”

Lần này anh ấy ghé sát đến nỗi như vừa cắn vào tai tôi thậm chí tôi còn cảm thấy rằng, sau khi anh nghiêng đầu về tư thế cũ, bên tai tôi còn hơi ươn ướt. Một dòng nước xiết bỗng dâng lên nhanh chóng từ phía sau lưng, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng. Tôi nhìn những đường nét tuấn tú của Leo, tôi nghĩ, đây chính là điều người ta thường nói, “bị điện giật” chẳng.

Đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với một buổi tối tràn ngập sắc thái tình dục thế này, rõ ràng cảm thấy lập cập nhưng không biết phải ứng phó thế nào, bèn cúi gầm mặt xuống không nói gì nữa. Leo cũng không muốn để tôi khó xử như vậy, anh ấy đứng dậy cởi áo khoác, bước vào trong đám đông đang khiêu vũ.

Sau đó, anh ấy dùng khả năng khiêu vũ của mình để tôi mở rộng tầm mắt, để tất cả mọi người mở rộng tầm mắt!

Anh ấy nhảy điệu nhảy đường phố, nhảy Cha cha cha, nhảy Dance, thậm chí nhảy cả Break dance... Chiếc quần tây được cắt may rất vừa vặn của anh ấy ôm gọn lấy phần hông tròn

trịa, rắn chắc, vô cùng gợi cảm. Cho dù DJ chơi bất kì thể loại nhạc nào, anh ấy luôn phản ứng kịp thời. Đến cuối cùng, DJ chỉ chơi nhạc phục vụ riêng mình Leo, tất cả mọi người

xung quanh đều dừng lại, đứng thành một vòng tròn xinh quanh để cổ vũ cho anh ấy.

Tôi nghĩ đến câu nói ban nãy: để hai người không biết khiêu vũ ngồi cùng với nhau... mà cảm thấy ngượng toát mồ hôi, hóa ra, chỉ một mình tôi không biết khiêu vũ. Leo rõ ràng là một cao thủ. Còn anh ấy lúc này đây, là tâm điểm của tất cả mọi người trong quán bar.

Tôi tự hào vì mình đã yêu thích một người đàn ông chân chính nhưng cũng lại tự cảm thấy xấu hổ vì đã yêu thích một người hùng kiệt xuất. Nếu như anh ấy không ưu tú như vậy, hoặc giả tôi còn có thể bắt chấp tất cả, đừng cảm dấn tới...

Leo cuối cùng cũng đã kết thúc màn biểu diễn cá nhân xuất sắc với bộ dạng nhể nhại mồ hôi, lập tức có các cô gái đẹp sấn đến mời anh uống rượu. Anh liếc nhìn về phía tôi một cái rồi đi

theo các cô gái ấy.

Chính trong giây phút ấy, tôi mặc nhiên đau khổ tuyên bố với bản thân mình: tôi đã thích anh ấy mất rồi. Có lẽ, tôi đã thích anh ấy từ rất lâu, rất lâu rồi, nhưng nỗi đau đớn trong trái tim tôi lúc này mới khiến tôi thừa nhận và nhìn thẳng vào sự thực đau thương đó.

Leo, người đàn ông với mái tóc xoăn màu vàng, đôi mắt màu xanh nước biển, hàng lông mi vừa dài vừa cong, khuôn mặt sắc nét, nước da trắng ngần, nụ cười làm mê hoặc đám đông, bạn gái vừa cao quý vừa giàu có, lại là một kỹ sư cao quý với tài nghệ khiêu vũ tuyệt vời... Còn tôi, một cô gái bình thường, lại thích anh ấy.

Làm thế nào đây.

Tôi biết, đây chắc chắn là một câu chuyện mới bắt đầu đã chẳng có kết thúc, hoặc là âm thầm yêu đơn phương, hoặc là lao vào lửa như con thiêu thân để trở thành bi kịch. Tôi không biết

phải làm thế nào nữa. Tôi nhớ Alawn, tham mưu của tôi, nhưng cậu ấy lại ở xa tôi như vậy. Chẳng biết phải làm thế nào, tôi chỉ biết uống hết ly rượu này đến ly rượu khác.

Tình yêu đơn phương giống như một mầm xanh sinh trưởng trong chỗ đất tối tăm, dù không ai biết đến nhưng lại vô cùng xum xuê tươi tốt.

Khi Leo cuối cùng cũng đã vui chơi chán chê với những cô gái đói khát kia, về đến chỗ tôi ngồi, tôi đã say mềm như bùn đất rồi.

Leo vô cùng hối hận, nói anh ấy không nên đưa tôi đến chỗ này. Anh ấy dìu tôi bước ra khỏi

quán bar, hỏi tôi giờ này còn có thể quay về trường được nữa không, tôi cười ngây ngô lắc đầu. Anh ấy lại hỏi tôi có thể về nhà được không, tôi lại càng lắc đầu dữ dội.

“Vậy chỉ còn cách đến khách sạn thôi.”

Tôi dùng chút tỉnh táo cuối cùng còn lại, nghe rõ ý nghĩa của từ khách sạn, sợ đến nỗi toàn thân bất lực, khuyu ngã ngay xuống đất.

Leo loạng choạng ôm lấy tôi, gió lạnh thổi buốt trên người tôi, tôi cuộn tròn trong lòng anh ấy theo bản năng. Đôi mắt xanh đẹp đẽ của anh ấy tràn ngập sự quan tâm và hối hận. Anh ấy luôn miệng nói: “Quả thực là không nên đưa em đến...”

Liệu có thể xảy ra chuyện gì... liệu có thể... tôi rất lo sợ, cảm thấy bất lực... Tham mưu Alawn, cậu đang ở đâu... đầu tôi đang đau quá.

Tôi bắt đầu nôn thốc nôn tháo, tôi quỳ xuống bên đường, tóc bị gió đêm thổi mạnh, cơn buồn nôn không sao kìm chế lại được. Thi thoảng, một chiếc xe ồn ào chạy qua, trong màn đêm tĩnh mịch, ngay cả tiếng “lạo xạo” phát ra từ lốp xe khi cọ sát vào mặt đường cũng có thể nghe thấy rất rõ.

Tôi giãy giụa rồi ngồi bệt xuống đất, bắt đầu khóc nức nở, liên tục kêu đau đầu.

Leo càng ôm tôi chặt hơn, khe khẽ an ủi: “Đau không? Lát nữa uống chút trà xanh sẽ không còn đau nữa đâu, Tiểu Lạc Lạc ngoan nào... thật sự là không nên đưa em đến!” Anh ấy ôm tôi, đi về phía khách sạn gần đó.

Người tình trong mộng của tôi, người đàn ông đầu tiên khiến tôi sùng bái và ngưỡng mộ điên cuồng trong đời, lúc này đây anh ấy gần tôi như vậy, tôi đang nằm trong vòng tay anh ấy. Nếu

như, đêm nay thật sự xảy ra chuyện gì, ấy là bởi cái cau mày lo lắng cho tôi của anh... tôi không có tư cách nào chống đối? Bởi vì trước mặt anh, mọi thứ, cho dù là thứ nhỏ bé nhất trong tim tôi đều cam tâm tình nguyện rồi.

Tôi cuối cùng cũng thì thầm vào tai Leo: “Anh ... là kỵ sĩ chân chính trong lòng em.”

Ngay sau đó, tôi chẳng còn biết gì nữa.

Sáng hôm sau, vừa cựa mình thức giấc, tôi chỉ cảm thấy đau đầu một cách khủng khiếp.

Mở mắt ra nhìn, chỉ thấy một căn phòng lạ lẫm, máy điều hòa không khí đang bật, ga trải giường màu trắng tinh, tôi đang nằm vùi giữa đồng chăn.

Tôi cố gắng nhớ lại những chuyện đã xảy ra tối hôm qua, đêm, quán bar, Leo, khiêu vũ, say rượu, sau đó, vì đã quá muộn nên không thể về trường học được, Leo đã đưa tôi đến khách sạn... khách sạn!

Tôi sờ soạn lên người mình, hết rồi, tôi... lúc này chỉ mặc mỗi chiếc quần lót! Lúc bấy giờ tôi mới hoàn toàn tỉnh táo trở lại, trong phòng không có ai cả, Leo không biết đã đi đâu từ lâu

rồi, còn tôi, tại sao lại không mặc quần áo. Tôi đã bị thất thân rồi ư? Nhưng tôi không thể nhớ được điều gì cả. Tôi bỗng cảm thấy lo sợ, cảm thấy có lỗi với bố mẹ, cảm thấy tủi nhục,

cảm thấy bản thân mình thật dâm dăng, thật tầm thường.

Lúc đó có người gõ cửa, tôi cảnh giác lấy chăn che người mình lại, hét to lên: “Ai đấy?”

Người đó mở cánh cửa từ phía bên ngoài. Một cô khoảng trên dưới năm mươi tuổi bước vào, nói với tôi bằng một gương mặt không chút biểu cảm: “Cô tỉnh dậy rồi à? Đây là quần áo của cô, đã được giặt sạch rồi”

Tôi đón lấy quần áo của mình, nghi ngờ hỏi: “Ai bảo cô mang quần áo của cháu đi giặt khô vậy?”

“Anh trai người nước ngoài của cô! Hôm qua, anh ấy đưa cô vào khách sạn, thuê phòng xong liền bảo tôi giúp cô thay quần áo và đi luôn. Quần áo của cô bẩn hết cả, cũng là do anh ấy dẫn tôi mang đi giặt.”

“Ồ”, tôi thở phào một hơi dài, coi như đã được một phen hoảng hốt. Chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng lại cảm thấy thất vọng, thấy rằng mình chẳng có chút hấp dẫn nào đối với Leo cả.

Tôi hỏi cô phục vụ xem mấy giờ rồi, tôi giặt mình khi nhận được câu trả lời: “Bốn giờ”

“Cái gì? Bốn giờ chiều?” Hôm nay tôi còn phải lên lớp nữa chứ.

Tôi vội vàng mặc quần áo rồi lao ngay về trường.

Thế giới bên ngoài trong lành, tươi mới đến nỗi tôi càng cảm thấy bất ổn, tôi dường như đang trốn chạy khỏi khách sạn, tự cảm thấy mình là một phụ nữ toàn thân ô uế. Tôi cũng không dám ngẩng đầu lên, sợ nhìn thấy sự coi thường và khinh bỉ từ ánh mắt của những người đi đường – một nữ sinh trốn học, thuê phòng ngủ với đàn ông!

Trong taxi, điện thoại di động vừa bật lên liền nhận được hơn năm mươi tin nhắn, hơn ba mươi lời nhắn. Trong đó có hai tin nhắn của Duyệt Duyệt, số còn lại đều là của Alawn!

Còn chưa kịp định thần, màn hình lại hiện lên cuộc gọi từ số của Alawn. Tôi đã làm một việc xấu xa, nên đã nghe điện thoại trong một tâm trạng thấp thỏm.

“Phù thủy Gà Mên, cậu chết dí ở đâu thế hả?” Giọng nói của Alawn sắp làm tôi thủng cả màng nhĩ.

Tôi nhớ lại lời dặn dò của mình với Duyệt Duyệt, vậy là nên giả bộ yếu ớt nói, tớ đang ở trong bệnh viện.

“Bệnh viện cái đầu cậu! Duyệt Duyệt đã nói cho tớ biết hết rồi, cậu không bị bệnh! Cậu đang ở đâu nói mau lên!” Alawn lại còn mắng tôi! Lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy nổi giận với tôi như vậy khiến tôi càng thêm lo lắng. Trong lòng thầm nguyên rửa kẻ phản bội Duyệt Duyệt một trận.

Sau đó, tôi đành phải nói tôi đang ở trường.

“Trường cái đầu cậu! Ta đây đang ở trường của các cậu đây! Cậu còn muốn tiếp tục nói dối à? Có muốn tớ nói ẹ cậu biết không?” Đầu dây bên kia, Alawn đã trở nên vô cùng tức

giận rồi. Người ta nói, thường xuyên đi lại bên sông, làm gì có chuyện giấy không ướt, sao tôi lần đầu tiên ra bờ sông, đã làm ướt hết cả giấy rồi thế này.

Tôi vô cùng lo lắng, lời nói dối bị vạch trần ngay trước mặt khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Chớ cùng cấn dậu, tôi hét lên trong điện thoại với Alawn: “Cậu dựa vào cái gì mà quát tháo thế hả?!”.

“Cậu đi qua đêm không về trường mà còn biện minh nữa hả! Một đứa con gái, sao lại không biết xấu hổ như thế chứ!” Alawn hét lên.

Tôi đã bị kích động làm cho hoàn toàn nổi giận, bởi vì lời nói của cậu ấy như một mũi kim vừa châm vào đã rớm máu, không chút nương tình, khiến tôi không có cách gì chống lại được. Tôi

nghĩ thầm, Alawn cũng chẳng phải là gì của tôi cả, dựa vào đâu mà đòi quản tôi, tôi có biết xấu hổ hay không cũng đâu đến lượt cậu ấy dạy bảo! Vậy là tôi ngắt cuộc gọi của cậu ấy.

Alawn tiếp tục gọi, tôi nhấn tâm tắt máy luôn. Lúc bấy giờ mới phát hiện ra, tay của tôi đang run rẩy.

11. Chương 11

Chương 11 - Viên kim cương

Vừa rút đầu rút cổ về đến trường, tôi đã bị Alawn tóm gọn. Cậu ấy túm lấy áo tôi, xoay cứng

vai tôi lại rồi hét lên: “Cậu đã đi đâu vậy hả? Tớ hỏi cậu, cậu đã đi đâu! Lại còn đi suốt đêm không về trường! Còn sai Duyệt Duyệt bày trò nói dối để lừa tớ! Cậu làm tớ thất vọng quá!”

Duyệt Duyệt yếu ớt theo sau Alawn thăm thưng nói: “Lạc Lạc, cậu nói thật đi, không nói thì phòng kí túc xá của bọn mình sắp bị cậu ấy phá tung hết cả lên rồi...”

An Lương cũng bị kinh động rồi, khuôn mặt đầy vẻ quan tâm hỏi tôi đêm qua cũng đã đi đâu. Nhiều người như vậy nhiều đôi mắt như vậy, tôi phải nói thế nào với họ đây, rằng tôi đã đến

quán bar, đã uống rượu say đã cùng đàn ông đi thuê phòng ngủ... Tôi xấu hổ đến mức sắp sửa ngất đi được, mà câu nói tôi làm cậu ấy thất vọng của Alawn lại càng khiến tôi sợ hãi vô kể.

“Nói đi! Cậu câm rồi à?” Alawn túm lấy tay tôi, kéo mạnh một cái, tôi vốn đã hoa mắt chóng mặt đứng đang không vững liền ngã nhào xuống đất.

Duyệt Duyệt cao giọng hét lên, An Lương chạy lại đỡ tôi dậy.

Những người xung quanh vây lại vì tò mò càng ngày càng nhiều, mọi người nhìn thấy chúng tôi với ánh mắt hiếu kì.

“Đồ Đểu, Alawn!” Tôi vừa xấu hổ vừa tủi nhục vừa tức giận, bật ngay dậy, càng dấn sâu vào lằn lối chỉ thẳng vào Alawn mắng nhiếc “Cậu sao vậy hả? Cậu muốn đánh tớ ư? Cậu là bố tôi? Là hiệu trưởng của tôi? Cậu quan tâm tôi đi đâu ư, tôi đi sa đọa hay đi lang thang, tôi qua đêm hay không về trường hay đi bán mình mua vui thì liên quan gì đến cậu!”.

“Tớ... Phù thủy Gà Mên, cậu ngã có đau không?” Alawn thấy tôi bị ngã, khuôn mặt lộ rõ vẻ ân hận, chỉ muốn hỏi thăm tôi, không hề truy cứu chuyện gì khác.

Tôi bắt đầu được thể lần tới, đem tất cả nỗi bức dọc đổ hết lên đầu cậu ấy, giống như một bà cô mắng chửi nơi đầu đường xó chợ, nhảy lên chồm chồm chỉ vào Alawn: “Không cần cậu

quan tâm! Tốt nhất là cậu đẩy tôi ngã chết đi! Từ nhỏ đến lớn, cậu đều quản lý tôi như vậy, tôi làm chuyện gì, cậu đều hỏi, đều quản lý cả! Cậu dựa vào cái gì? Rốt cuộc cậu ỉnh là ai? Là cái gì của tôi? Dựa vào đâu để quản lý tôi? Cậu nói! Cậu nói! Ai cho cậu cái quyền đó? Tôi thật sự rất ghét cậu! Căm ghét cậu!”

“Tớ...” Alawn bị những lời nói và điệu bộ của tôi lúc đó làm chấn động đến nỗi không nói được câu nào.

“Chẳng phải là cậu muốn biết tôi đi đâu ư? Nói cho cậu biết, đêm qua tôi đã ngủ với đàn ông trong khách sạn đấy!” Bởi quá phần nộ nên tôi chẳng kịp suy nghĩ nhiều, lời nói vừa buột miệng ra liền cảm thấy ân hận.

Hai mắt Alawn đỏ ngầu, cứ chăm chăm nhìn tôi, mãi lâu sau mới nghiêng răng nói: “Lạc Lạc Tô... cho cậu cơ hội cuối cùng, cậu nhắc lại một lần nữa”

Con người tôi vốn rất ngang ngạnh, cậu ấy uy hiếp tôi, tôi lại càng muốn nói thêm lần nữa, lần này giọng nói còn to hơn và rõ ràng hơn: “Hôm qua đã ngủ với đàn ông trong khách sạn! Vì vậy mới không về...”

“Cậu có biết nhục không hả!” Còn chưa nói hết tay của Alawn đã giơ lên cao, tát mạnh về

phía tôi. “Bốp!” một tiếng, tôi nhắm mắt lại theo bản năng trong giây lát, có chất lỏng lạnh giá trào ra. Hồi nhỏ mỗi lần tôi chịu ầm ỨC muốn khóc, Alawn thường học theo người lớn, vỗ

vỗ vào má an ủi tôi. Vỗ nhẹ nhẹ, có cả sự cưng chiều trong từng nhịp vỗ, vỗ bên trái một cái, bên phải một cái.

Nhưng tất cả những gì đã trải qua trong suốt mười tám năm lớn lên cùng Alawn, những ngày tháng cùng nhau cười đùa, cùng nhau rơi lệ đã giống như những chiếc lá mùa đông, một cái tát nhẹ nhàng là có thể khiến chúng rụng rời tan nát.

Trong cuộc đời Alawn đây cũng là lần duy nhất cậu ấy động thủ với tôi. Trước đây, ngay cả việc nhìn thấy tôi khóc cũng khiến cậu ấy sợ đến nỗi chân tay mềm nhũn... vậy mà hôm nay cậu ấy đã giơ tay đánh tôi. Mặt tôi đau rát nhưng không thấm vào đâu so với trái tim đang tan ra từng mảnh của tôi. Vậy là, tôi nghe thấy tiếng đổ vỡ.

Tôi chậm rãi mở mắt ra, cánh tay của Alawn vẫn chưa buông xuống được. Khuôn mặt cậu ấy đầy vẻ không thể hiểu được cùng nỗi ân hận. Đôi môi hơi mở ra của cậu ấy run rẩy như hai

chiếc lá khô cuối cùng trong gió. Sự thương xót ánh lên từ đôi mắt tia màu đỏ của cậu ấy.

Rất lâu sau đó, cậu ấy lầm rầm gọi tôi: “Phù thủy Gà Mên... cậu làm tớ thất vọng quá!”

Tôi bây giờ mới kịp phản ứng lại. Tôi nhìn cậu ấy, khe khẽ nói: “Từ nhỏ cậu luôn đối tốt với tớ, tớ đều ghi nhớ cả. Bây giờ cái tát này là do tớ nợ cậu, tớ đã trả lại cho cậu rồi. Chúng ta không còn ai nợ ai nữa.” Tôi hít một hơi thật sâu nhìn cậu ấy một cách tuyệt vọng “Từ nay về sau, xin đừng đến làm phiền tớ nữa. Cậu cũng chẳng là ai của tớ”.

Alawn dường như không dám tin rằng tôi có thể nói ra những lời như vậy. Cậu ấy đứng ngây ra tại chỗ rất lâu, mấy lần định giơ tay ra, còn chưa chạm vào người tôi đã liền hạ xuống. Rất lâu sau đó, cậu ấy mới dùng một giọng nói nhỏ đến nỗi dường như chỉ có mình cậu ấy nghe được để nói: “Đúng vậy, tớ dựa vào đâu mà quản lý cậu cơ chứ. Tớ là gì của cậu nào? Tớ

chẳng là cái quái gì cả”. Nói xong, cậu ấy gỡ chiếc khuyên tai gắn viên kim cương đã đeo rất nhiều năm xuống, lấy hết sức bình sinh, ném nó đi thật xa. Chiếc khuyên tai gắn viên kim cương đó như một ngôi sao băng đẹp đẽ, lưu lại một vệt sáng cong cong tinh xảo trong không trung, sau đó dưới ánh sáng huy hoàng của mặt trời biến hóa kỳ ảo thành một điểm sáng nhỏ, biến mất nơi tận cuối của tầm nhìn. “Tình cảm của chúng ta, cũng giống như viên kim cương kia, không phải là vĩnh hằng. Không có vĩnh hằng. Sau này, hãy tự chăm sóc tốt cho bản thân”.

Nói xong, cậu ấy quay người bước từng bước dài. Trong giây phút ngắn ngủi khi Alawn bỏ đi đó, một giọt nước long lanh trong vắt rơi xuống từ mắt cậu ấy. Đó là lần đầu tiên, tôi nhìn

thấy Alawn khóc. Từ nhỏ chúng tôi rất hay cãi cọ, cũng đã từng nói những câu tức giận kiểu như “có chết cũng không chơi với nhau nữa”, nhưng đó chỉ là những câu nói khi tức giận. Lần này không như vậy. Tôi biết. Chúng tôi đều đã làm cho trái tim nhau bị tổn thương nặng nề. Cậu ấy đã quay lưng đi, sẽ không bao giờ trở lại nữa rồi.

Dù là bạn thân hay tham mưu, tôi đều đã vĩnh viễn mất đi cậu ấy rồi.

Tôi không còn có Alawn nữa rồi.

“Đuổi theo gọi cậu ấy lại đi!” Duyệt Duyệt cuống quýt giục tôi.

Tôi ngược nhìn lên trời, ngây người ra, đứng yên không hề nhúc nhích.

“Cậu ngớ ngẩn rồi à? Còn đứng ngây ra đó! Còn không mau đi đi! Cậu ấy đi xa rồi kìa”

“Ban nãy cậu ấy đã đi xa rồi mà, trái tim đã đi rồi”. Tôi tuyệt vọng nói.

Sau đó Duyệt Duyệt bỗng nhiên lại khóc, cô ấy vừa khóc vừa nói: “Lạc Lạc, cậu là đồ không có lương tâm! Tối qua, Alawn nghe tin cậu bị ốm đã cuống quýt cả lên. Tổ an ủi cậu ấy nói là

tớ đi thăm cậu, cậu đã khỏe rồi. Ai ngờ, mới sáng sớm cậu ấy đã bay chuyển sớm nhất về đây! Hỏi tớ xem cậu đang ở bệnh viện nào, tớ không nói ra được! Điện thoại di động của cậu

cũng tắt máy! Tổ đành phải nói thật là đã không biết cậu đi đâu! Cậu ấy, một thanh niên trưởng thành cũng suýt bật khóc vì lo lắng, chạy đi khắp nơi tìm cậu! Đã báo cả cảnh sát rồi! Tổ chưa thấy chàng trai nào lại quan tâm như vậy đối với người con gái! Ban nãy cậu nói,

cậu ấy không có quyền quản lý cậu, nói cậu ấy không phải là gì của cậu! Chỉ có cậu mới gốc đến nỗi coi cậu ấy là một người bạn thân! Đồ gốc! Cậu mù quáng rồi ư! Cậu thực sự

không thấy rằng cậu ấy yêu cậu ư? Hay là cậu tự lừa dối mình? Cậu đang né tránh? Không muốn nhìn nhận tình cảm của cậu ấy?” Duyệt Duyệt bắt chặp tất cả, hét lên.

Tôi không nói câu gì cả, không muốn nói, cũng không tìm được bất kì câu nói nào cả.

Đám người xung quanh lần lượt tản đi hết, chỉ còn lại ba chúng tôi đứng giữa cổng trường đông đúc người xe qua lại.

Tôi vẫn ngửa đầu lên, không còn chút cảm giác, không suy nghĩ điều gì, cuối cùng, thế giới đã yên tĩnh lại rồi, tôi giống như người bị mất trí, không còn nghe thấy gì cả. Nhưng tôi vẫn ngửa cổ nhìn bầu trời xanh xám. Tôi không dám cúi đầu xuống.

Tôi sợ, sau khi tôi cúi đầu xuống, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống sẽ làm mềm yếu chút lòng tự tôn bé nhỏ của tôi.

Tôi bỗng nhiên hoạt náo trở lại, tôi tự nói một mình: “Chiếc khuyên tai gắn kim cương đó đâu?”.

An Lương chỉ tay về phía vườn hoa phía xa xa: “Hình như cậu ấy ném về phía đó”.

“Bọn tớ đi tìm nó giúp cậu”. Duyệt Duyệt kéo tay tôi nói.

Tôi nói không cần, tớ muốn tìm một mình, các cậu đừng động tay vào.

“Cảm ơn các cậu, các cậu về đi. Để một mình tớ tìm”. Tôi nói với họ, sau đó, một mình tôi giống như một chiến sĩ dũng cảm đi về phía vườn hoa.

Chưa đến bảy giờ tối, ông trời đã keo kiệt thu lại hết chút ánh sáng cuối cùng còn lại. Tôi vẫn đang quỳ ở đấy, lặn mò trong vườn hoa nhờ chút ánh sáng yếu ớt của đèn đường. Có người

qua đường tốt bụng, hỏi tôi tìm cần tìm cái gì, có cần giúp đỡ không, tôi vội vàng lắc đầu. Tôi sợ viên kim cương sẽ khiến người ta nảy sinh lòng tham, tôi sợ sẽ không tìm lại được viên kim cương đó nữa, tôi sợ mất nó, sợ không còn được nhìn thấy nó nữa... Đột nhiên, tôi thấy lo sợ, đêm càng khuya càng tĩnh mịch, cơ hội tìm thấy viên kim cương càng mờ mịt. Nỗi lo sợ càng ngày càng mãnh liệt. Tôi rút cuộc là đang sợ mất viên kim cương, hay sợ mất đi chủ nhân của viên kim cương đây! Tôi bò lổm ngổm dưới đất như kẻ điên, di chuyển từng chút từng chút một, chỉ lo sẽ bò sót một chỗ nào đó nhưng lại có viên kim cương ở đó. Gai nhọn của cỏ hoa cào rách da thịt tôi, mùi hôi thối của chất thải động vật xộc thẳng vào mũi... Tôi bật khóc khe khe. Trời ạ, tôi phải làm sao để tìm được nó, tôi thậm chí còn không dám khẳng

định rằng liệu nó có đúng là bị rơi trong vườn hoa này hay không! Nhưng, chỉ cần một chút hy vọng, tôi sẽ không từ bỏ. Tôi bướng bỉnh tìm kiếm, bất chấp tất cả, vừa khóc vừa tìm. Nước

mắt nước mũi chảy xuống ròng ròng, ánh nhìn cũng trở nên lơ mơ không rõ nữa, bên tai vang lên tiếng bình luận của những người xung quanh. Tôi nghĩ, đây là ngày khốn khổ hết chỗ nói nhất trong cuộc đời tôi.

Lúc ấy, một giọng nói lạnh lùng nhưng thân thuộc vang lên phía trên đầu tôi: “Không cần tìm nữa, tôi không cần đâu”.

Tôi không ngẩng đầu lên, không cần nhìn cũng biết đó là Alawn. Tôi hiểu cậu ấy đến nỗi chỉ cần nghe hơi thở nặng hay nhẹ cũng đủ phân biệt được biểu cảm trên khuôn mặt cậu ấy lúc

đó là vui hay buồn.

“Tớ tìm đồ của tớ, liên quan gì đến cậu?”. Tôi nức nở nói.

“Vậy cậu tiếp tục đi.” Alawn nói bằng một giọng lạnh lùng từ tước tới giờ chưa từng có, khiến tôi vừa cảm thấy lạ lẫm, vừa cảm thấy sợ hãi.

Bỗng nhiên tôi sờ phải một đồng phân của một động vật, nhầy nhầy nhựa nhựa dính hết cả vào tay, vừa hơi thối vừa buồn nôn, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm ức không kìm nén được òa lên khóc nức nở.

“Không cần lần nào cũng dùng nước mắt để che đậy hành vi tội lỗi của mình, người trưởng thành cần phải chịu trách nhiệm về việc của mình làm! Không muốn tìm thì mau đi về đi”. Alawn vẫn tiếp tục đứng xa buông những lời lạnh lùng.

“Không cần cậu quản!” Tôi nổi giận túm lấy đồng phân ban nãy ném về phía cậu ấy.

Alawn không tránh kịp bị ném trúng người, phẫn nộ nói: “Cậu là đồ không biết lý lẽ!”.

“Cậu cút đi! Tớ không muốn nhìn thấy cậu nữa!”

“Được! Tôi cút!” Sau đó, cậu ấy thực sự biến đi mất rồi.

Nhìn bóng dáng mất hút trong bóng đêm không một chút vương vấn của cậu ấy ngay sau đó, lần đầu tiên tôi biết thế nào là lòng dạ sắt đá của đàn ông. Lúc tốt đẹp thì mềm mại ân cần như nước, một khi đã quyết tâm ra đi, người ta sẽ đi một cách vô cùng đường hoàng mà dứt khoát.

Tôi tiếp tục bò cả lên bãi cỏ để lần tìm, khóc lóc một cách vô cùng thương tâm, thậm chí còn suýt nữa thì ngất đi vì ngạt thở. Có hạt bụi bay vào mắt đang đỏ ngầu, sưng húp, tôi liền đưa tay lên dụi mắt, khiến bộ dạng trở nên vô cùng lem luốc.

Cuối cùng, khi sắp đến mười giờ tối, dưới ánh đèn đường, một đốm sáng nhỏ bé lọt vào tầm nhìn của tôi, tôi lao tới như bắt được báu vật, rón rén thở khê, vạch tìm trong đám cỏ, chiếc khuyên tai gắn kim cương quen thuộc đó đang nằm ngay trước mắt, phát ra những tia sáng yếu ớt.

Tôi lập tức moi nó lên, cẩn thận phỉa sạch bụi đất bám lên đó, lại cọ cọ vào vạt áo cho thật

sạch, nắm chặt nó trong lòng bàn tay. Nhớ lại sự tuyệt tình của chủ nhân viên kim cương, nước mắt tôi lại lăn lăn rơi xuống.

Lúc đứng dậy, bởi vì đã quỳ quá lâu, hai chân tôi bị tê cứng, suýt nữa thì ngã nhào xuống. Cũng chính chỗ này đây, tôi nhìn thấy một bóng đen quen thuộc nép bên cạnh cành cây, nhanh chóng biến đi mất.

Tôi nhìn nhưng không để tâm, quay trở về ký túc. Cũng chẳng buồn để ý Duyệt Duyệt đang bịt mũi hét lên: “Trời ạ! Cậu bị rơi xuống hố phân hay sao thế?”.

Tôi đem chiếc khuyên tai có gắn viên kim cương cùng tình cảm của chủ nhân của nó cẩn thận cất giấu tận nơi sâu nhất trong chiếc hộp đựng đồ trang sức của mình.

Tôi nghĩ, kim cương, bản thân nó đã đại diện cho sự vĩnh hằng rồi.

12. Chương 12

Chương 12 - Nụ hôn của kỳ sĩ

Cứ mỗi trận đá bóng, An Lương đều mời tôi đi xem. Cậu ấy mời tôi, tôi liền đi. Thực ra trong trường học, An Lương được rất nhiều bạn gái chú ý, nhưng cậu ấy lại luôn giữ khuôn mặt

lạnh lùng, không thân mật với bất kỳ bạn gái nào cả, chỉ nói chuyện với một mình tôi. Tôi vừa cảm động vừa hổ thẹn day dứt, sợ sẽ làm cậu ấy lỡ dở. Lần nào cậu ấy cũng mỉm cười nói

rằng không sao cả. Vậy là, xem cậu ấy đá bóng, giữ hộ quần áo trở thành cách duy nhất để tôi có thể báo đáp chân tình đó. Những cô gái khác, khi xem bạn trai của mình thi đấu trên sân đều khua chân múa tay, hò hét cổ vũ tinh thần cho họ cố gắng, duy chỉ có mình tôi luôn im lặng.

Tôi chỉ lặng lẽ ngồi trong một góc khuất nhất.

Cho dù tôi ngồi ở đâu, An Lương vẫn có thể chỉ cần quay đầu lại là phát hiện ra, sau đó vẫy vẫy tay về phía tôi.

Tôi vốn dĩ không thích giao lưu với ai khác, giờ đây càng trở nên ít nói hơn nhiều.

Duyệt Duyệt lo lắng cho tôi, để khuấy động không khí, cô ấy vừa đùa vừa nói: “An Lương là chàng trai không tồi, có thể cậu ấy thật sự thích cậu, cậu thử nhận lời hẹn hò với cậu ấy xem sao.”

Đối với trò đùa này, tôi thường chỉ mỉm cười qua chuyện.

Không có tin tức gì của Alawn, nhưng có tên của cậu ấy, phía sau lưng tôi, bên trên cặp quần.

Cách ba bốn ngày, Leo lại hẹn gặp tôi. Anh ấy đã có một thời gian học vẽ tranh, đôi khi chúng

tôi cùng đi đến một thị trấn cổ kính để vẽ phác họa, ngắm nhìn đám mây trắng với những hình dạng kì lạ lướt qua những con phố cổ in đầy dấu ấn lịch sử; có lúc lại đến quán cà phê

ngồi chơi, tâm tình mọi chuyện. Anh ấy nói rằng bạn gái anh ấy rất ngang ngược, nhưng lại rất có ích cho sự nghiệp của anh ấy, không thể đắc tội được; anh ấy nói áp lực của cuộc sống quá lớn, mọi người xung quanh đều nhìn nhận anh là một người xuất sắc, thực ra, anh ấy cũng chỉ là một người bình thường. Nói đến đây, anh ấy thường cười lớn hỏi tôi: “Tiểu Lạc

Lạc có cảm thấy anh là siêu nhân không?”.

Vậy là tôi liền trả lời một cách nghiêm túc: “Em cảm thấy anh là một kỵ sĩ.” Anh ấy cũng cười lại một chút, sau đó ân cần xoa lên tóc tôi.

Có khi Leo cũng đưa tôi tham gia những buổi tối gặp gỡ bạn bè, đi nói chuyện với những bậc học giả uyên bác, đến những buổi tiệc rượu cao cấp; đi dùng bữa tối ở những nơi mang đậm

phong cách Trung Quốc cổ xưa, thưởng thức phong cách Tần Hán, thưởng thức hoa nở hoa tàn. Đi hát Karaoke, đi leo núi, đi chơi tennis. Có người bạn còn lầm tưởng tôi là bạn gái anh ấy. Ban đầu Leo còn nghiêm mặt ngăn cản những lời đàm tiếu đó: “Đừng nói lung tung, cô ấy còn nhỏ, cô ấy chỉ là em gái tôi thôi.” Sau đó thì anh ấy cũng chẳng buồn biện minh nữa, nghe những lời phán đoán anh ấy chỉ thường nhún nhún vai, sau đó nhìn tôi cười một cách chẳng biết phải làm thế nào, nói: “Có phải là do chúng tôi quá đẹp đôi không?”

Vẫn chẳng có tin tức nào của Alawn. Tên của cậu ấy vẫn ở sau lưng tôi, khắc trên máu thịt tôi, khắc một cách sâu đậm mà quả cảm.

Từ sau khi tuyệt giao Alawn, đêm nào tôi cũng nằm mơ. Có những lúc mơ thấy Alawn đến dỗ dành tôi, cầu xin làm lành với tôi, nhưng đợi tôi vừa đồng ý làm lành rồi, cậu ấy lại đi mất, bỏ

lại một bóng dáng tuyệt tình. Xem ra, hình ảnh bỏ đi hôm đó của Alawn quả thực đã trở thành một cú sốc tinh thần đối với tôi. Buổi sáng, tôi thường tỉnh giấc trong nước mắt. Có khi tôi mơ thấy tôi và Alawn không hề cãi cọ, chúng tôi vẫn hòa hợp như trước đây. Khi tỉnh dậy, ngẩn ngơ ngơ, cẩn thận hồi tưởng lại giấc mơ đó, cảm thấy sao chân thực đến vậy.

Nhưng càng là những giấc mơ đẹp chân thực, sau khi tỉnh dậy càng cảm thấy bản thân bị hiện thực tàn khốc công kích đến nỗi mình đầy thương tích. Nỗi đau như cắt ruột này còn mãnh liệt hơn nỗi đau trước đây khi tôi bị An Lương bỏ rơi nhiều. Nó gần như là nỗi đau lớn

nhất trong cuộc đời.

Alawn rốt cuộc đã thật sự rời xa rồi.

Duyệt Duyệt không chịu được nói: “Nếu nhớ cậu ấy như vậy thì gọi điện cho cậu ấy đi! Sao lại phải dày vò bản thân mình! Sĩ diện quả thực quan trọng đến thế sao?”

Tôi nói: “Không phải vấn đề sĩ diện. Mà là đã chẳng còn ích gì nữa rồi. Tôi hiểu con người Alawn. Nếu cậu ấy muốn làm lành, nhất định sẽ gọi điện trước. Da mặt cậu ấy đặc biệt dày.

Hơn nữa, cứ cho là cậu ấy tìm tôi làm lành, tôi cũng không đồng ý. Làm bạn với cậu ấy thật mất tự do. Tôi giờ đây tự do tự tại biết bao nhiêu, muốn đi đâu thì đi, muốn hẹn hò với ai thì

hẹn hò với người ấy, không bị gò bó, không bị trói buộc, không dây dưa phiền hà.” Càng nói càng cảm thấy thê lương, ngẩng đầu lên, nước mắt đã ngân ngấn đầy khóe mắt.

Thực ra, tôi quá hiểu Alawn. Cậu ấy vốn có định kiến về tình cảm. Trước đây, ngay cả việc thấy bạn gái nào thân thiết với tôi, cậu ấy cũng cảm thấy khó chịu. Cậu ấy không thể tha thứ ột đứa con gái không có lòng tự trọng như vậy được.

Duyệt Duyệt nói, thật không thể chịu nổi các cậu nữa.

Sắp đến ngày lễ Noel rồi, đâu đâu cũng tràn ngập bầu không khí lễ hội ngọt ngào. An Lương

và Leo cũng hẹn tôi đi chơi vào đêm Bình An. Tôi đau đầu không biết phải nhận lời ai nữa. Duyệt Duyệt lại bắt đầu bình luận về Leo, Duyệt Duyệt nói Leo không thể tin tưởng được,

rõ ràng có bạn gái lại còn dụ dỗ nữ sinh trong trắng nữa chứ. Tôi cũng không muốn giải thích. Tôi thực sự đã thay đổi đến nỗi càng ngày càng lưỡi biếng, ngay cả một chút sức lực để nói cũng muốn lưu giữ lại.

Duyệt Duyệt vẫn đánh giá cao An Lương, cô ấy nói An Lương là người tốt, đẹp trai lại lạnh lùng, đá bóng cũng rất cừ, lại cũng rất phong độ, thành thực, không bao giờ trắng hoa, luôn giữ bản thân mình trong sạch... Những ưu điểm nho nhỏ ấy được tổng kết thành một tràng dài. Tôi bỗng nhiên nhận ra, tôi hỏi cậu ấy tốt như vậy, có phải là cậu đã thích cậu ấy rồi không?

Duyệt Duyệt vừa nghe thấy câu nói đó, làm rơi mất một cốc cà phê, đánh vỡ luôn một chiếc gương nhỏ, sau đó vừa xoa tay vừa lắc đầu, ập a ập ứng nói: “Đâu có thích! Đâu có thích gì đâu!” Vừa nói vừa lấy tay ôm mặt chạy ra khỏi phòng.

Tôi đã hoàn toàn hiểu rồi. Duyệt Duyệt thích An Lương. Hóa ra, một người mạnh dạn như Duyệt Duyệt, cũng có lúc lộ rõ vẻ mềm mại, thẹn thùng của một cô gái trước một chàng trai mình yêu mến.

Vậy là tôi từ chối An Lương, nhận lời đi chơi với Leo.

Leo tỏ rõ vẻ vui sướng. Đây là ngày lễ quan trọng nhất của người phương Tây bọn họ. Anh ấy hy vọng được đón ngày lễ bên người mà anh ấy coi trọng nhất. Bạn gái anh ấy phải về Pháp, Leo nắm tay tôi nói, ngoài bạn gái anh ấy ra, người em gái bé nhỏ là đây chính là người mà anh ấy coi trọng nhất trong lòng.

Biết tôi từ chối An Lương, Duyệt Duyệt phụng phịu hỏi tôi một hồi. Vậy là tôi hướng dẫn cô ấy chọn một món quà thật ý nghĩa tặng cho An Lương, hẹn cậu ấy đi xem phim hay uống cà phê gì đó. Nếu không, một mình cậu ấy đi đón Noel cũng thật cô đơn. Duyệt Duyệt ngại ngần hồi lâu, cuối cùng cũng đỏ mặt đồng ý. Hóa ra, cô gái ngốc nghếch này ngay cả chuyện hẹn hò yêu đương thế nào cũng không hiểu rồi.

Một đêm trước đêm Bình An, An Lương đợi tôi phía dưới khu ký túc xá. Thân hình rần rỏ của cậu ấy đang nghiêng nghiêng dựa vào gốc cây hoa quế dưới sân ký túc xá nữ, không hề động đậy. Đêm hôm đó, mặt trăng rất to, không biết có phải do được ánh trăng trắng bạc bao phủ hay không, nụ cười của An Lương vô cùng dịu dàng.

Nhìn thấy tôi, cậu ấy liền đứng thẳng người lên nói, cậu đến rồi à.

Tôi thấy cậu ấy vẫn giữ khuôn mặt hay cười như xưa, những lời nói liên quan đến việc từ chối bỗng nhiên khó thốt thành lời.

Tôi khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy một bóng người nhanh chóng biến mất trên cửa sổ phòng ở của tôi.

Vậy là, tôi nghiêm túc nói: “An Lương, Noel tớ có hẹn rồi, cảm ơn lời mời của cậu”. Nói xong, không dám nhìn cậu ấy một cái, tôi quay người đi luôn.

Khi đi đến cổng của khu nhà, tôi nghe thấy tiếng gọi của An Lương.

Cậu ấy đuổi kịp tôi, đưa cho tôi một hộp quà còn ấm như nhiệt độ cơ thể cậu ấy, “Lạc Lạc Tô, tặng cậu, Noel vui vẻ.”

Tôi áy náy nhìn An Lương, tôi nói tôi quên không chuẩn bị quà cho cậu ấy.

Cậu ấy nhún vai một cách không vấn đề gì, nói: “Đêm là trong dự đoán của tớ.” Sau đó, vẫn là khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng, nho nhã.

Giây phút ấy, cảm giác áy náy trào dâng trong lòng tôi cứ lớn dần mãi. Tôi nhớ lại trước đây, mỗi khi đến dịp Noel, tôi đều ở bên Alawn, đều cùng chọn những món quà tinh tế cho nhau. Mà cũng là bạn thân, nhưng An Lương lại dễ dàng bị tôi bỏ quên như vậy.

Vậy là tôi nói một cách nghiêm túc: “Cậu thích gì? Ngày mai mới là Noel mà, tớ vẫn kịp chuẩn bị”.

An Lương nói một cách không cần suy nghĩ: “Hãy trả lại tấm ảnh cậu tặng tớ hồi trung học nhé.”

Hóa ra, cậu ấy vẫn cương quyết muốn có tấm ảnh đó. Đôi mắt bỗng nhiên thiếu đi ánh cười, khuôn mặt vô cùng dịu dàng tuấn tú của cậu ấy dưới ánh trăng, lại trùng lặp với những hình ảnh vụn vặt của Alawn khi đứng đợi tôi dưới gốc cây hoa quế, nó khiến tôi chợt thất thần,

mãi lâu sau mới ngẩng ra trả lời: “Để tớ tìm lại đã.” Sau đó lẩn trốn đi như một chú thỏ.

Leo và đám bạn của anh ấy đã đặt sẵn một phòng ở quán Karaoke. Hôm đó, rất đông người tới tham dự. Phần lớn trong số đó đều biết Leo đã có bạn gái. Nhưng sau khi rượu vào vài

chén, liền đều nhất loạt gọi tôi là chị dâu.

Một hồi lâu sau, cửa được mở ra, một người đàn ông loạng choạng bước vào, miệng nói Marry Christmas! Mọi người đợi lâu rồi phải không!

Đó lại là Alawn.

Chỉ hai tháng không gặp, vậy mà dài như thể tôi đã ngồi khô héo dưới ánh đèn xanh suốt hai thế kỷ rồi. Cậu ấy thay đổi rồi, râu ria không thêm cạo, mái tóc dài lòa xòa, là bộ dạng lôi thôi lếch thếch nhất mà tôi từng nhìn thấy trong suốt mười tám năm qua.

Cậu ấy chợt nhìn thấy tôi đang ngồi cạnh Leo, sắc mặt biến đổi rõ rệt, rõ ràng là cậu ấy không biết rằng tôi cũng có mặt ở đây. Nhưng chỉ trong giây lát, cậu ấy đã lấy lại tinh thần, bước về phía tôi, nói một cách lịch sự và xa cách, Lạc Lạc Tô, chào cậu.

Tôi vốn đã dự định sẽ giữ một thái độ tốt đẹp và nói “Noel vui vẻ”, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lờ mờ của cậu ấy, tôi không kìm nén nổi thốt lên: “Cậu gầy đi nhiều quá”.

Sau đó đôi mắt Alawn liền đỏ ngầu.

Chúng tôi không nói với nhau nhiều, mỗi người ngồi một đầu sô pha, ai làm việc của người đó, không ai làm phiền ai. Chỉ đến khi chọn bài hát, thường chọn đúng bài hát của nhau, bởi vì trong mười tám năm qua, mỗi ngày chúng tôi đều ở bên nhau.

Mỗi khi có người hỏi, bài này là bài gì, bài này ai chọn, tôi và Alawn đều đứng dậy và nói, của tôi.

Sau khi đứng dậy, nhìn thấy đối phương, lại cùng nhau ngồi xuống, từ chối nói: Cậu hát đi.

Leo còn nói tôi và Alawn là một cặp đôi thường khéo nhường nhịn. Alawn cười nhạt một tiếng, tôi cũng quay mặt đi hướng khác.

Dường như không biết những khúc mắc giữa tôi và Alawn, Leo vẫn giữ tinh thần phấn khởi.

Lúc thì bón hoa quả cho tôi ăn, lúc thì cùng tôi song ca một bài hát. Có người từng bốc nói tình cảm của chúng tôi quá tuyệt vời, Leo lại ôm lấy eo tôi cười vui vẻ: “Đương nhiên rồi”.

Suốt quãng thời gian sau đó, anh ấy thường xuyên nắm tay tôi, ngay cả khi tôi đến phòng vệ sinh cũng đi theo cứ như sợ tôi biến mất vậy.

Có lúc, chuông điện thoại của Leo vang lên, tay anh ấy đang ướt vì rượu, tôi liền thân mật lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần anh ấy ra, đặt sát vào tai cho anh ấy nghe.

Mỗi lần, khi Leo có cử chỉ thân mật với tôi, Alawn thường nhìn tôi chằm chằm. Sau khi bị tôi

phát hiện ra, lại ngạo mạn quay đầu đi. Vì muốn báo thù cậu ấy, tôi càng cố ý nép sát vào Leo hơn, nhìn khuôn mặt đau khổ vì bị tổn thương của cậu ấy, lòng tôi lại cảm thấy vô cùng thoải

mái! Khiến tôi nhớ đến một câu nói của ai đó: Biết sống một cách khó nhọc, em liền yên tâm rồi. Tôi cảm thấy tâm lý của mình đang đúng với câu nói đó.

Hôm đó, Leo đã uống không ít. Anh ấy nắm lấy tay tôi, nói đã lâu lắm rồi chưa được vui như thế này.

Leo bỗng nhiên hỏi tôi: “Tiểu Lạc Lạc, em có thích anh không?”.

Khi anh ấy hỏi tôi câu đó, tôi vốn quay sang nhìn Alawn, cậu ấy đang sa sầm nét mặt, ừng ực uống rượu, cậu ấy nhìn thấy Leo đang nắm tay tôi. Ý tứ của cậu ấy rõ ràng là lòng dạ Tư Mã Chiêu, đến người ngoài đi đường cũng biết (Thành ngữ Tư Mã Chiêu chỉ tâm, lộ nhân giai tri. Hàm ý lòng dạ hiển hiện rõ ràng ra bên ngoài, đến người đi ngoài đường cũng có thể nhìn ra. Tư Mã Chiêu là đại thần của nước Ngụy thời Tam Quốc, kết bè đảng khuynh đảo triều chính. Sau này, con là Tư Mã Viêm lập đổ nhà Ngụy lập nhà Tấn). Chính vào lúc đó tôi nghe được câu hỏi của Leo, tôi vội vàng quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Leo. Cặp đồng tử xanh đẹp đẽ đó không hề có chút đùa giỡn hay xảo quyệt nào cả, chỉ chăm chú nhìn tôi.

Một lát sau, trong ánh mắt chờ đợi của anh ấy, tôi gật đầu đúng như thực tế, tôi nói, thích.

“Có thật không?” Anh ấy bị kích động như một đứa trẻ, nắm chặt lấy tay tôi.

“Có thật không?”

Tôi gật đầu một cách nghiêm túc, nhưng lại khẽ liếc nhìn về phía Alawn. Cậu ấy đang nói chuyện với một cô gái có khuôn ngực đầy đặn. Cậu ấy đón ly rượu từ tay cô gái đó, nhấp

một ngụm rồi nở nụ cười phóng đảng. Cô gái đó cũng đang cười, lúc đó, sóng tình cuộn cuộn.

Không hiểu tại sao, một cảm giác chua xót nghèn nghèn trào dâng trong cổ họng tôi, tôi quay đầu lại, nói với Leo bằng một giọng rất to: “Thật ấy! Em thích anh! Anh là người đàn ông đẹp trai nhất, phong cách nhất mà em từng gặp, là thần tượng của em, là kị sĩ trong giấc mơ của em, là vị anh hùng tài giỏi! Em sùng bái anh, em thích anh! Leo!” Tôi cố gắng điều chỉnh sao cho giọng nói thật to để ai có mặt trong phòng cũng có thể nghe thấy được. Tất cả mọi người đều nhìn tôi kinh ngạc. Ngay sau đó liền ồ lên, phấn khích cổ vũ, trách đùa rằng chúng tôi không nên thể hiện ân ái nơi công cộng.

Leo rõ ràng không ngờ rằng một cô gái luôn thùy mị, nho nhã như tôi lại có thể thổ lộ tình cảm với anh ấy trước mặt nhiều người như vậy. Anh ấy hưng phấn nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập xúc động, giống như những con sóng bạc đầu ở biển lớn. “Có thật không?” Đầu anh ghé sát vào tôi, khẳng định lại lần cuối cùng, giống như say mà không phải say, ánh mắt lim dim mơ màng.

“Thật!” Tôi khẳng định.

Ngay sau đó, Leo hôn tôi.

Leo một tay giữ đầu tôi, một tay vòng qua eo tôi. Ban đầu là nhẹ nhàng chạm vào môi tôi như muốn do thám, sau đó, đôi môi gợi cảm rắn chắc của anh ấy mở rộng ra, nuốt gọn lấy đôi môi tôi, lưỡi anh ấy đưa sâu vào miệng tôi, tôi hoàn toàn mềm nhũn trong vòng tay anh ấy.

Nụ hôn đầu đời của tôi là nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn đập nước cùng với Alawn trong một trò đùa ác ý, vì vậy, tôi hoàn toàn chưa có chút khái niệm nào về hôn cả. Đối diện với nụ hôn lãng mạn của Leo, chỉ một lát sau, tôi đã choáng váng không chịu nổi nữa.

Kinh nghiệm của anh ấy cùng với sự rụt rè của tôi kết hợp lại thành sự hưng khởi. Khi Leo buông tôi ra, khuôn mặt tôi đã đỏ bừng lên từ lâu rồi, đã hoàn toàn không ý thức được mình đang ở đâu. Phải rất lâu sau tôi mới dần dần định thần lại, ngậy ngậy sờ lên môi của mình, không dám tin rằng thần tượng trong lòng vừa hôn mình.

“Anh anh anh... sao anh lại hôn em.” Tôi ngây ngô hỏi.

Leo bật cười ha hả, giống như tôi vừa hỏi một câu hỏi ngớ ngẩn vậy. Anh ấy trêu mếu vuốt tóc tôi, ghé sát vào tai tôi nói: “Em biết không, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã muốn hôn em rồi. Chỉ có điều em còn quá nhỏ, anh sợ làm tổn thương đến em, nhưng, anh không thể đợi em lớn thêm nữa, Lạc Lạc yêu quý ạ”.

Trước những lời tình tứ thẳng thắn như vậy, mặt tôi càng đỏ ửng.

Tiếng reo hò và vỗ tay của mọi người đã kéo tôi về với thực tại. Tôi vội né tránh ra khỏi vòng tay của Leo, theo bản năng liếc nhìn về phía Alawn ngồi. Leo biết tôi xấu hổ, cũng mỉm cười

buông tôi ra.

Tôi đưa mắt tìm quanh một vòng, không thấy bóng dáng của Alawn trong phòng.

Cậu ấy đi rồi chẳng, tôi cuối cùng đã nhấn tâm báo thù cậu ấy, lại có được nụ hôn của thần tượng, lẽ ra tôi phải mãn nguyện rồi chứ.

Nhưng sao trái tim của tôi, giống như đã bị ánh mắt tuyệt vọng của Alawn làm thủng một lỗ,

lỗ thủng đó vẫn đang rỉ máu, đang không ngừng lớn dần lên...

13. Chương 13

Chương 13 - Một phần tư cuộc đời

Hôm đó là lần đầu tiên tôi thấy Leo uống say, rõ ràng là anh ấy đã rất vui. Anh ấy và đám bạn đều uống say đến quên cả trời đất, đổ gục xuống bàn không còn biết gì nữa.

Tôi cũng hoa mắt chóng mặt, có phần không xác định nổi phương hướng, lúc đứng lên đi vệ sinh, cuối cùng cũng chẳng còn ai đi theo để bảo vệ.

Từ nhà vệ sinh bước ra, tôi bị một người đàn ông cao lớn kéo nhanh ra khỏi quán karaoke. Một tay anh ta bịt chặt miệng tôi để tôi không thể nào kêu cứu lên được.

Là Alawn. Đôi mắt cậu ấy đỏ ngầu, lôi tôi ra ngoài. Bàn tay cậu ấy dùng lực rất mạnh, khiến tôi cảm thấy đau. Nhưng tôi chú ý đến đôi mắt của cậu ấy. Đôi mắt đau thương đến nỗi

giống như một con chó cùng đường đang hoảng sợ.

“Cậu làm gì vậy? Lại điên rồi gì nữa đây!” Sau khi bị lôi ra ngoài, vừa nhận được sự tự do, tôi đã xông thẳng vào cậu ấy hét toáng lên.

Đêm đông, ngày lễ ngọt ngào cũng không thể chống đỡ được cái lạnh tê lương của gió bắc. Tôi không mặc áo khoác, đứng trong gió lạnh đến nỗi run lên cầm cập.

Alawn lẳng lặng cởi áo khoác của cậu ấy ra, khoác lên người tôi.

Tôi lạnh lùng cởi nó ra, ném xuống đất.

Alawn không nói câu gì, nhặt áo lên, cương quyết khoác lên người tôi.

Nổi tức giận trong tôi lại nổi lên, tôi lại cởi ra, ném xuống đất.

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại. Hai chúng tôi đều không ai nói gì nhưng nhất quyết không ai chịu nhường ai.

Cuối cùng, Alawn đã chịu thỏa hiệp. Cậu ấy không còn cong lưng nhặt chiếc áo khoác bị ném

xuống nữa, chỉ dờ dãn nhìn tôi. Mái tóc lòa xòa màu hung vàng, đôi lông mày khê cau lại, đôi mắt vốn dĩ tươi cười hơn giờ đây lại đang đau khổ. Trong đêm Noel, ánh mắt trống rỗng, đáng người cô đơn, tăng thêm sự tiêu điều hiu hắt cho ngày lễ.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì!” Tôi không chịu nổi nữa rồi, mở lời trước.

“Cậu có biết Leo đã có bạn gái rồi không.” Cậu ấy nói, giọng nói khản đặc tới nỗi lòng tôi cảm thấy vô cùng xót xa.

“Biết.”

“Quan hệ giữa cậu và Leo là gì.”

“Không biết”

“Quan hệ không rõ ràng, sao cậu lại để anh ấy hôn cậu!” Cậu ấy bỗng dưng như một con sư tử tức tối lồng lộn, gầm lên khiến tôi đau nhức cả màng nhĩ.

“Tôi không biết liêm sỉ mà!” Tôi cố ý dùng câu nói mà cậu ấy dùng để mắng tôi để chọc tức cậu ấy, liền nhìn thấy cục yết hầu trên cổ cậu ấy khê động đậy.

Sau đó Alawn hoàn toàn không khống chế được nữa. Cậu ấy kéo mạnh người tôi. Tôi đang đứng không vững liền trượt ngã vào cậu ấy. Tôi nói cậu làm gì vậy, lời còn chưa nói xong, miệng đã bị cậu ấy bịt chặt. Từ đó về sau, tình cảm bạn bè trong sáng giữa tôi và Alawn đã hoàn toàn biến mất theo cơn gió của đêm Noel.

Cậu ấy hôn tôi như đang giận dữ và đang muốn trừng phạt, ngẫu nhiên xoay chuyển trên môi tôi. Tôi muốn nghĩ rằng cậu ấy sẽ đánh tôi một trận hoặc sẽ lớn tiếng mắng chửi tôi một hồi, giống như hồi nhỏ cậu ấy vẫn thường thoải mái trút giận lên tôi vậy. Hoàn toàn không thể ngờ rằng, cậu ấy lại hôn tôi! Lẽ nào, đây là cách thức trừng phạt của cậu ấy mới đối từ sau khi trưởng thành ư? Tôi trợn tròn mắt lên, cũng quên cả việc phải phản ứng, lại để mặc cậu ấy thả sức làm càn.

Kết thúc nụ hôn, cậu ấy rời xa đôi môi của tôi.

“Tại sao cậu cũng hôn tớ?” Vừa được tự do, tôi liền thần thờ hỏi cậu ấy. Alawn nâng cằm tôi lên, cọ mũi cậu ấy vào mũi tôi, khe khẽ thì thầm: “Ban này chỉ là giúp cậu gạt rửa sạch sẽ, tớ không cho phép trên người cậu có mùi của bất kỳ người đàn ông nào khác! Bây giờ mới gọi là hôn. Đồ ngốc, rốt cuộc thì cậu có hiểu không hả?” Sau đó, khi đầu óc tôi còn mơ mơ màng màng không hiểu, đôi môi tôi lại đón nhận một nụ hôn khác.

Trong miệng cậu ấy, có mùi thơm nhẹ nhẹ của bia. Trong vòng tay cậu ấy, có mùi hương riêng có của Alawn mà tôi đã từng rất quen thuộc. Lưỡi của cậu ấy mềm mại, ướt ướt, từ

nông đến sâu, khe len lõi rồi tách hàm răng của tôi ra một cách khéo léo rồi thoải mái mút mát trong miệng tôi. Tôi áp sát vào người cậu ấy một cách bất lực, toàn thân mềm nhũn như một đồng bọ biển. Điều khiến tôi cảm thấy ngượng ngùng xấu hổ nhất đó là từ trong cổ họng tôi

lại không nén nổi tình cảm, thốt lên những tiếng rên rỉ. Sau đó, ngay cả bản thân mình cũng

cảm thấy giật mình bởi những tiếng rên rỉ phóng đảng, cổ họng cậu ấy cũng phát ra tiếng cười khe khẽ, tất nhiên cũng mang theo cả sức hấp dẫn mà một người đàn ông trưởng thành

mới có. Cậu ấy tiếp tục làm sâu sắc hơn nụ hôn này.

Tôi tự cho rằng mình là người hiểu Alawn nhất trên thế giới này, nhưng lại chưa biết rằng, kĩ thuật hôn của Alawn lại thành thực và đáng yêu đến như vậy.

Hai giờ sáng ngày Hai mươi lăm tháng Mười Hai, tôi và Alawn ôm nhau trên con phố lạnh giá mà cuồng nhiệt. Gió Bắc thổi tung mái tóc của tôi, vướng vào mặt Alawn. Cậu ấy không buồn để ý, chỉ dùng tay nhẹ nhàng đỡ lấy đầu tôi, một tay kia ôm gọn lấy eo của tôi, khiến cơ thể tôi hoàn toàn nép sát vào cậu ấy. Tay của cậu ấy lại dò dẫm đến phần trên cặp quần của tôi, nhẹ nhàng mơn trớn, nơi đó có khắc tên của cậu ấy, vết xăm sâu sắc mà quả cảm. Vì Alawn quá cao, tôi bắt buộc phải ngửa hết cả cổ mới có thể tiếp nhận nụ hôn của cậu ấy. Vì vậy, chỉ được một lát, cổ tôi đã mỏi nhừ, đau nhức. Alawn nhẹ nhàng di chuyển, bế tôi lên trên bậc thềm, cậu ấy lại đứng ở phía dưới bậc thềm. Như vậy, chiều cao của hai chúng tôi vừa đủ để trao nhau nụ hôn. Mà trong khi thực hiện những công việc đó, đôi môi của Alawn vẫn không hề rời khỏi môi tôi.

Tôi đã không thể nhớ nổi nụ hôn đó kéo dài bao nhiêu lâu. Thân thiết bên nhau mười tám năm trời, tình cảm tốt đẹp đến mức như là anh em một nhà, chưa từng nghĩ rằng lại có thể môi chạm môi trao nhau nụ hôn với cậu ấy! Rốt cục duyên và phận không giống nhau, đó là cần có trách nhiệm và dũng khí. Chúng tôi của mười tám năm về trước, chẳng ai có chút lòng dũng cảm này cả. Vậy là, tình cảm được chôn giấu suốt mười tám năm một khi được thoát ra ngoài, sẽ giống như một cơn đại hồng thủy, đã phát ra là không thể thu lại được.

Khi tôi bắt đầu vụng về lúng củng đáp lại lời cậu ấy, tôi đã được ném nước mắt của Alawn. Alawn đã rơi lệ, giọt lệ lăn dài trên gương mặt của cậu ấy, chảy vào trong miệng tôi. Lúc bấy giờ cậu ấy mới buông tôi ra, ngại ngần lau đi nước mắt. Tôi không hiểu nổi tại sao cậu ấy lại khóc, tôi liền hỏi Alawn. Cậu ấy nói rằng hình như cậu ấy đã bị viêm đốt sống cổ. Ngay sau đó là những cú đấm túi bụi của tôi lên người Alawn.

Alawn giữ tay tôi lại, đưa ngón tay cái ra, vuốt ve đôi môi vừa bị cậu ấy ngấu nghiến đến nỗi đỏ ửng lên, ánh mắt đắm đuối, mang theo cả sự si mê mà tôi vẫn quen thuộc.

Cậu ấy lại kéo tay tôi, đánh mạnh về phía mặt của cậu ấy, nói rằng trả nợ cho tôi. Đương nhiên là tôi không nỡ, cố gắng hết sức để rút tay về.

Chúng tôi làm lành rồi ư, tôi nghĩ, tất cả, tất cả những giấc mơ đẹp đẽ kia nếu đem gom hết lại, đều không thể bằng nụ cười thực tại của Alawn.

Tôi cảm thấy vừa vui sướng vừa cảm động, rưng rưng nước mắt nhìn cậu ấy, nghĩ đến sự vô tình của cậu ấy trong hai tháng qua, lại cảm thấy ảm ức. Cậu ấy thấy tôi khóc, kéo sát tôi vào trong lòng, khe khẽ gọi tên tôi, giống như lúc còn nhỏ, gọi tôi là phù thủy Gà Mên.

Cách xưng hô thật cảm động biết bao mà trước đây lại không phát hiện ra. Hóa ra mọi sự việc chỉ sau khi đã mất đi rồi, mới có thể thấy được giá trị trân quý của nó.

Chúng tôi cứ đứng ôm nhau như vậy, quên cả thời gian, quên đi tất cả mọi người. Cho dù quên đi cả thế giới này, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy nhau, và tình cảm ngày càng gắn bó này sẽ vĩnh hằng mãi mãi, không bao giờ phai nhạt.

“Tớ không muốn hỏi, tớ thường xuyên tự nhủ rằng không được để ý nữa, không được nghĩ đến nữa... Nhưng tớ không làm được! Tớ sắp khiến mình ức chế đến phát điên mất! Cậu hãy

nói cho tớ biết,” Alawn nhìn vào mắt tôi, lộ rõ thần sắc đau khổ trước nay chưa từng có, “hôm đó, cậu thuê phòng ngủ ở khách sạn với ai vậy?”.

Hóa ra, cậu ấy vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện đó.

Dù rằng tôi và Leo chẳng hề làm chuyện gì cả, nhưng khi đối diện với ánh mắt nghi hoặc của cậu ấy, không hiểu sao lại khiến tôi trở nên nhút nhát, suy cho cùng, ban nãy Alawn đã tận mắt chứng kiến tôi và Leo hôn nhau.

“Là ... là..”

Thấy tôi ấp a ấp úng, Alawn đau khổ đoán: “Là...Leo?”.

Tôi chậm rãi gật đầu, nhưng không ngờ rằng Alawn lập tức đẩy tôi ra, nhìn tôi đầy đau khổ tuyệt vọng. Cậu ấy lắc đầu liên tục, nói từng chữ từng chữ một: “Lạc Lạc Tô, cậu thật là, đã

khiến tớ quá thất vọng rồi, cậu có biết không? Tớ không thể tha thứ cho cậu...” Sau đó, cậu ấy bắt đầu đi giật lùi. Tôi tiến lên một bước, cậu ấy liền lùi ba, bốn bước, giống như tôi là

một con bọ trong nhà xí, bắn thiu tột cùng.

“Nhưng tớ và Leo hoàn toàn trong sạch mà!” Thái độ của Alawn đã khiến tôi hoảng sợ. Tôi vội vàng giải thích. Tôi càng tiến gần về phía cậu ấy, cậu ấy càng muốn né tránh. Cuối cùng, cậu ấy trở nên điên cuồng, lồng lộn ngang dọc trên đường.

“Trong sạch? Ai có thể tin được? Hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến mối quan hệ của hai người rồi! Hai người chẳng phải đã sớm ở bên nhau rồi sao?! Chỉ có tôi là bị bịt mắt thôi! Tôi thì được coi là cái quái gì chứ? Tôi là cái gì của cậu!? Chẳng là gì cả!” Alawn chạy trên đường, ngã khuỵu xuống, càng nói càng không khống chế được, cuối cùng ngã mặt lên trời gào thét, tiếng thét vô cùng thê lương, tuyệt vọng.

“Alawn...” Tôi sợ đến ngây cả người, nhưng không dám lại gần cậu ấy, không dám ép cậu ấy thêm nữa.

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy một chiếc xe tải đang lao đến từ phía sau lưng cậu ấy. Trong chớp mắt, tiếng phanh xe rít lên phá rách không trung, chọc thủng đêm Giáng sinh cô đơn. Sau giây phút ấy, Alawn ngã lẩn ra trước mũi xe.

“Alawn!!!” Tôi sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, hét gọi tên của cậu ấy rồi chạy nhào tới bên Alawn.

Tài xế xe tải cũng đang hoảng sợ, vội vàng, mở cửa xe nhảy xuống, luôn biện hộ: “Tôi không đâm vào cậu ấy, tôi đã phanh lại kịp thời rồi mà!”.

Tôi chạy đến ôm lấy đầu của Alawn. Có máu chảy ra từ đầu cậu ấy. Tôi bật khóc thành tiếng, hét gọi tên cậu ấy, hoàn toàn không biết phải làm thế nào, tôi bỗng cảm thấy, nếu như cậu ấy ra đi, tôi cũng chẳng còn lý do nào để tồn tại nữa!

Alawn mỉm cười nhìn tôi, giọng nói run rẩy, yếu ớt: “Phù thủy Gà Mên, tớ... tớ muốn nói với cậu một chuyện”.

“Không không không, bây giờ tớ không muốn nghe! Cậu phải khỏe trở lại rồi hãy nói cho tớ

biết!” Tôi sợ đến nỗi toàn thân run rẩy, tôi sợ cậu ấy sẽ nói điều gì trắng trối. Tôi ôm lấy đầu Alawn, nước mắt giống như những chuỗi vòng hạt bị đứt dây, thi nhau rơi xuống, rót lên mặt cậu ấy, chui vào miệng cậu ấy. Cảnh tượng ướt át tâm thường này đã xuất hiện một

cách nhằm chán không biết bao nhiêu lần trong các bộ phim giải trí, nào là những xung động tình cảm giả dối, lối biểu diễn vụng về, bị tôi và Alawn không thèm để ý tới. Trong vô tuyến, hai nhân vật nam nữ khóc

lóc thảm thương trước cảnh sinh tử li biệt, còn tôi và Alawn lại cười nghiêng ngả. Thế mà giờ đây, chỉ một chút sơ ý, chúng tôi đã trở thành hai nhân vật

chính, diễn xuất bằng cơ thể máu thịt thật sự của mình. “‘Ngoan nào, bây giờ tớ mới cho cậu biết.’ Sau đó, cậu ấy khó khăn lắm mới nói được một câu, “Thực ra, bó hoa hồng đó, thật

đấy, là do tớ tặng cậu.” Nỗi đau khổ trong tôi đã lên tới đỉnh điểm. Thử hỏi trên thế giới này, còn lời bộc bạch nào cảm động hơn lời nói này không? Xe cứu thương đã tới, Leo và một đám

người từ trong quán Karaoke chạy ra, đưa Alawn vào trong bệnh viện, một phen náo loạn...

Thật may mắn, chiếc xe tải đó quả nhiên đã phanh lại kịp thời. Alawn chỉ bị thương một chút ở bên ngoài, phía sau gáy. Cậu ấy ngất đi chỉ là do đã phải chịu một cú sốc tinh thần lớn.

Tôi tức trực ở bên ngoài bệnh viện suốt một đêm, Alawn vẫn chưa chịu tỉnh lại. Bác sỹ nói, cậu ấy đã quá mệt mỏi, hình như đã mấy ngày liền không được ngủ.

Leo lo lắng cho sức khỏe của tôi, bắt tôi về nhà nghỉ ngơi.

Alawn không sao, tôi cũng cảm thấy yên tâm hơn rồi, nhờ cảm giác này tôi mới có thể ngủ một giấc thật say sưa. Khi tỉnh dậy đã là chiều tối, mơ mơ màng màng không phân biệt rõ hôm nay là ngày bao nhiêu tháng bao nhiêu nữa.

Tôi dự định ăn tối xong sẽ đến bệnh viện thăm Alawn nhưng lại nhận được điện thoại của Leo, nói Alawn đã xuất viện rồi, bây giờ đang ở sân bay, sẽ về Bắc Kinh ngay bây giờ. Tôi lập tức nói tôi sẽ đến sân bay tiễn cậu ấy.

Leo âm ỉ cho qua chuyện, nói không cần đâu, bởi vì Alawn đã lên máy bay rồi.

Đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, “Cạch” một tiếng, chiếc điện thoại di động rơi xuống đất.

Cậu ấy đi rồi ư? Tại sao cậu ấy không nói với tôi một tiếng... Tôi nghĩ tới nguyên nhân khiến cậu ấy phát điên lên, hóa ra, cậu ấy vẫn không thể tha thứ cho tôi được.

Ha ha, một tuổi trẻ tự do tùy tiện, một tình yêu thật đáng buồn cười.

Tôi đã có một thời gian điên cuồng tìm cậu ấy, gọi điện cho Alawn, số điện thoại đã thay đổi, hỏi bố mẹ cậu ấy, hai bậc phụ huynh nhân từ trước đây từng coi tôi là con dâu duy nhất, giờ cũng lạnh lùng khách khí, “Nếu ở bên Leo rồi, thì đừng làm phiền Alawn nhà chúng tôi nữa.”

Đến kỳ nghỉ đông, nghe nói Alawn đã về nhà ăn tết, nhưng tôi không thể nhìn thấy cậu ấy. Tôi cũng không thể mặt dạn mày dày đến nỗi không được mời mà tự tìm sang đó.

Mùa xuân đến, cả nhà Alawn đã chuyển đến Bắc Kinh sinh sống.

Cố thể suốt đời này, tôi không còn được gặp Alawn nữa. Tôi thầm oán trách cậu ấy. Lòng tự

trọng mãnh liệt cũng không cho phép tôi lại đi tìm cậu ấy. Tôi đem mọi thứ có liên quan đến Alawn khóa chặt trong hòm, phải dùng hết bốn cái hòm to mới chứa được hết. Quà cậu ấy tặng tôi, thư cậu ấy viết cho tôi, bài tập cậu ấy làm cho tôi, quần áo cậu ấy vứt ở nhà tôi mà chẳng buồn sang lấy về, đôi giày thể thao cậu ấy bảo tôi giặt sạch rồi cũng quên không cầm về, chiếc áo đôi có dòng chữ “Tôi chỉ ăn cơm, không rửa bát” cậu ấy tặng tôi, một chiếc kẹo mềm vị chanh trong ngăn kéo đã bị chảy mất một nửa... còn cả bó hoa hồng mà cậu ấy tặng tôi, ký tên một người đàn ông thâm yêu tôi.

Mười tám năm sớm tối bên nhau, nếu một người có thể sống đến tám mươi tuổi, đó đã là một phần tư của cuộc đời rồi.

Suốt mười tám năm trẻ trung sôi nổi nhất trong cuộc đời em luôn có anh, biết bao nhiêu hồi ức thuộc về riêng chúng ta.

Tôi như một quả phụ đang thu dọn đồ đạc khi người chồng đã ra đi, lặng lẽ sắp xếp những món đồ vụn vặt, sau đó trân trọng và đau thương lần lượt xếp chúng vào hòm, khóa lại, bụi phủ.

Mẹ thấy bộ dạng ngày càng ủ ê rầu rĩ của tôi, cảm thấy lo lắng. Mẹ bắt đầu động viên tôi đưa bạn trai về nhà chơi. Mẹ nghĩ rằng con gái mẹ đã muốn lấy chồng rồi không chừng, bởi tôi đã có bạn trai rồi, nên mới không cần cậu bạn chơi thân từ thời thơ ấu nữa.

Nhưng cậu ấy không phải chỉ là bạn chơi thân, cậu ấy là Alawn.

Nhớ cậu ấy, lại sợ nhớ đến cậu ấy. Nhớ nhớ nhưng đáng ghét đó lại đầy ắp trong không khí, không nơi nào là không có.

Từ đó về sau, tôi không còn thích ăn kẹo như xưa nữa.

14. Chương 14

Chương 14 - Nhớ nhớ

Sau dịp lễ Noel, Duyệt Duyệt rầu rĩ nói: “Lạc Lạc Tô, tốt nhất là cậu nên đến với An Lương đi, cậu ấy vốn chẳng để ý đến tớ, khi nghe điện thoại, biết rằng cậu không đi, chỉ có một mình tớ đi, cậu ấy còn chẳng muốn gặp mặt tớ nữa! Trong lòng cậu ấy chỉ có cậu mà thôi”.

Tôi nói không thể như vậy được, nếu thật lòng yêu tôi thì không thể điềm tĩnh đến thế khi nghe tôi kể về chuyện tôi đã tiếp xúc như thế nào với người đàn ông khác.

Nhưng sự thật đã chứng minh, An Lương chính là một người đàn ông có thể điềm tĩnh trước tình yêu. Năm thứ tư đại học, cậu ấy phong độ ngồi ngồi, được rất nhiều người chú ý, nhưng

lại không hề hẹn hò với bất kỳ cô gái nào. Tôi nói cậu ấy tại sao không hẹn hò, cậu ấy chỉ hờ hững nói “Chẳng phải cậu cũng không thể hẹn hò với bạn trai nào đó sao?”

Tôi cứng họng không nói được câu gì.

An Lương luôn biết giữ mức độ thân thiết đúng chừng mực trong mối quan hệ với tôi, khăng khít mà không nhàm chán, tần suất hẹn tôi đến những nhà hàng lớn dùng bữa ngày càng tăng lên nhưng lần nào cũng có những lý do rất chính đáng: chúc mừng cậu ấy thi đỗ tiếng Anh cấp bốn; tiếng Anh cấp sáu; tiếng Anh cấp tám; bằng B tin học; trình độ trung cấp tiếng phổ thông; chúc mừng cậu ấy được giải nhất cuộc thi hùng biện; người hùng biện hay nhất trong cuộc thi hùng biện tiếng Anh v.v...

So với một sinh viên năm thứ tư bình thường, không chút gì nổi trội như tôi, An Lương hầu như tháng nào cũng có một thành tích gì đó để mời tôi ăn cơm, chất lượng bữa ăn của tôi được cải thiện rõ rệt. Điều đó cũng khiến tôi tự cảm thấy không thôi.

Nhưng trong điều kiện được ăn uống đầy đủ như vậy, tôi vẫn cứ dần dần gầy đi.

Gia cảnh nhà An Lương như thế nào, tôi không hề hay biết, cũng không có hứng thú để tìm hiểu.

Tôi chỉ biết rằng, cậu ấy là nam sinh đầu tiên trong trường lái BMW7 series đi học. Chiếc BMW đó của An Lương là do tôi đi mua cùng với cậu ấy.

Thời gian đó, mẹ tôi ngày nào cũng thúc giục tôi đưa bạn trai về nhà chơi. Giục giã mãi, tôi liền đưa An Lương về nhà, nhưng lại trình trọng tuyên bố: “Cậu ấy chỉ là bạn thân của con”.

Mẹ tôi cười đến híp cả mắt lại, nói mẹ hiểu rồi, mẹ hiểu rồi, mẹ hiểu rồi.

Mẹ còn nghĩ An Lương là bạn thân giống như Alawn ngày trước, thực ra, mẹ hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. An Lương là An Lương, Alawn là Alawn .

Mẹ rất hài lòng về An Lương, dù sao cậu ấy cũng sở hữu một vẻ ngoài ưa nhìn, tính tình lại trầm ổn, đáng tin cậy. Mỗi khi An Lương đến nhà, bố mẹ tôi đều tỏ ra hết sức nhiệt tình, có

món gì ngon đều dọn hết ra cho cậu ấy ăn. Táo để trên bàn, An Lương còn có thể dùng dao gọt vỏ một cách thành thục. Đầu tiên cậu ấy rửa sạch tay trước khi gọt táo, sau đó dùng

những ngón tay trắng trẻo, thon dài, tỉ mỉ gọt vỏ. Quả đầu tiên mời mẹ tôi, quả thứ hai mời

bố tôi, sau đó lại gọt tiếp cho tôi, cuối cùng là ngồi lặng lẽ nhìn tôi ăn. Chỉ là việc gọt táo nho nhỏ thôi, nhưng trong mắt một người lo xa tính kỹ như mẹ tôi có thể đưa ra được hai kết

luận: Hiếu thuận với bề trên, kính trọng và yêu thương vợ.

Bố tôi còn lôi cả những chuyện vặt vãnh khi tôi còn nhỏ như ị dùn, đái dầm ra kể cho cậu ấy nghe. An Lương không bình luận nhiều, nhưng thường chăm chú lắng nghe rồi cười hì hì.

Cậu ấy có một tấm lòng khoan dung độ lượng và khiêm tốn. Thậm chí đã có hôm, trong cuộc nói chuyện với An Lương, bố tôi còn nói rằng, con gái bố gặp được người như An Lương, chính là bởi kiếp trước tôi đã làm thân trâu ngựa để rồi kiếp này nhận được báo đáp. Đôi mắt An Lương cũng ngấn nước.

An Lương còn biết chủ động giúp mẹ tôi nhặt rau bóc tỏi, trở thành một trợ thủ đắc lực trong bếp.

Vì vậy, mỗi lần cậu ấy đến đều khiến cả nhà, từ trên xuống dưới hòa hợp vui vẻ. An Lương chính là mẫu người con rể điển hình trong mắt của những ông bố bà mẹ truyền thống Trung Quốc.

Đó là dịp mới bắt đầu năm thứ hai đại học, An Lương vốn là khách đến nhà tôi chơi. Buổi chiều, mẹ nói muốn ăn thanh long, tôi và An Lương bèn cùng nhau đi siêu thị để mua. Trên đường đi, vừa hay gặp cuộc triển lãm xe BMW của hàng 4S, tôi chạy vào đó để đi vệ sinh nhờ. Khi đi qua gian hàng trưng bày, bèn xoa xoa một cái bày tỏ lòng ngưỡng mộ với chiếc BMW7 series màu đỏ, cao hứng huyết một hồi sáo, nói rằng, được ngồi trong xe BMW rồi ngắm phong cảnh là mơ ước của bất kỳ một cô gái nào. An Lương lúc đó nhìn tôi và hỏi, cũng bao gồm cả cậu trong đó ư. Tôi cười một cách không hề giữ kẽ, lim dim mắt chỉ vào mình và nói, đặc biệt là tôi.

Tôi cũng chỉ là một cô gái không thể thoát khỏi sức hấp dẫn của hư vinh thôi mà.

Sau đó, chỉ trong thời gian tôi đi nhà vệ sinh, An Lương đã mua luôn chiếc xe đó.

Tôi đi từ trong nhà vệ sinh ra, đang vẩy vẩy nước trên tay, đã nhìn thấy An Lương đang đứng tựa lên cửa chiếc BMW màu đỏ đó, khẽ vẩy tay với tôi.

Lúc đó, cậu ấy mặc một chiếc áo nỉ có mũ màu trắng, quần bò, mái tóc cắt kiểu Hàn Quốc. Chiếc xe màu đỏ bóng lộn không một hạt bụi phản chiếu khuôn mặt thanh tú của cậu ấy. An Lương cũng chỉ là một nam sinh viên bình thường có lối ăn mặc thời trang thôi.

Ánh mắt trong sáng không chút chế nhạo.

Trên đường trở về, ngồi trên chiếc xe lướt đi êm ru, tôi tròn mắt lú lẫm mãi mới có thể định thần lại. An Lương vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như cũ, thản nhiên như vừa tiêu một trăm đồng để mua thanh long siêu thị vậy. Nhưng ban nãy cậu ấy tiêu những một vạn đồng cơ!

Tôi hỏi cậu ấy, rốt cuộc là cậu ấy đi ra ngoài làm gì vậy. Cậu ấy lại làm như tôi đã quên chuyện gì đó, nhắc nhở tôi: “Mẹ cậu muốn ăn thanh long mà.”

Sao câu chuyện lại chuyển sang hướng này, cái gọi là, sự khoe khoang ngang ngược nhất chính là giọng điệu bình thản, hóa ra là như thế này đây.

Từ đó về sau, chiếc BMW màu đỏ của An Lương thì thoảng lại đậu trong bóng râm trước sân ký túc xá của tôi, làm dậy lên cơ man nào là bình luận và ngưỡng mộ. Nhưng cậu ấy lại không hề vì giàu có mà thay đổi. Cậu ấy vẫn xuất hiện một cách dịu dàng và hòa nhã, luôn khiêm tốn, kiệm lời mỗi khi bên tôi.

Một hôm, khi đi qua một hiệu ảnh, nhìn thấy một tấm ảnh cưới, một nam một nữ, đứng giữa một cánh đồng hoa hướng dương rộng lớn, bên cạnh là một chiếc xe đạp, bên dưới những đám mây trắng phia xa xa là một cối xay gió rất to. Ánh mặt trời trong suốt chiếu rọi lên người họ, khiến tất cả đều trở nên vô cùng trong sáng và thuần khiết. Tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ cô gái đó, buột miệng nói: “Cô gái đứng trong cánh đồng hoa hướng dương kia thật hạnh phúc biết bao!”

Khuôn mặt An Lương tràn ngập vẻ trù mến, nói, tớ sẽ đưa cậu đi.

Tôi lập tức hét âm lên: Xin cậu, đừng có mang đồng sắt BMW của cậu đến làm hỏng hết cả vẻ tinh khiết của cánh đồng hướng dương!

Thực ra, điều mong muốn trong lòng tôi đó là, được cùng đi với Alawn, đèo nhau bằng xe đạp, vừa đi vừa hóng gió, vừa gào thét vui vẻ.

An Lương cũng không chấp nhận với tôi, vỗ vỗ vào đầu tôi, mỉm cười cho qua chuyện.

An Lương là một chàng trai rất rất tốt. Cậu ấy không bao giờ để ý đến cá tính tùy tiện, hay không nề, buồn vui thất thường của tôi. Có nhiều khi tôi trầm nghĩ, An Lương đã gần đạt đến độ hoàn mỹ như vậy, tại sao tôi vẫn không thể thích cậu ấy.

Còn cái tên tiểu tử chẳng có điểm gì tốt đẹp kia, tại sao tôi lại vẫn thích cậu ấy như vậy. Tôi coi An Lương là người bạn thân mới của mình, muốn đối xử với cậu ấy như trước đây tôi đã

từng đối xử với Alawn nhưng luôn cảm thấy lực bất tòng tâm. Dù sao chúng tôi cũng còn là trẻ con, rốt cuộc An Lương là An Lương, Alawn vẫn là Alawn. Phía sau lưng tôi có khắc tên của Alawn, trên người Alawn cũng có tên của tôi. Còn An Lương lại không có.

An Lương là một chàng trai không bao giờ thể hiện tình cảm yêu, ghét, giận, hờn ra mặt cả, thế giới nội tâm của cậu ấy chín chắn tới độ khiến người khác phải trông cậy. Đường như từ

trước đến giờ cậu ấy không có giai đoạn vô tư và ngây thơ của trẻ con, cũng không có sự lỗ

mãng, bộp chộp và dùng dằng, do dự của tuổi trẻ. Biểu hiện trên khuôn mặt cậu ấy chỉ có hai loại: cười và không cười. Cậu ấy sắp xếp cuộc sống học tập một cách ngăn nắp có trật tự, là một chàng trai có tất cả mọi thứ, ưu tú đến nỗi khiến tôi luôn cảm thấy cực kỳ áp lực.

Ít nhất, tôi cũng không dám đùa với An Lương rằng: “Có cần tớ phải tìm một bác sỹ đến để khống chế căn bệnh ái tình cho cậu không?!”

An Lương còn là một chàng trai rất cầu nệ hình thức, chỉ mặc một nhãn hiệu quần áo, chỉ cắt tóc ở một hiệu làm tóc và chỉ đồng ý cho duy nhất một người thợ cắt tóc. Cậu ấy còn dùng cả

bốn năm đại học để chứng minh sự cầu nệ của mình trong tình yêu. Tinh thần ấy khiến tôi phải rút lui. Bởi vì, tôi không thể yêu cậu ấy.

Một hôm, lúc một mình đi ngang qua sân bóng rổ, tôi nhìn thấy một cậu sinh viên đang cẩn thận xếp những cây nến thành một hình trái tim cho bạn gái của mình. Tôi không nói gì cả, chỉ bước đi thật nhanh. Trong đầu tôi lúc đó toàn là hình ảnh của năm thứ hai, trong ngày

sinh nhật tôi, tên tiểu tử kia đã nghỉ học về nhà, bỏ ra hai tiếng để xếp những cây nến thành tên của tôi. Khi những ngọn nến được thắp lên ánh sáng tỏa sáng lung linh, ánh mắt của cậu ấy nhìn tôi cũng lung linh sáng... Sau đó, thầy giáo đuổi đến và quát mắng, cậu ấy kéo tay tôi bỏ chạy, chúng tôi vừa chạy vừa hò hét, vừa gân cổ hát suốt dọc đường. Hồi ấy, trời cao đất rộng, mây trắng mênh mang.

Tôi vẫn còn chưa kịp nói với cậu ấy rằng, lúc đó tôi rất cảm động, vô cùng cảm động. Cũng đã có người từng xếp nến cho tôi đấy. Tôi đặc ý nghĩ thầm, sống mũi cay cay. Sau này của sau này, cái tên tiểu tử ấy, lại đã ở bên ai đó rồi.

Chỉ còn lại một mình tôi trong thành phố rộng lớn này, chốc chốc lại cảm thấy thương cảm trước sự ảm áp của người khác.

Còn có rất nhiều chuyện, tôi không dám suy nghĩ lung tung. Tôi sợ, khi nghĩ tới, tâm tư sẽ không thể nào ổn định được, sẽ là một đồng suy nghĩ mông lung, mơ hồ. Thậm chí, tất cả những người và vật có liên quan tới cậu ấy, mỗi lần nghĩ lại, trái tim liền đau nhói như vừa bị một con thú hoang cắn một mảnh lớn.

Một hôm, tôi nhận được một bức thư, là thư của cô bạn Lý Như - người ngồi cùng bàn thời trung học. Trong thư kể vắn tắt về tình hình hiện nay của cô ấy, đã ký hợp đồng với công ty phát hành đĩa hát, đã có hai ca khúc đơn, cũng có thể coi là đã bước những bước chân đầu tiên trên con đường sự nghiệp mà cô ấy hằng mơ ước. Phần còn lại của bức thư đều dùng để hồi tưởng lại những kỷ niệm đẹp thời còn học chung.

Cô ấy cũng nhắc tới Alawn, trong thư cô ấy còn khẳng định một câu chắc nịch: “Alawn chắc chắn là rất thích cậu!”.

Duyệt Duyệt quả là một cô gái tốt. Cô ấy lại gần tôi, dùng bàn tay ấm áp, mềm mại của mình nắm lấy tay tôi, nói: “Đừng sợ, còn tớ rất yêu thương cậu!”.

Cảm tạ ông trời, một người gian trá như Lạc Lạc Tô cũng được ngài ưu ái ban ột người bạn tri kỷ chân thành, tốt bụng.

Chớp mắt một cái, bốn năm đã trôi qua. Tôi từ một sinh viên mới nhập trường năm thứ nhất, giờ đã trở thành sinh viên năm cuối sắp tốt nghiệp. Không còn việc hàng ngày giương đôi mắt bông ngây thơ đi tìm lý tưởng, không còn tâm tư nghĩ đến chuyện tìm mọi lý do để bỏ học nữa. Đã học được việc đối nhân xử thế, đã nhìn rõ được thói đời âm lạnh. Đối với tôi, những từ ngữ hay câu chữ liên quan đến chuyện tình yêu mới chớm nở, những rung động đầu đời... dường như chỉ là một giấc mộng từ kiếp trước, sau khi tỉnh dậy, chỉ còn lại những vệt nước mắt nhạt nhòa mà rầu rĩ.

Thiếu nữ đã trưởng thành rồi.

Trong suốt bốn năm học đại học, tôi cũng từng thử hẹn hò với vài người bạn trai, nhưng cuối cùng đều thất bại. Bởi vì trong lòng tôi, không thể chứa một mình bóng nào khác nữa rồi.

Alawn là đồ đều!

Tôi đã từng nhận định về chuẩn mực của tình yêu: cần phải có tiếng sét ái tình, cần phải có cảm giác tim đập chân run như điện giật, cần phải có những hành động cử chỉ dịu dàng làm rung động con tim... Alawn lại chẳng có chút biểu hiện nào như thế.

Nhưng vì vậy mà tôi lại nhớ cậu ấy, đâu có cần lý do tại sao.

Tôi làm giống như đã từng làm với Alawn, mỗi lộ trình tình cảm của mình, tôi đều báo cáo lại

với người anh em An Lương, sau đó để cậu ấy giúp tôi phân tích, nên tiến hay lùi, nên cứu vãn hay rũ bỏ. Trước đây, bất kể một sinh vật nào, bất kể cao gầy béo thấp, chỉ cần mang giới tính đực là Alawn chỉ có một câu duy nhất: Tránh xa! An Lương lại vô cùng quân tử, cậu ấy biết dùng góc nhìn của người thứ ba, bình luận một cách khách quan, phân tích một cách lý tính. Hơn nữa, cậu ấy còn luôn nghe theo ý nguyện của tôi, chỉ cần tôi cảm thấy vui vẻ.

Cậu ấy quả thật là vĩ đại như vậy đấy. Cho dù niềm vui của tôi có được xây dựng trên nỗi buồn của cậu ấy, chỉ cần tôi thích, cậu ấy đều chiều theo.

Duyệt Duyệt đã có bạn trai rồi, là một anh khóa trên đã tốt nghiệp được ba năm, tướng mạo rất thanh tú, thái độ khiêm tốn, nhã nhặn, cũng có nét quân tử giống An Lương. Anh ấy đối xử với Duyệt Duyệt rất tốt, tôi cũng yên tâm rất nhiều.

Thực ra, tôi không hề ghét An Lương, nhưng cũng không thể coi là thích cậu ấy được. So sánh một chút, tôi thích Leo hơn.

Anh chàng Leo khôi ngô tuấn tú ấy vẫn ở lại trong thành phố này. Mối quan hệ giữa tôi và anh ấy đã tốt đẹp hơn, thường xuyên gặp gỡ nhau, người quen thì cho rằng tôi là em anh ấy, người không rõ nội tình thì chỉ lại chỉ biết rằng tôi là người tình của anh.

Bạn gái chính thức của Leo cũng biết rõ sự tồn tại của tôi, cô ấy biết theo cách tôi là em của Leo. Mặc dù tần số xuất hiện của tôi trong thế giới của Leo nhiều đến bất thường, nhưng dường như cô ấy thấy tôi không hề có chút uy hiếp nào cả, vì vậy cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, mặc kệ cho đứa con gái giả danh em của Leo này xuất hiện cùng anh ấy ở khắp các buổi tiệc tùng gặp mặt.

Có lúc, tôi và bạn gái của Leo còn ở chung dưới một mái nhà, chúng tôi thậm chí còn nhìn nhau mỉm cười một cách lịch sự, điều này khiến người khác không thể không cảm khái về cách nghĩ kỳ lạ của cái người gây ra sự việc này.

Tôi thích Leo, và cũng không hề che giấu điều đó với anh ấy. Tôi thích đôi mắt xanh lam u buồn của anh ấy, thích mái tóc xoăn màu vàng của anh ấy, thích hàng lông mi cong dày của anh ấy, thích làn da trắng

ngần của anh ấy, còn cả việc anh ấy dùng giọng phổ thông đáng yêu của mình để gọi tôi là bé Lạc Lạc nữa. Nhưng tôi chưa bao giờ nói từ yêu cả.

Leo thường hỏi tôi có yêu anh ấy không, tôi nói tôi không biết, tôi không hiểu thế nào là yêu.

Leo liền nói anh ấy yêu tôi, thậm chí ngay cả trước ngày cử hành hôn lễ với bạn gái, anh ấy còn ôm tôi trong vòng tay, nói rằng anh ấy yêu tôi.

Anh ấy nói thích tính cách của tôi, sau đó anh giống như một người ca tụng, nói tôi trầm tĩnh, tôi không hay khóc, tôi ngoan ngoãn nghe lời, tôi hiểu biết nên không hay gây chuyện...

Khi anh ấy miêu tả tính cách của tôi, tôi cảm thấy rất buồn cười, lại ảm ức.

Bởi vì, trước khi gặp anh, tính cách của tôi đáng ra phải tương phản với những gì anh ấy nhìn

thấy. Tôi hiếu động, tôi hay khóc, tôi không ngoan ngoãn lại không chịu nghe lời, hơn nữa lại rất có chính kiến, thế giới nội tâm rất phong phú... Leo cảm thấy nước mắt chỉ là một loại mảnh khoe để gây chuyện một cách vô lý của phụ nữ. Anh ấy thích những cô gái tĩnh lặng, khi lên giường thì phóng dăng, trước mặt người khác thì tỏ ra ngây thơ thánh thiện, sau lưng lại là một người tình lơ đãng, hơn nữa, những biểu hiện đó lại phải được diễn ra một cách tự nhiên. Còn tính cách ung dung không hề lo nghĩ, vui vẻ cười đùa của tôi đã là chuyện của rất lâu rất lâu trước đây rồi. Lâu đến nỗi mỗi lần chợt nhớ lại, lại cảm thấy như là từ kiếp trước. Là bởi vì anh ấy đến rồi, Alawn rời xa rồi, vì vậy tính cách của tôi, đã hoàn toàn méo mó hết cả.

Hôn lễ của Leo, tôi cũng đến tham gia. Tôi vừa bóc vỏ tôm, vừa nhìn Leo đang ôm hôn cô dâu của anh ấy một cách thắm thiết, cũng giống như đêm hôm trước, anh ấy say mê ôm hôn tôi. Dù rằng Leo có nói với tôi, giữa anh ấy và bạn gái đã không còn tình yêu nữa rồi, việc kết hôn với cô ấy chỉ là vì lý do sinh tồn. Tôi ngoan ngoãn mỉm cười, không hề góp thêm suy nghĩ của mình.

Tôi cũng chẳng thể suy nghĩ gì cả.

Leo hỏi: “Anh kết hôn rồi, em có còn ở bên anh nữa không?”

Tôi nói anh còn cần em nữa không, anh ấy liền ôm chặt tôi trong lòng.

Vậy là thân phận của tôi được chuyển từ người tình lên vợ nhỏ, tôi quả thật là một người con gái không biết liêm sỉ.

Leo dắt tay cô dâu đến chỗ chúng tôi chúc rượu. Tôi bỏ miếng tôm đã được bóc vỏ vào miệng, thần nhiên nâng cốc rượu lên, nói câu chúc mừng cặp đôi trời sinh, chúc họ trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử. Cô dâu mỉm cười nhìn tôi nở một nụ cười khinh miệt, tôi ung dung mỉm cười, cố gắng né tránh sự khiêu khích của cô dâu, làm nơ vờ về thị uy của cô ấy.

Khi đi qua chỗ tôi, Leo cố ý nhìn tôi một cái.

“Chị dâu thật xinh đẹp.” Tôi nói với Leo một cách vô tư. Không phải tôi ra vẻ cao siêu khác

người, tôi nghĩ, nếu như hôm nay tôi còn nồng nhiệt với Leo nữa thì quả là chẳng có chút nhân tính nào cả. Duyệt Duyệt ngồi bên cạnh hỏi tôi, cậu đã có An Lương rồi, tại sao vẫn còn quẩn quýt bên Leo như vậy, hơn nữa, Leo bây giờ đã kết hôn rồi, lẽ nào cậu vẫn muốn làm vợ bé nữa ư?

Tôi nói mà không chút suy nghĩ, cứ làm vậy đi.

Duyệt Duyệt kinh ngạc than thở, cậu thật sự yêu anh như vậy sao?

Tôi lắc đầu.

“Có phải là cậu đang muốn trả thù Alawn? Bởi vì anh ta là anh họ của Alawn?”

Tôi không nói gì nữa.

Sau đó, Duyệt Duyệt nhìn tôi có dụng ý, nói một câu: “Anh trai kết hôn, sau em trai lại không tới tham dự nhỉ?”

Ly rượu trên tay tôi liền bị đổ ra ngoài, rượu đỏ nhuộm hồng cả tấm khăn trải bàn, đỏ đến nỗi nhìn thấy mà giật mình.

15. Chương 15

Chương 15 - Vợ bé

Bốn năm học đại học coi như đã kết thúc, An Lương tiếp tục học cao học, tôi và Duyệt Duyệt cùng vào làm ột công ty ngoại thương. Từ chỗ là bạn học nói nói cười cười thân thiết,

chúng tôi trở thành những người bạn tri kỷ, thân thiết hơn.

Tần số hẹn hò giữa tôi và Leo càng ngày càng dày đặc, chúng tôi có quán bar yêu thích riêng, đôi khi, anh chàng có tính trẻ con Leo còn cao hứng rủ đi chơi game online, thoải mái bắn giết trong quán game. Alawn mới có bạn gái, điều này tôi được biết thông qua Leo. Anh ấy vừa điều khiển con chuột vì tính một cách thành thạo vừa băng quơ nói với tôi: “Đúng rồi, cậu em họ đã chuyển đến Bắc Kinh ở của anh, chính là Alawn, cậu bạn học hồi cấp ba của em đó... em còn nhớ không?” Trái tim tôi nhói đau một hồi, nhưng giả vờ nói còn nhớ một cách thờ ơ, sau đó liền nghe Leo nói, “Cậu bé đó cuối cùng đã có bạn gái rồi, hôm qua đã gửi một bức ảnh của bạn gái nó cho anh, là một cô bé khá xinh xắn đấy! Thằng nhóc đó mãi vẫn không chịu hẹn hò khiến dì của anh lo lắng đứng ngồi không yên, còn cứ nghĩ rằng nó có vấn đề gì nữa chứ, ha ha ha...” Sau đó, Leo tìm tấm ảnh bạn gái của Alawn mà cậu ấy vừa gửi cho tôi xem, trên màn hình máy vi tính, bên cạnh Alawn là một cô gái, trong trắng, ngọt ngào, khi cười còn có lúm đồng tiền, hai người họ dựa vào nhau dưới gốc cây ngô đồng trong vườn trường

Đại Học B, trông tình cảm như vừa mới trao nhau những lời non hẹn biển.

“Ha ha, hay quá.” Tôi cười.

Buổi tối, Leo rủ tôi đi chơi, tôi lần đầu tiên đã từ chối. Tôi nói công ty còn nhiều việc phải xử

lý. Sau đó, tôi trang điểm thật đậm, ngồi xe đi đến phía ngoại ô yên tĩnh nhất của thành phố, tìm một quán rượu nhỏ, bụng rỗng, uống đến say mềm.

Nôn rồi lại uống, uống hết rồi lại nôn.

Trên sân khấu có một ca sĩ có mái tóc dài, yêu kiều, gợi tình nhưng không xinh đẹp đang hát góp vui. Giọng hát trầm trầm khàn khàn, hát những bài tiếng Anh xưa cũ mang phong cách u buồn. Tiếng hát rất yếu ớt, lời ca lại sâu sắc. Cô ấy hát rằng: “..Are you still mine, I need your love...”.

Đưa tay xoa mặt một hồi, mới phát hiện ra khuôn mặt mình giàn giụa nước mắt.

Tôi cảm thấy phản cảm bởi sự yếu đuối một cách khó hiểu của mình, nhưng bướng bỉnh không chịu suy nghĩ kỹ xem lý do tại sao. Chỉ hần học tưới đẫm bản thân mình, hết ngượng này đến ngượng khác thứ rượu tây nồng nặc không pha thêm một chút nước nào ấy.

Chốc chốc lại có nhân viên phục vụ đến đưa một mảnh giấy, bên trên hỏi những câu khiến người ta ghê rợn hãi hùng. Còn có những người bạo gan hơn, đến thẳng trước mặt tôi.

Tôi đều nở một nụ cười rất tươi, nói rằng, xin lỗi, tôi đang đợi bạn.

Đúng vậy, tôi luôn đang đợi bạn, xung quanh tôi có biết bao nhiêu chàng trai đủ mọi tầng lớp, nhưng trong sâu thẳm tâm hồn tôi, trước sau chỉ có duy nhất một người. Hơn nữa, tôi kiên quyết chờ đợi, kiên quyết đợi cậu ấy quay về.

“Em yêu, em đang đau khổ gì vậy? Thật khiến người khác đau lòng!” Một giọng nói vang lên, tôi ngẩng đầu, liền nhìn thấy một khuôn mặt thanh tú, mái tóc cắt ngắn, đeo một sợi dây

chuyện có gắn hình đầu lâu, anh ta nâng cốc của mình lên, chủ động chạm cốc với tôi. Những người đến quán bar uống rượu giải sầu đều có những nỗi niềm riêng của mình, chúng tôi đều

đã mệt mỏi đến nỗi không còn để ý tới những thứ khác, chỉ một cái chạm ly khe khẽ, một ánh mắt quan tâm ấm áp là có đủ lý do để cùng nhau uống cạn.

Khuôn mặt trẻ trung ấy có chút gì đó thương xót thật lòng, vuốt ve khuôn mặt của tôi, dịu dàng nói, “Xem em kia, phần son nhòe nhoẹt hết cả rồi, trông thật giống với một cô bé lang thang đáng thương”.

Tôi không nói một lời nào, chăm chú nhìn người đàn ông lạ mặt, nhưng mỗi lần anh ta chạm cốc với tôi, tôi liền ừng ực uống một hơi cạn ly. Cuối cùng, anh ta ôm tôi vào lòng, tôi cũng chẳng còn chút sức lực nào mà giãy giụa nữa.

Khi An Lương tìm thấy tôi, tôi đang cùng người đàn ông lạ mặt kia trao nhau những nụ hôn cuồng nhiệt, chúng tôi đang trong một tư thế rất nóng bỏng trên sofa, tay của anh ta thậm

chí còn luồn sâu vào trong cổ áo của tôi. Tôi đang trong tư thế nửa đẫy ra nửa sát lại gần thì nhìn thấy đôi mắt đỏ rực những tia máu của An Lương.

Chỉ bằng một động tác dứt khoát, cậu ấy lôi phắt cô gái đang say mềm là tôi dậy, đập một cái thật mạnh vào người đàn ông kia, nghiêng rằng nói: “Cút ngay cho tao”.

Sau đó, người đàn ông kia vội vã bỏ đi. Trong cơn thịnh nộ, An Lương chắc chắn không để ý đến cái cổ trơn nhẵn bằng phẳng của anh ta - đó là điều đầu tiên tôi chú ý tới, người đó không có yếm hầu, anh ta, cần phải nói là cô ta, là một T. (Viết tắt của Tomboy hoặc Transgender (Transsexual) nói về những người mang giới tính nữ nhưng có xu hướng tự coi mình là đàn ông (khác với lesbian)

Rất nhiều năm sau này, khi tôi nhớ lại cảnh tượng đêm hôm ấy, cảm thấy vô cùng cảm kích tấm lòng của An Lương. Nếu không phải là cậu ấy hỏi Duyệt Duyệt về hành tung của tôi, kịp thời cứu tôi thoát khỏi nhân vật T thanh tú kia, có thể lần đầu tiên của tôi đã bị cống nạp cho nhân vật T trẻ trung kia mất rồi.

Đương nhiên, những điều đó An Lương lại không hề biết, những điều cậu ấy nhìn thấy chỉ là tôi đã làm những chuyện đồi trụy với đàn ông trong quán rượu.

Trong cơn mất lờ đờ vì say rượu, lần đầu tiên, tôi nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của một người vốn ôn tồn nho nhã như An Lương. Trái tim trăm nghìn lỗ hổng của tôi có chút run rẩy. Tôi đang đoán xem tiếp sau đó, cậu ấy sẽ làm gì với một người đang đứng không vững như tôi, liệu cậu ấy có tát cho tôi vài cái không. Trong lòng tôi vẫn còn có chút lo sợ, tôi nhớ đến việc lần đầu tiên ra ngoài thuê phòng nghỉ với bạn trai, tôi đã bị Alawn mắng là không biết xấu hổ, nhớ lại lúc đó, Alawn đã hằn học nói với tôi rằng: “Cậu làm tớ thất vọng quá...”.

Nhưng cậu ấy không đánh tôi, cậu ấy thậm chí không nói một lời nào cả. Khi cậu ấy quay mặt lại nhìn tôi, đôi mắt đã hồi phục lại nét ôn hòa vốn có, rồi cậu ấy cởi áo khoác ngoài ra, quấn nó quanh người tôi, thậm trọng bế bổng tôi lên bằng cả hai tay.

Sau khi bước ra khỏi quán rượu, cậu ấy đưa tôi vào trong chiếc BMW của mình, sau đó tôi đã ngủ thiếp đi trong bầu không khí ấm áp và mùi nước hoa Eau de Cologne.

Ngày hôm sau, tôi giả vờ như ngây dại, không còn nhớ chút gì cả, tôi hỏi An Lương xem tối qua khi trở về, tôi có nói câu gì không. Cậu ấy liếc nhìn tôi một cái, nói tôi uống say rồi, toàn nói những lời mơ hồ. Tôi không can tâm, tiếp tục truy hỏi. An Lương nói: “Cậu nói, ;ơ thể em, đã gìn giữ suốt hai mươi một năm là vì anh.” Sau đó, mặt tôi đỏ lựng lên, cũng may mà An Lương không dò hỏi kỹ xem là gìn giữ cho ai. Chuyện này đã trôi qua như vậy.

Mối quan hệ của tôi và An Lương cứ bình thản giậm chân tại chỗ như vậy. Duyệt Duyệt thường xuyên trách mắng tôi, nói tôi đối xử tàn nhẫn với An Lương, bởi vì tôi chưa từng coi

cậu ấy là người yêu, còn cậu ấy trước sau luôn giữ mình như vàng ngọc là vì tôi. Tôi cũng rất muốn đối xử với An Lương nhân từ hơn một chút, vì vậy, tôi đã dọn tới sống chung với Leo.

Leo thuê cho chúng tôi một căn hộ, trong đó có đồ dùng nhà bếp kiểu Âu tinh xảo, hoàn chỉnh nhưng tôi chưa hề nấu ăn. Tôi cảm thấy nấu ăn cho đàn ông là nghĩa vụ ngọt ngào của người

làm vợ, tôi không phải là vợ của anh ấy, tôi chỉ là người thứ ba.

Đối với tôi, Leo có thân phận quan trọng biết bao. Anh ấy là thầy dạy tôi biết trang điểm sao cho tinh tế mà độc đáo, biết suy nghĩ một cách thấu đáo, dạy tôi đi lại một cách nho nhã, dịu

dàng, dạy tôi ăn nói lịch lãm, đúng chỗ, dạy tôi cách liếc mắt đưa tình lả lơi, dạy tôi từ bỏ món nước chanh để thư thái uống rượu, dạy tôi những bước đầu tiên từ chỗ đang dò dẫm tìm đường đến khi tự tin bước chân vào xã hội.

Anh ấy là ước mơ của tôi, người đàn ông lãng mạn ân cần này, anh ấy không thể lấy tôi, vì vậy cũng không miễn cưỡng ép tôi phải bị tiêm nhiễm những khói lửa của nhân gian, không để tôi phải khom mình phục vụ đàn ông. Nhà bếp và tủ lạnh của chúng tôi chỉ dùng để lưu trữ rượu tây và rượu vang. Chọn một đêm với lý do đi công tác, Leo lại có thể thấp nển, bật ngọn đèn nhỏ, cùng tôi ngồi lặng lẽ nhâm nhi ly rượu, thưởng thức cuộc sống, thưởng thức phong vân tình trường, thưởng thức nhân tình thế thái.

Anh ấy là tình nhân của tôi. Chúng tôi trao nhau những nụ hôn cuồng nhiệt, vuốt ve lẫn nhau, cũng ngậm nga quên mình, cũng từng an ủi vỗ về cho nhau. Dù rằng anh ấy không phải là cậu ấy, còn tôi cũng sớm đã không phải là tôi của ngày xưa rồi.

Tôi dường như là nhân vật thứ ba ưu tú nhất trên thế giới, tôi không bao giờ kiểm tra điện thoại di động của Leo, với những hành động giấu đầu hở cuối của Leo, tôi cũng có thể không nghe, không nói, không bao giờ chủ động khiêu khích cãi lộn, không ích kỷ, không đố kỵ cũng như không nghi ngờ. Hai chúng tôi luôn thẳng thắn với nhau như đôi mắt của anh ấy, không cần thiết phải khách sáo giả tạo, không nghi kỵ lừa dối lẫn nhau. Thái độ của tôi luôn khiến Leo vừa thích thú lại vừa rầu rĩ, anh ấy thậm chí còn hy vọng tôi có một chút ghen tị thường tình như những người phụ nữ khác để chứng minh trong lòng tôi có anh ấy. Với tôi, không thể không nói rằng Leo chính là người đã hướng dẫn tôi thoát xác thành bướm. Tôi vừa không đếm xỉa đến mối quan hệ với Leo, lại vừa vô cùng cảm kích với sự dạy bảo của anh ấy.

Nhưng đối với Leo, tôi dần dần đã mất đi sự hấp dẫn.

Lại đến đầu xuân của một năm mới, cả thế giới vừa được gội rửa bởi những cơn mưa nhỏ, ngay cả ánh nắng ban mai lọt vào trong phòng cũng mờ mẩn xanh non.

Tôi vui đầu trong ô chăn, phả hơi thở về phía giữa eo của Leo, chỗ đó của anh ấy đặc biệt nhạy cảm, chỉ cần chạm vào đó là anh ấy sẽ cảm thấy rất buồn và ngứa ngáy.

Leo choàng tay kéo tôi lại, lật người nằm đè lên tôi, dùng mũi cọ cọ vào mũi tôi, cười một cách xảo quyệt “Em không sợ anh sẽ ăn thịt em sao?”.

“Anh không dám.” Tôi lảng lơ khiêu khích. Tôi mê khoe môi hơi nhếch lên của anh ấy, mê giọng nói khàn khàn của anh lúc sáng sớm. Né tránh bàn tay đang xâm phạm cơ thể mình của anh ấy, tôi nói một cách vô tội: “Bên ngoài trời mưa rồi, có thể không đi được không?”.

“Cô ấy một mình đến thành phố này tìm anh, ngoài anh ra thành phố này hoàn toàn xa lạ đối với cô ấy, em nói xem anh có thể không đi đón cô ấy được không?” Leo dịu dàng nói, ngón tay vẫn đang dò dẫm trong làn áo ngủ của tôi, nhẹ nhàng mờ mẩn như đang chơi đàn.

Leo yêu quý của tôi vẫn là người quan tâm, ân cần với phụ nữ như vậy đấy.

Tôi đẩy tay anh ấy ra, đúng lúc đó, điện thoại di động của Leo rung mạnh phía dưới gối, trái

tim tôi cũng đang tan vỡ, tan vỡ theo từng nhịp rung của nó...

“Đã lên máy bay rồi ư? Hử? Em yêu.” Leo nói với người phụ nữ trong điện thoại với cùng một giọng nói ám áp dịu dàng như vậy, thậm chí còn không thêm thay đổi một chút cho khác với điệu bộ khi nói với tôi, cứ thẳng thắn xoay chuyển như thế, đem chút hấp dẫn đó dành tặng cho người con gái trong điện thoại.

Tôi lật người, cười lên người anh ấy, cúi đầu gặm nhấm vùng cổ trơn bóng trắng ngần của Leo như một chú kiến nhỏ, tôi đã học được cách làm thế nào để chọc ghẹo đàn ông. Còn Leo, anh chỉ cần gạt nhẹ một cái là có thể dẹp tôi sang một bên, vẫn nói vào điện thoại như không có ảnh hưởng gì: “Đồ ăn sáng trên máy bay tệ lắm, em đừng ăn nhé, bữa sáng cứ để anh lo, sau hai giờ đồng hồ em sẽ được toại nguyện. Phải ngoan nhé, được rồi, ừm, hôn em...” Sau đó, anh ấy dí môi vào điện thoại, phát ra những tiếng hôn rõ ràng.

Cuối cùng cuộc điện thoại cũng đã kết thúc.

Tôi chăm chú nhìn vào mắt của Leo, cố gắng tìm trong ánh mắt đó một chút áy náy, nhưng nào có chút gì. Leo cười nhẹ với tôi, véo má tôi nói: “Sao, lại ghen cơ à? Chẳng phải hôm qua em còn giúp anh chọn quà tặng cho vợ anh hay sao? Cô bé Lạc Lạc biết điều đâu rồi? Hử?”

“Nhưng cô ấy không phải là vợ của anh.” Tôi nhắc nhở anh ấy.

Đúng vậy, hôm qua tôi còn hôn ha hôn hử đi cùng với Leo để chọn quà tặng cho vợ anh ấy, còn giúp anh ấy phân tích một cách nghiêm túc xem nên chọn loại quà tặng nào để vợ anh ấy cảm thấy vui vẻ. Đôi lúc, Leo còn rất cảm động anh ấy thường ôm chặt lấy tôi, nói rằng cô bé Lạc Lạc, sao em lại tốt như vậy, nếu một ngày nào đó, em rời xa anh, anh sẽ phải làm thế nào?

Nhưng tôi vẫn còn chưa rời xa cơ mà, bây giờ lại có một cô gái đang trên máy bay, chỉ vì một câu nói đầy sức hấp dẫn của Leo “anh nhớ em quá” đã vội vàng bắt chấp tất cả để bay đến đây. “Cô gái hôm nay đến đây, cô ấy có biết em không?” Tôi hỏi.

Leo véo nhẹ vào mũi tôi, nói sao có thể để cô ấy biết được. Anh ấy mãi mãi sở hữu nụ cười mê hoặc như ánh nắng chiều rơi khắp mặt đất này, lo gì những khi phải đối mặt với nghi vấn và đối chất của phụ nữ.

“Nhưng em lại biết cô ấy.”

Leo không nói gì cả, chỉ nâng bàn tay tôi lên, đặt lên đó nụ hôn thăm thiết.

“Anh quen cô ấy như thế nào.” Kim nén mãi, cuối cùng tôi vẫn hỏi câu đó.

“Qua mạng.” Leo vẫn tiếp tục nụ hôn của anh ấy.

“Em yêu, anh rất hy vọng em sẽ nói rằng cô ấy là người thân của em.”

Sau đó, Leo bắt đầu thể hiện chính sách lôi kéo sở trường nhất của anh ấy, “Em là cô bé Lạc Lạc mà, em là người biết điều nhất mà.” Leo nâng cằm tôi lên, nói “Nào, hãy thể hiện một cử chỉ chăm sóc đi chứ.”

Cử chỉ chăm sóc? Sau đó, tôi tặng anh ấy một nụ cười tươi rói rạng rỡ, lộ rõ cả hàm răng nhỏ trắng tinh, Leo yêu quý, đây là cử chỉ chăm sóc mà anh muốn ư?

Leo rất hài lòng với biểu hiện của tôi. Anh ấy nói, anh ấy rất tâm đắc với tôi, dù tuổi đời còn trẻ nhưng lại có tầm lòng độ lượng. Sau đó, ánh mắt anh ấy bắt đầu phát ra những tia nhìn

đầy dục vọng. Tôi chủ động hướng đôi môi của mình lên chờ đợi. Khi Leo cúi đầu xuống, dùng răng cời lớp áo ngủ của tôi, tôi đã khóe léo đẩy anh ấy. Ánh mắt của Leo hiện rõ vẻ thất vọng khi nhu cầu dục vọng không được đáp ứng.

Tôi làm tình nhân của Leo ba năm, nhưng trong ba năm ấy, Leo chưa một lần nào có được thân thể tôi. Anh ấy là một người đàn ông không thích cưỡng ép phụ nữ, anh ấy nói rằng sẽ đợi đến ngày tôi chủ động hiến thân cho anh ấy.

Nhưng ngày đó vẫn còn chưa tới, đã có một cô gái khác vội vàng vàng hiến thân rồi.

Anh ấy nói rằng chính bởi vì tôi không thỏa mãn anh ấy, nên anh ấy mới đi tìm cô gái khác để thay thế. Một lý do kín kẽ biết bao!

Sau đó, anh ấy khẽ hôn lên trán tôi, vỗ vỗ vào má tôi thể hiện sự sủng ái.

Anh ấy bước vào phòng vệ sinh, bên trong vọng ra tiếng nước chảy cùng với tiếng huýt sáo sảng khoái của Leo.

Tôi bước chân trần xuống giường, giúp Leo chuẩn bị áo sơ mi đã được giặt sạch, là phẳng. Tôi

vẫn rất thích ngắm nhìn cơ thể cao lớn mạnh mẽ của anh ấy khi mặc áo sơ mi trắng. Khe khẽ xịt một chút nước hoa, tôi đặt chiếc áo sơ mi đã được gấp cẩn thận xuống. Khi đi đến trước

gương, nhìn thấy xương quai xanh của mình bỗng nhô lên, không biết từ bao giờ, tôi đã trở nên gầy rộc như vậy.

Có lẽ đêm qua đã không ngon giấc, quầng mắt hiện lên rất rõ. Duyệt Duyệt nói, nếu tôi cứ tiếp tục gầy đi như vậy sẽ chết dần chết mòn mất. Tôi sờ lên chiếc xương quai xanh của

mình, Leo cho rằng xương quai xanh của tôi rất hấp dẫn. Lúc còn nhỏ, tôi thường ngưỡng mộ những cô gái có chiếc xương quai xanh xinh đẹp, tôi cảm thấy họ rất hấp dẫn. Lúc đó, Alawn thường nhìn vào cổ tôi, lắc đầu nói tôi không thể nào như họ được. Theo cách nói của Alawn, có nghĩa là: “Ngực, hông, xương quai xanh, cậu chẳng có cái gì cả, rốt cuộc không biết có

phải là phụ nữ không”. Nghĩ lại những lời nói lúc nhỏ, tôi nói đợi đến lúc ngực tôi đầy lên, hông tôi mẩy lên, cậu sẽ phải ân hận... Nghĩ đến lại buồn cười, cười xong lại thấy vô cùng

thê lương. Không biết là lưu luyến thời niên thiếu thanh xuân hay là lưu luyến người của cái thuở tươi trẻ ấy.

Còn hôm nay, cô gái đến từ phương xa ấy, tôi cũng không buồn hỏi Leo xem anh ấy dự định sắp đặt cho cô ấy địa vị như thế nào, trên tôi hay là dưới tôi nữa.

Tôi thậm chí còn cao hứng phát huy trí tưởng tượng phong phú của mình: anh ấy và cô ấy sẽ cùng nhau nghỉ ở khách sạn nào? Liệu có ân ái cuồng nhiệt trên chiếc giường trải ga trắng tinh không?

Tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh đã dừng lại, tôi vội vàng chui vào trong chăn giả vờ đang ngủ.

Leo bước ra ngoài, bắt đầu mặc bộ quần áo mà tôi đã chuẩn bị sẵn. Anh ấy đã quen với việc đó một cách tự nhiên. Anh ấy dường như cảm thấy rằng, quần áo luôn tự động được thay giặt sạch sẽ, sắp xếp gọn gàng trong tủ để chờ được anh ấy sử dụng.

Trước khi đi, anh ấy gọi tôi vài ba câu, thấy tôi không phản ứng gì, Leo bèn dụi dụi vài cái vào mớ tóc xoắn ngắn của tôi, sau đó vang lên tiếng đóng cửa.

Bấy giờ tôi mới ngồi dậy, ngậy người ra nhìn căn phòng ngủ còn phảng phất hương thơm của mùi sữa tắm.

Điều tôi quan tâm lo lắng duy nhất lúc bấy giờ là Leo lấy đâu ra thời gian và sức lực để có thể xoay vòng giữa ba người phụ nữ như vậy.

Gần ba tháng sống chung với Leo trong căn hộ này, thời gian đã lâu đến độ khiến Leo có thể để vài bộ quần áo ở đây. Quần áo mặc đi chơi cũng có, trang phục công sở cũng có. Còn có cả chiếc áo sơ mi trắng năm đó bị rơi mất khuy, phải dùng khuy của tôi để đơm vào, đã có chút vết tích bị ố vàng. Đã rất lâu rồi, Leo không mặc chiếc áo ấy, tôi lại thường xuyên lôi nó ra, đặt lên tầng cao nhất của tủ quần áo hy vọng chủ nhân của nó chiếu cố lại. Nhưng Leo nói, nó đã cũ quá rồi.

Thu qua xuân tới, mới cũ luân phiên là chuyện thường tình.

Giờ đây, chiếc áo sơ mi trắng đó đang nằm trong góc sâu nhất của tủ quần áo. Tôi lại lôi nó ra, tỉ mỉ là lượt cẩn thận, mân mê chiếc khuy bằng gỗ dính trên đó, thần thờ. Tự cảm thấy mình giống như chiếc khuy áo này, kiểu cách đã cũ, không còn là chính mình.

Bỗng nhiên, chiếc khuy áo trong tay bị tuột chỉ, chiếc khuy áo do chính tay tôi đơm năm đó đã

rơi xuống đất, lăn vào trong gầm giường. Tôi bò vào trong đó tìm kiếm hồi lâu mới tìm lại được nó.

Nghĩ rằng khuy áo cũng giống như người vậy, rốt cuộc cũng không phải là người vợ đầu. Khi thời gian thể thân đã kết thúc, cần phải ra đi, dù cổ nứu kéo cũng chẳng được.

Tôi cẩn thận là chiếc áo sơ mi tới độ không thể tìm thấy một vết nhăn nào, treo nó lên chỗ bắt mắt nhất trong tủ quần áo, còn chỗ thiếu chiếc khuy ấy, lại hiện lên một nút chỉ thất thô lỗ. Tôi tưởng ra bộ dạng ngốc nghếch của mình năm mười tám tuổi ấy, vụng về nhưng chuyên tâm mà khâu vá. Tôi còn nhớ rất rõ hồi ấy, khi ngồi khâu cúc áo bên cạnh Leo, trái tim của tôi đã đập rộn rã như thế nào, từng nhịp từng nhịp, vừa mạnh mẽ lại vừa loạn xạ.

Rốt cuộc cũng bật cười thành tiếng.

Tôi rời khỏi căn hộ mà Leo thuê cho tôi. Toàn bộ trang sức trân châu mã não, vàng bạc vòng xuyến mà Leo tặng cho tôi, tôi đều không mang theo thứ gì, ngoại trừ chiếc khuy bằng gỗ mà năm xưa tôi đã cất từ áo

của mình ra để khâu lên áo sơ mi cho Leo. Tôi nắm chặt chiếc khuy đó trong lòng bàn tay, không muốn nó lưu lại nơi hoang đường rồi rằm này.

Trên đường về nhà, tôi đưa tất cả các số điện thoại của Leo có trong điện thoại di động vào danh sách đen, nói nhỏ với lòng mình rằng: “Tạm biệt, chàng kỵ sĩ mắt xanh của em!”.

Ánh mặt trời bỗng trở nên nhợt nhạt, tôi nheo mắt lại, cảm nhận mặt trời mới mẻ của mùa xuân năm nay.

Bỗng nhiên nhận được điện thoại của An Lương, An Lương nói, Lạc Lạc Tô, tối nay cùng nhau ăn cơm nhé.

Tôi nói, được thôi.

Tắt điện thoại đi, dù rằng ánh mặt trời vẫn dịu dàng như vậy, cũng không ngăn được những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt tôi.

Tình yêu không phải là thứ duy nhất trong thời thanh xuân, nhưng sau khi xa anh rồi, tôi cũng không còn vô tư thưởng thức kẹo mềm vị chanh nữa. Đã biết cuộc sống vốn buồn tẻ không chút ý vị như thế này, vậy những người đàn ông khác bước vào phòng tôi rồi lại bước ra có ý

nghĩa gì đối với tôi đây?

Điều đáng sợ nhất là, tôi thậm chí không thỏa mãn với việc “không hẹn mà gặp” với anh, mà lại cố chấp để chờ đợi việc “quay lại vì tôi” của anh.

Mặc xác cái thời thanh xuân thối nát, mặc xác thứ tình yêu xa xỉ!

Tôi loạn choạng bước đi, tôi làm vợ bé của người ta, tôi đi hẹn hò với người khác.

Nhưng...

Đồ đểu, em vẫn còn, vẫn còn, vẫn còn rất nhớ anh!

Em đã mang tên anh ở sau lưng, có xóa được không?

16. Chương 16

Chương 16 - Buổi họp lớp

Mùa xuân của năm hai mươi hai tuổi ấy, đã xảy ra không ít chuyện.

Chuyện thứ nhất, chính là Duyệt Duyệt đã có thai rồi, chàng kỵ sĩ của cô ấy đã nhân cơ hội đó

cầu hôn với Duyệt Duyệt. Duyệt Duyệt mặc dù không muốn bị trói buộc vào chuyện gia đình sớm như vậy, nhưng không thể cưỡng lại sự nhõng nhẽo quấy rầy của em bé và bố của nó, đành vác bụng bầu tiến vào lễ đường để cử hành hôn lễ. Đêm tân hôn của Duyệt Duyệt, cô ấy cùng tôi ngồi ôn lại những chuyện thú vị đã qua của thời sinh viên. Cô ấy nói rằng, lần đầu tiên nhìn thấy tôi là lúc tôi đang nói chuyện một mình với bồn hoa, cô ấy đã cảm thấy tôi là một người kỳ lạ. Tôi nói với cô ấy rằng, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy đã thề rằng không thể chơi với con người này, vì tôi không thích chơi với cô gái nào xinh đẹp hơn tôi. Tôi lại nói, lần đầu tiên chúng tôi đặt nền móng cho tình bạn thân là khi cùng nhau bỏ học tiết học đầu của giờ học buổi chiều, sau đó, cô ấy còn hỏi tưởng về thời tiết khi ấy nóng bức như thế nào... Mặc dù đã là một bà bầu nhưng Duyệt Duyệt vẫn hoạt bát nhanh nhẹn như bốn năm về trước, như khi tôi mới quen cô ấy, mỗi lần kể đến đoạn gì đó kích thích, cô ấy còn hứng chí vỗ đùi, dùng đầu lưỡi liếm liếm mép rồi lại kể tiếp. Đến hai giờ sáng, chồng của Duyệt Duyệt đến yêu cầu tôi trả lại cô dâu để về động phòng, tôi và Duyệt Duyệt mới ôm nhau cùng cười, rồi lại gục lên vai nhau thút thút khóc. Khi tôi cầm tay Duyệt Duyệt trao cho chồng cô ấy, trái tim tôi vô cùng trống rỗng, cảm thấy chỉ cần tôi buông tay ra, những thứ tôi từ biệt, cũng giống như khi tôi từ biệt tuổi thanh xuân, sẽ không bao giờ lấy lại được nữa. Nhưng Duyệt Duyệt lại đang cười, cô ấy nhìn chồng cười một cách vô tư. Vậy là tôi đã phản chấn trở lại, mừng vì người bạn tốt của mình đã tìm được một hướng đi mới.

Chuyện thứ hai, sau khi An Lương biết rằng mấy con cá vàng cậu ấy tặng tôi đã chết, tôi đã rất đau lòng, bèn tặng tôi hai con rùa Ba Tư, nói rằng giống rùa này có thể chịu đựng được điều kiện khắc nghiệt. Tôi nuôi chúng trong một bình thủy tinh trong suốt, hàng ngày ngắm nhìn chúng lười biếng bò qua bò lại một cách chậm chạp, từ từ thò chân rút cổ, tham lam ăn mồi, trông rất ngộ nghĩnh. Tôi rất thích chúng.

Chuyện thứ ba, chính là tôi đã gặp lại Alawn rồi. Ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Alawn, tôi đã phải cố gắng hết sức mới có thể kiềm chế bản thân không chạy ngay đến để hỏi cậu ấy rằng “Cậu biết là tớ đang đợi cậu, đúng không?”.

Tôi chưa từng nói với bất kì ai, nhưng ông trời biết, tôi nhớ Alawn biết bao. Một người ngây

ngô ngu muội như tôi đã dồn hết toàn hy vọng lên người anh họ của Alawn, coi anh ấy là cây cầu nhảy, tự nguyện làm người tình, làm vợ bé của anh ấy chỉ để có thể được gặp Alawn.

Nhưng ông trời đã không chiều lòng người.

Sau này, tôi mới hiểu ra rằng, trước đây, không cần cây cầu nhảy nào, tôi vẫn có thể tùy ý được nhìn thấy cậu ấy là bởi vì cậu ấy tự nguyện ở bên tôi; còn cho dù tôi có gần gũi với người thân của cậu ấy bao nhiêu đi nữa nhưng vẫn không thể gặp được cậu ấy là bởi vì cậu ấy không muốn xuất hiện.

Bốn năm xa cách, khi tôi cuối cùng đã nhận ra và thừa nhận sự thật đó, sau khi tôi đã rũ bỏ cây cầu nhảy rồi, đồng thời khi tôi đã nghĩ rằng sẽ không thể nào gặp lại Alawn được nữa, cậu ấy lại xuất hiện trước mắt tôi. Tôi không thể không cảm khái rằng ông trời quả nhiên không để cuộc sống của một người trở nên quá bình lặng, bèn chốc chốc lại nổi giận công kích người ta, thêm vào một chút đông tố, rồi lại rắc vào một ít gió mưa.

Bối cảnh để gặp lại Alawn đơn giản đến mức rất đời thường, đó là trong dịp họp mặt bạn học cũ thời trung học. Khi lớp trưởng của lớp cấp ba thông báo với tôi về buổi họp lớp, tôi cảm thấy rất nhột nhèo vô vị. Địa điểm họp mặt được bố trí ở một khu nghỉ dưỡng trên đỉnh núi. Để tìm lại hứng thú của cuộc sống thời học sinh, mọi người quyết định sẽ đi bộ leo núi lên đến đỉnh, nghỉ ở đó một đêm, sau đó mới quay về.

Tôi biết Alawn nhất định sẽ không đến, bởi vì trong những lần họp lớp hồi tiểu học và trung học cơ sở, cậu ấy đều lấy những lý do rất vụng về để vắng mặt. Trước đây, tôi chỉ chơi thân với Alawn, cậu ấy không đi, nhất định tôi sẽ cảm thấy chẳng vui vẻ gì. Nhưng An Lương lại muốn đi, bởi vì, phần lớn bọn con trai lớp tôi đều là chiến hữu của cậu ấy, tình bạn nảy sinh sau những trận đánh lộn. Lớp trưởng nói, rất hèn nhép sự có mặt của An Lương. Có An Lương cùng đi, tôi mới lấy lại được một chút hứng khởi.

Đường đến nơi tập trung có một đoạn bị tắc, khi tôi và An Lương đến được địa điểm dưới chân núi, mọi người đều đã đến đông đủ cả.

Danh tiếng của An Lương thời còn học trung học cũng không nhỏ, bản thân cậu ấy cũng có ảnh hưởng to lớn của riêng mình. Vì vậy, mặc dù là buổi họp mặt của lớp khác, nhưng khi An Lương đứng dựa vào chiếc BMW của mình cất tiếng chào mọi người, ai nấy đều không coi cậu ấy là người lạ, đều không bài xích cậu ấy. Không cần qua màn tự giới thiệu bản thân, An Lương đã có thể nhanh chóng hòa nhập với mọi người một cách vui vẻ. Ngược lại, tôi lại có phần mất tự nhiên hơn.

Thoạt nhìn, tôi đã nhận ra Lý Như ngay. Cô ấy đã thay đổi rất nhiều, cách ăn mặc, trang điểm đều rất thời trang. Thấy tôi đến, cô ấy nhiệt tình chạy tới nắm tay tôi, tôi cũng rất vui mừng, tôi hỏi cô ấy cảm thấy thế nào khi được làm ngôi sao, Lý Như sáng khoái vỗ vỗ vào vai tôi và nói, đừng có châm biếm cô ấy nữa. Sau đó, chúng tôi cùng cười vang, nụ cười vui vẻ mà không cần kiêng dè gì.

Bởi vì chúng tôi đã cùng nhau lớn lên, cùng nhau cảm nhận sự trong sáng và ướt át của thời

thanh xuân. Thứ tình cảm thân thiết nồng nhiệt đó, cho dù bao nhiêu năm không gặp lại, cho dù gặp lại ở bất kỳ nơi nào, đều không thể thay đổi được.

Lúc đó, một giọng nói quen thuộc đủ làm đau màng nhĩ của tôi vang lên: “Thế này có được coi là đem người nhà đi theo không?” Chính là Alawn.

Cậu ấy đang ngồi trong đám bạn trên bậc thềm, vì vậy, ban nãy tôi không nhìn thấy. Lúc này, cậu ấy đột nhiên xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, trong niềm hân hân tôi lại có chút lo lắng, không biết làm thế

nào.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, từ chờ đợi đến thất vọng, rồi lại đến tuyệt vọng, đến chuẩn bị lãng quên. Tôi cho rằng, trái tim tôi đã như dòng nước bị chặn lại, như dòng nước chết, dòng nước đóng băng mà chết, không thể gợn được một cơn sóng nhỏ nào nữa. Tôi nghĩ rằng, tôi đã có thể điềm tĩnh như trúc, kiên định như tùng, nhưng khi Alawn đến, trước mặt Alawn, tôi chỉ là một ngọn cỏ nhỏ nhoi, thậm chí không cần gió thổi tới, đã tự lắc lư không ngừng rồi.

Bốn năm không gặp, cậu ấy đã cao thêm một chút, trở nên rắn rỏi hơn xưa, cũng không còn đen như hồi còn nhỏ nữa. Vẫn đôi mắt sáng long lanh ấy, nay phát ra những tia nhìn trí tuệ chỉ có ở người đàn ông trưởng thành. Áo khoác da màu nâu nhạt và chiếc quần bò càng khiến cậu ấy càng thêm từng trải. Vẫn mái tóc ngắn, chỉ có điều đã thay màu hung vàng ngày xưa bằng màu đen thẫm, cũng không còn đội chiếc mũ lưỡi trai là vật bất li thân từ ngày xưa nữa. Đôi mắt sâu thẳm của cậu ấy không còn ánh lên những tia vui vẻ giản đơn như hồi nhỏ, động tác kh chân múa tay cũng không còn lỗ mãng cộc cằn như thời niên thiếu, hoàn toàn thể hiện được nét đường hoàng và sự chín chắn của người đàn ông trưởng thành. Cậu ấy cũng đã biết hút thuốc, hai ngón tay kẹp điếu thuốc đưa lên môi rít một hơi đến hết nửa điếu một cách lão luyện. Thứ duy nhất không thể thay đổi, đó là đôi môi của cậu ấy, dày dặn mà gợi cảm, khóe môi hơi xếch lên, giống như cười mà lại không phải đang cười. Tôi nhớ lại nụ hôn đầu của năm năm về trước, nhớ lại nụ hôn mê cùng đôi môi ấy trong đêm Noel của bốn năm về trước.... Không nói được nguyên nhân vì sao, chỉ khẽ liếc nhìn qua cậu ấy một lượt, khuôn mặt tôi đã ửng đỏ cả lên. Tâm trạng đang trào dâng trong lòng, không biết là ngạc nhiên hay mừng rỡ nữa.

Bốn năm xa cách, cậu ấy đã không còn là cậu bé đứng dưới ánh chiều tà thô lỗ kéo vạt áo lên lau mồ hôi như ngày xưa; còn tôi, cũng không phải là cô bé hồn nhiên nhảy nhót như ngày xưa nữa rồi.

Nhờ bàn tay của An Lương đang đặt trên vai tôi một cách tự nhiên, mà khi toàn thân tôi run lấy bầy, cậu ấy dù không lên tiếng nhưng lại có sức mạnh giúp tôi ổn định lại.

Tôi nghĩ, ngay cả bản thân cũng không ý thức được rằng, tôi lại né tránh bàn tay của An Lương như một phản xạ có điều kiện. Sau đó cố gắng khởi động lại bộ não đang bị đình trệ

của mình.

Tôi và Alawn nhìn nhau. Tôi dùng ánh mắt để chất vấn, chất vấn cậu ấy năm xưa sao không từ biệt mà vội vã ra đi, chất vấn cậu ấy tại sao không tin tôi. Cậu ấy chỉ nhìn tôi một cái, nước mắt đã ngân ngấn đầy khóe mắt tôi. Khi bốn mắt nhìn nhau, tôi có thể nhận thấy sự run rẩy xúc động trong ánh mắt của cậu ấy. Tôi cứ ngỡ phút giây ấy kéo dài hàng nghìn năm. Nhưng thực tại, chỉ một giây sau đó, cậu ấy đã thay đổi hướng nhìn, hần học rít một hơi thuốc, rồi lại dụi tắt điếu thuốc. Tiếp sau đó, Alawn đặt một tay lên vai An Lương, đưa cho cậu ấy một điếu thuốc, nói, “Người anh em, bốn năm không gặp rồi, càng đẹp trai hơn nhỉ.”

An Lương xua xua tay nói rằng mình không hút thuốc. Sau đó, Alawn lại tự châm ỳnh một điếu, rít một hơi thật mạnh, quay sang nói với lớp trưởng: “Sao không nói sớm là có thể đem người nhà đi chứ!”

Mọi người đều không biết chuyện tôi và Alawn đã tuyệt giao, cứ nghĩ rằng chúng tôi vẫn giữ nguyên mối quan hệ thân thiết như hồi học phổ thông, vậy là đều hét lên đầy hưng phấn: “Alawn, nếu cậu có thì cũng có thể đem theo mà! Đưa đến đây so thử xem bạn gái xinh hơn hay bạn thân xinh hơn nào!” Lại có người hòa theo nói: “Alawn hồi đó nhất định đã thầm yêu Lạc Lạc Tô nhà người ta rồi, người mù cũng có thể nhận ra được, nhưng lại bị An Lương nhanh tay cướp đi mất, đánh nhau bao nhiêu trận thế mà vẫn không ngăn được An Lương hạ độc thủ đối với Lạc Lạc Tô!”

“Thôi! Thôi! Đừng lôi tớ ra làm trò đùa nữa, hồi nhỏ có hiểu chuyện gì đâu, toàn hành xử lung tung thôi mà.”

Alawn dường như chẳng có chút phản ứng gì trước sự kích động đó, không còn nóng nảy bộp chộp như thời niên thiếu nữa. Cậu ấy chỉ nghiêm sắc mặt lại và nói với lớp trưởng, “Có thật là được phép đem theo không? Bạn gái tớ cứ nặng nề đòi được đi cùng, tớ cứ nghĩ là không ai đem theo người thân cả, vì vậy không cho cô ấy đi theo. Nhưng đã có người mở ra tiền lệ rồi mà! Tớ bảo tài xế đưa cô ấy tới nhé?”

Lớp trưởng đồng ý. Khi nói lời đó, không hiểu vì sao Alawn lại nhìn về phía tôi.

Alawn gọi điện thoại cho tài xế riêng của gia đình, bảo tài xế đưa một cô gái tên là Đình Đình đến thẳng khu nghỉ dưỡng ở trên đỉnh núi...

Tôi quay người lại, nói chuyện với An Lương, An Lương hỏi tôi, hôm nay thời tiết rất đẹp,

có ấy chú rùa Ba Tư ra ngoài tắm nắng không. Tôi trả lời, đúng rồi, sớm biết thế này thì mặc thêm ít quần áo. An Lương lại hỏi tôi sáng nay đã ăn gì, chốc nữa leo núi sẽ rất tốn sức, rất mau đói. Tôi trả lời quên không mang ô, bố tôi nói chắc trời sẽ không mưa.

Nhận thức được sự mất tập trung của mình, tôi vẫn luống cuống đến nỗi không biết phải che giấu như thế nào. Chỉ đành lảng tránh ánh nhìn từ đôi mắt lá răm tinh tường của An Lương.

Tôi hướng ánh mắt bắt lức của mình về phía ngọn núi to lớn trước mặt. Tháng tư rồi, đã không còn lạnh nữa. Hôm nay mặc dù trời thoáng đảng nhưng mặt trời vẫn chần chừ chưa chịu lộ dạng, cứ ẩn nấp mãi trong mây tầng mây kia, chỉ chiếu rọi cho những đám mây ấy trở nên trong sáng. Ngọn núi hùng vĩ sừng sững ngay trước mắt, không thể nhìn rõ được dòng suối chảy lững lờ bên trong, không thể nhìn rõ được trăm h đang thi nhau khoe sắc, không thể nhìn rõ được bầy chim và những con thú nhỏ. Chỉ là một ngọn núi xanh lạnh lẽo, bị phủ kín bởi những cây tùng dày đặc khoe những tán lá như cái kim nhọn hoắt, lộ rõ vẻ thần bí và uy nghiêm, không thể xâm phạm.

An Lương đau lòng liếc nhìn tôi, đưa tay ra nắm lấy tay tôi. Tôi lại hoảng loạn từ chối.

Giờ phút này, trái tim tôi thực sự đã bị từ “bạn gái” của Alawn làm chấn động đến rụng rời tan nát. Yếu ớt đến mức không thể chịu nổi một đòn như tôi lúc này, rất cần có người an ủi, vỗ về. Nhưng tôi thà để trái tim tan vỡ rồi chết đi, cũng không muốn Alawn nhìn thấy thân thể tôi bị người đàn ông khác chạm vào. Dù rằng lúc nào đây, Alwn dường như không hề để ý tới sự tồn tại của tôi.

Tham dự lần họp lớp này có tất cả hai mươi chín người, thêm thầy giáo chủ nhiệm lớp hồi đó nữa thành ba mươi người., Thời phổ thông trung học là ba năm chúng tôi giành nhiều sức lực nhất trong đời để tranh đua, vì vậy cũng là ba năm đáng nhớ nhất trong cuộc đời của mỗi

người. Sau này, thi thoảng trong một vài giấc mơ nào đó, chúng tôi lại mơ thấy mình vẫn đang đi thi, vẫn đang hồi hộp lo lắng, vẫn đang học lớp Mười hai.

Mọi người ai nấy đều rất trân trọng tình cảm thời phổ thông, vừa leo núi vừa nhiệt tình nhớ lại những kỷ niệm đã qua.

Bọn họ bắt đầu thảo luận xem ai ít thay đổi, ai thay đổi nhiều hơn. Nói rằng An Lương chẳng hề thay đổi, vẫn khôi ngô tuấn tú, áo quần bảnh bao như xưa. Nói Alawn thay đổi rồi, trở nên đàn ông hơn. Sau đó, mọi người đồng loạt cho rằng, người thay đổi nhiều nhất chính là tôi, nói tôi ngày xưa hay điên loạn, hay cười đùa như thế nào, bây giờ lại trở nên trầm ngâm ít nói rồi. Tôi đáp lại với một vẻ mặt không chút biểu cảm, thế ư.

Khi nói những lời đó, tôi đưa mắt liếc nhìn Alawn một cái, cậu ấy đang đưa tay lên trán che ánh nắng, mắt nhìn về phía đỉnh núi, phải chăng đang nhìn về hướng có bạn gái của cậu ấy.

Thi thoảng có người lại đem chuyện đồn thổi về tôi và Alawn ngày xưa ra để nói, Alawn đều

ngghiêm nét mặt lại ngăn cản: “Đừng đem những chuyện từ hồi trẻ con chưa biết gì ra làm trò đùa nữa! An Lương người ta đang ở đây đây! An Lương mới chính là mối tình đầu của Lạc Lạc Tô cơ mà!”.

Cậu ấy đã đem tất cả những gì từng có giữa chúng tôi hồi đó, gói gọn trong những từ: trẻ con chưa biết gì. Tôi chỉ cảm thấy khóe mắt càng ngày càng cay, mượn cớ trời nắng, che mặt lại

hướng lên trên trời chớp chớp mắt.

Alawn vẫn là người hoạt bát nhanh nhẹn. Cậu ấy đeo ba lô giúp thầy chủ nhiệm, giúp những bạn gái nhất gan phải sạch đám sâu bọ trên người, nói cười với người bạn đã từng ngồi cùng bàn với tôi, hồi tưởng lại những kỉ niệm thú vị khi chơi bóng đá với An Lương. Với bất kì ai, cậu ấy đều nói cười vui vẻ, chỉ trừ một mình tôi.

Cậu ấy chỉ không hề nói gì với riêng tôi, một câu thôi cũng chưa từng nói. Đường như hôm nay tôi không đến, dường như tôi là một người không tồn tại. Đương nhiên, tôi cũng không chủ động tìm cậu ấy để nói chuyện. Mọi người dường như bắt đầu đoán ra giữa tôi và Alawn đã xảy ra chuyện gì đó, vì vậy đã thăm hiểu ý nhau, không lời chúng tôi làm chủ đề bàn luận nữa.

Tôi không thể leo núi một cách thần nhiên vô tư như không có chuyện gì xảy ra được, bởi vì người đàn ông khiến tôi quên ăn quên ngủ bao nhiêu năm qua, đang hiện diện ở đây.

Cậu ấy đang hiện diện ở đây.

Đồ Đều Alawn, anh đang tránh em, là bởi vì trong lòng anh còn có em, đúng không vậy không, hả?

17. Chương 17

Chương 17 - Canh giữ thức ăn

Không biết ai đã nói rằng, trong núi sâu rừng già này vẫn còn có gấu. Một bạn gái trước đây thành tích học tập rất kém nhưng lớn lên lại vô cùng xinh đẹp cao giọng hét lên, kéo theo sau là những tiếng kêu hoảng hốt của đám con gái. Dù rằng mọi người đều không tin vào cái thông tin rằng những ngọn núi ngoại thành này vẫn còn có gấu hoang sinh sống, nhưng vẫn bị bầu không khí kì dị này khiến nảy sinh lo âu sợ hãi. Các bạn nam bắt đầu thể hiện vẻ dửng dưng của họ, thì nhau vỗ về động viên bạn gái đi bên cạnh. Vài năm trôi qua, bọn họ đều đã rũ bỏ hẳn vẻ trẻ con, đã cao lớn đến độ có đủ sức mạnh để bảo vệ những bạn gái yếu ớt bên cạnh. Một bạn nam còn dùng cây gậy gỗ, vừa đánh vài cái vào đám cỏ ở dưới chân, vừa nói:

“Gấu thì không có nhưng rắn chắc chắn là có.” Cả nhóm lại được một phen hoảng loạn.

Alawn dùng tay vỗ vỗ vào lưng một bạn gái đi bên cạnh cậu ấy, nói: “Đừng sợ, có tớ đây.” Cô bạn đó lập tức nép sát vào người Alawn.

Thời học sinh, sức hấp dẫn của Alawn với các bạn gái luôn không thua kém gì An Lương. Cậu ấy, gia cảnh giàu có, ngoại hình lại đẹp trai, học lực cũng tốt, chỉ có mỗi một trở ngại là sự tồn tại của tôi, vì vậy các cô gái đó nhiều lắm cũng chỉ dám thổ lộ nỗi lòng trong cuốn nhật ký, không dám khinh suất bày tỏ. Bây giờ, tôi đã ở bên An Lương rồi, vị trí đang bỏ trống bên cạnh Alawn quả là hấp dẫn biết bao. Alawn quả nhiên đã biết cách đối xử dịu dàng với những người con gái khác, cậu ấy cùng một lúc mang hộ cả ba chiếc ba lô cho ba cô bạn gái.

Nhớ lại trước đây, hàng ngày sau khi tan học, Alawn đều mang cặp sách cho tôi, lại thấy nó mơ hồ không chân thực đến nỗi dường như đó chỉ là một giấc mơ chủ quan, một giấc mơ

đẹp. Trong giấc mơ, trên vai cậu ấy chỉ có duy nhất một chiếc cặp sách của tôi.

An Lương đột nhiên hỏi tôi: “Mệt chưa?” Sau đó, không đợi tôi kịp trả lời, giật lấy túi xách trong tay tôi.

Vừa hay, Alawn nhìn thấy cảnh tượng ấy. Lúc bấy giờ là khoảng mười giờ sáng. Mặt trời cuối cùng cũng xuyên thủng tầng mây, ánh nắng vàng hoe tới tấp chiếu xuống lớp sương mù mỏng manh, đổ dồn vào trong khu rừng rậm, giống như một cõi mơ, là nơi ở của hoàng tử và công chúa trong những câu chuyện cổ tích. Ánh mắt đảo nhanh đó của Alawn, tôi đã quá quen thuộc, lộ rõ máu ghen không thể che giấu của chủ nhân. Alawn thậm chí còn dùng chân hằn học dẫm nát một cây nấm dại mới nhú. Chút phần nộ mới xuất hiện đó của Alawn khi thấy người khác tiếp cận tôi đã giúp tôi cuối cùng tìm lại được một chút hình bóng của Alawn hồi nhỏ.

Đồ Đều Alawn, anh vẫn còn để ý tới em, có đúng không?

Đôi khi, có một vài chú thỏ hoang nhảy qua, An Lương thường kéo tay tôi, chỉ cho tôi xem. Sau đó tôi quay đầu lại nhìn Alawn, chắc chắn có thể nhìn thấy cậu ấy vừa quay mặt đi.

Cậu ấy vẫn không nói với tôi một lời nào.

Đến lưng chừng núi, chúng tôi nghỉ ngơi ăn trưa bên một dòng suối nhỏ.

Xung quanh Alawn luôn có vài cô bạn gái túc trực, ngay cả thầy giáo cũng bị cậu ấy lôi cuốn theo. Mọi người ai nấy đều hứng khởi nghe Alawn kể chuyện về trường Đại học B. Cậu ấy nhắc tới cô bạn gái của mình, họ quen nhau ở trường Đại học B, nói rằng cô ấy rất hiền hậu,

rất thuần khiết. Một bạn nam cởi mở hỏi rằng, cô ấy có phải là trinh nữ không. Alawn trả lời bằng một giọng rất to rằng điều đó là đương nhiên. Đám con trai liền nhao nhao lên, đám con gái còn ngại vì có mặt của thầy giáo ở đó, im lặng e thẹn. Tôi biết, cậu ấy nói là để cho tôi nghe. Bởi vì tôi là một cô gái không biết xấu hổ, mười tám tuổi đã ra ngoài thuê khách sạn nghỉ qua đêm cùng đàn ông. Mà đó lại là điều Alawn không thể nào chấp nhận được.

Chạm đến những chuyện đau lòng, tôi thấy có phần khó chịu. Tôi đứng dậy, muốn đi dạo loang quanh một mình. An Lương đang ngồi nói chuyện với mấy cậu bạn trai, thấy tôi đứng lên, liền chạy theo tôi. Tôi nói, để mình tôi đi loang quanh một lát.

An Lương vốn không cảm thấy yên tâm, nhưng biết tính cách của tôi, đành phải gật đầu, dặn dò tôi đừng đi xa quá.

Tôi chỉ là muốn đi xa bọn họ một chút. Giây phút ấy, tôi muốn rời xa tất cả mọi người.

Tôi mơ hồ suy nghĩ về một vài sự việc, những việc trước đây tôi rất sợ phải nhớ đến nhưng chúng lại chợt hiện về trong đầu. Tôi càng đi càng xa, đợi đến khi tôi bình tâm trở lại, xung quanh đã không còn nghe thấy tiếng của bọn họ nữa rồi.

Chọn inh một thảm cỏ, tôi lặng lẽ ngồi xuống. Trên đầu là tầng tầng lớp lớp lá xanh lá vàng, giữa tán lá còn có một khoảng trời xanh nho nhỏ. Một chú chim lạ lảnh lót hót tiếng ngắn tiếng dài. Bên cạnh tôi có một bụi hoa, những bông hoa có nhụy màu tím nhạt, nở giữa đồng lá rụng lá rơi. Tiếng suối chảy trong trẻo mà sinh động, dường như đang ca hát xung quanh người tôi. Tôi nhắm mắt lại, cầu mong cảnh tượng tươi đẹp nguyên thủy nhất này có thể giúp linh hồn đang xáo trộn của mình được tĩnh lặng lại. Nhưng vẫn không được, cho dù tôi có nỗ lực đến mấy, trước mắt tôi, trong đầu tôi, nơi đâu cũng đầy ắp hình bóng của cậu ấy.

Ồ Đều Alawn! Những lỗi lầm của cậu ấy đối với tôi, tôi đều đã bỏ qua hết, chỉ còn nhớ những điều tốt đẹp của cậu ấy. Về mặt hôn nhân của cậu ấy khi đeo hộ cặp sách cho tôi rồi đi giật lùi trên đường, mỗi lần thấy bạn trai khác nói chuyện với tôi, cậu ấy đều ngay lập tức có những hành động ghen tức... Trước đây, cậu ấy đối với tôi càng tốt, thì hôm nay, những từ “bạn gái tớ” thốt ra từ miệng cậu ấy lại càng giày xéo trái tim tôi.

Không kìm nén được, tôi lặng lẽ rơi vài giọt nước mắt ở nơi không có bất kỳ ai bên cạnh này. Sợ người khác nhìn thấy, tôi vội lau khô nước mắt.

Không biết từ bao giờ, tôi đã quen với việc không khóc trước mặt người khác rồi.

Khi chuẩn bị đứng lên để trở về nơi tập kết, tôi bỗng cảm thấy có cái gì đó chuyển động ở vùng eo của mình. Tôi kinh hãi ngồi bật dậy, nhưng không ngờ bàn tay lại chống phải một vật gì đó tròn tròn cứng cứng lạnh lạnh, nhìn kỹ lại, tôi sợ đến dựng đứng cả tóc gáy, là một con rắn! Cả người nó màu đen tuyền, làn da trơn bóng, đang ngẩng cao đầu, lè lè cái lưỡi đỏ lòm.

Tôi sợ đến nỗi toàn thân tê dại, cao giọng hét toáng lên “A!!!” một tiếng, cũng quên mất cả việc phải bỏ chạy, chân tay mềm nhũn, không sao nhúc nhích được.

Ba hồn bảy vía của tôi đã sớm bay lên mây hết cả rồi, cứ trợn tròn mắt nhìn con rắn lao thẳng

vào đùi tôi, đau nhói một cái như bị điện giật, thấy tôi vẫn không chút động đậy, nó bèn trườn vào trong bụi cỏ rậm rạp.

Tôi sợ đến nỗi sắp ngất lịm đi, cũng chính lúc đó, nghe thấy một giọng nói quen thuộc, là Alawn. Cậu ấy chạy đến bên tôi, ôm chèoang lấy tôi hét lên: “Phù thủy Gà Mên, cậu sao thế!”, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng tột độ.

Toàn thân tôi run rẩy, chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, chỉ vào chỗ tê đau nơi bắp đùi nói: “Rắn... rắn...”.

Lúc bấy giờ mới phát hiện ra đôi tất chân của tôi đã bị thủng hai lỗ, có vết máu loang ra. Lúc đó cũng có hai ba bạn học nữa chạy tới, trong đó có cả An Lương.

“Lạc Lạc! Lạc Lạc!” Cậu ấy chạy nhào tới, mang theo chút hốt hoảng hiếm thấy, “Cậu sao vậy!” Thấy đôi môi tôi tái xanh, đã không còn nói được câu gì, cậu ấy quay đầu sang hỏi Alawn, “Cô ấy sao vậy?”.

Alawn không nói gì, thô thiển xé toạc đôi tất của tôi, cúi đầu xuống dùng miệng ngậm vào vết thương trên đùi tôi để hút máu.

Khi đôi môi của Alawn chạm vào cơ thể, ý thức của tôi mới dần dần được hồi phục lại. Nhìn mái đầu cậu ấy đang cúi xuống nơi bắp đùi, một tay cậu ấy nắm chặt lấy bắp chân, trái tim tôi như đang có một dòng điện khác lạ chạy qua. Bàn tay kia của Alawn đang đỡ phía sau lưng tôi, mà ở nơi ấy, có khắc tên của cậu ấy.

Cậu ấy vẫn còn quan tâm đến tôi, quả nhiên thế... Có được giây phút này, tôi chết đi cũng cảm thấy toại nguyện rồi.

Alawn không ngừng hút máu từ vết thương của tôi, nhổ ra đất, nhổ được ba lần, mỗi lần nhổ ra đều là những giọt máu đỏ rực. Nhưng đến lần thứ ba, tôi cảm thấy đau rát, cất tiếng khe khẽ rên rỉ.

Alawn bỗng ngừng đầu nhìn tôi, đôi mắt vẫn trong sáng như bốn năm về trước, đôi mắt chứa

sự quan tâm chân thành mà tôi vô cùng thân thuộc. Tôi thề rằng, cậu ấy chỉ cần nhìn thêm một giây nữa thôi, tôi sẽ bật khóc nức nở sà vào lòng cậu ấy. Nhưng An Lương bỗng giơ tay đẩy cậu ấy ra, Alawn ngã ngồi xuống đất. An Lương vội vàng lo lắng đỡ lấy, hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra.

“Bị rắn cắn, không sao rồi, cũng may không phải rắn độc.” Alawn cuối cùng cũng nén được cơn thịnh nộ, cậu ấy nhường lại chỗ, lặng lẽ đứng lên. Cậu ấy nhìn tôi bằng một khuôn mặt

biểu cảm phức tạp, lạnh lùng nói, “Chẳng qua cô ấy chỉ bị sợ quá thôi”.

Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng, tôi đã hy vọng Alawn không buông tôi ra, giống như lúc trước đây. Nhưng lại bị câu nói cuối cùng của cậu ấy khiến trái tim đập rộn ràng.

“Không phải rắn độc thì cậu đừng vào cô ấy làm gì!” An Lương bỗng dừng nói một cách đầy kích động.

Tôi kinh ngạc quay sang nhìn An Lương, lần đầu tiên tôi thấy chàng quân tử này có phản ứng mạnh mẽ như vậy. Trước đây, cậu ấy luôn điềm tĩnh và thong dong mà.

Alawn không ngờ An Lương lại nổi cáu với mình, cậu ấy nắm chặt bàn tay lại, hạ thấp giọng xuống, nói từng chữ từng chữ một: “Nếu tôi muốn động đến cô ấy, có cần sử dụng hành vi dè tiện như giả vờ hút máu độc ra hay không?”.

An Lương đứng phắt dậy, hằn học nhìn thẳng vào Alawn, hai người hùng hổ như sắp đánh

nhau nhưng đã được bạn học khác can ngăn kịp thời. Người bạn đó nói: “Thôi đi, Alawn, đừng tức giận nữa, chẳng qua An Lương cũng chỉ vì lo cho bạn gái của cậu ấy thôi mà.”

Khi tôi đã là bạn gái của An Lương, Alawn đương nhiên cũng chẳng còn gì để nói nữa. Cậu ấy cúi gằm mặt xuống, quay người bước đi. Không buồn quay lại nhìn tôi một cái. Mây mù dày đặc trên núi làm cho bóng dáng Alawn bỗng càng trở nên cô độc mà nặng nề.

Khi An Lương đến đỡ dậy, tôi lạnh lùng đẩy cậu ấy ra, nói mình có thể tự đi được. Giây giụa để đứng lên, vừa đứng thẳng dậy, hai chân tôi lại mềm nhũn ra. Lần đầu tiên, An Lương không hề để ý đến sự phản kháng của tôi, ôm thốc lấy, dìu tôi đi về phía trước không một chút do dự. Tôi không kịp phản kháng lại, trong giây phút cơ thể đang mất thăng bằng đó liền choàng tay ôm lấy cổ An Lương theo phản xạ có điều kiện, kêu lên một tiếng “A” thất thanh.

Alawn nghe thấy tiếng kêu của tôi, liền quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy cảnh An Lương đang ôm tôi, còn tôi đang núp vào cổ cậu ấy.

Cậu ấy chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt chuyển từ thâm trầm sang lạnh lùng. Từ lồng ngực đang không ngừng nhô lên hạ xuống của Alawn, tôi có thể tưởng tượng được cậu ấy đang cố hít thở thật sâu.

Nhưng cậu ấy vẫn không nói gì, sầm mặt lại rồi đi tiếp.

An Lương cương quyết đòi công tôi lên núi, tôi nói mình không sao, có thể tự đi được nhưng cậu ấy nhất định không nghe, dứt khoát xốc tôi lên lưng.

Đám bạn học, có người nhìn chúng tôi cười nòng nọc, có người lại vô cùng ngưỡng mộ, nói rằng tình cảm của cặp đôi này thật sâu sắc. An Lương không nói gì, chỉ công tôi trên lưng đi về trước, không chịu tụt lại phía sau một chút nào.

Alawn bắt đầu trở nên trầm ngâm. Có người nói chuyện với cậu ấy, hét gọi mãi mà cậu ấy vẫn không nghe thấy, bộ dạng như một người mất hồn. Có người cảm thấy bầu không khí có

phần khác lạ, hết nhìn tôi, lại quay sang nhìn Alawn, uể oải dò đoán xem liệu đây có phải là mối tình tay ba như lời đồn thổi không. Alawn không đợi người tò mò kia tìm ra được đáp án, đã lôi điện thoại di động trong túi ra, gọi cho bạn gái: “Đình Nhi, đã đến rồi à? Em ăn cơm chưa? Ngoan ngoan đợi anh nhé, anh sắp tới rồi đây. Ừm... được, anh sẽ cẩn thận... Ha ha, anh là ai cơ chứ, leo những loại núi kiểu như thế này đối với anh chỉ là chuyện vặt vãnh!”.

Trái tim tôi lại được một phen đau nhói. Sao lại buồn đến thế. Tôi nằng nặc đòi An Lương thả tôi xuống nhưng cậu ấy vẫn không đồng ý. Cuối cùng, dường như An Lương đã thấm mệt rồi, mới chịu buông tôi ra, nhưng lập tức quay sang đỡ tôi, giống như một con thú đang

canh giữ thức ăn, đối với một miếng thịt ngay cạnh miệng, lúc nào cũng hết sức cẩn trọng, như thể chỉ cần chớp mắt một cái, miếng thịt đó sẽ bị một con thú dữ khác cướp mất. Thật

giống với Alawn hồi đó.

18. Chương 18

Chương 18 - Cầu hôn

Cả đội rầm rộ leo lên đỉnh núi. Khi sắp lên tới đỉnh, có vẻ mọi người đều đã rất mệt mỏi, không còn ai buồn nói chuyện, tất cả đều cố giữ sức lực, phả ra những hơi thở nặng nề, cố gắng đi về phía trước, động viên bản thân kiên trì đến phút cuối cùng.

Alawn bị nhóm bạn đi trước chắn mất đường, không hiểu sao lại tụt lại đi ngang phía bên trái tôi. Còn bên phải tôi là An Lương.

Tôi bị kẹp ở giữa. Bàn tay đang nắm lấy tay tôi của An Lương đang cố gắng để kéo tôi sát về phía cậu ấy. Trong rừng rậm ẩm ướt, bàn chân tôi trơn trượt một cái, “Ài ya” một tiếng, suýt nữa thì ngã nhào. Alawn thuận thế nắm tay trái tôi, giữ cho tôi đứng vững.

Chỉ một cái nắm tay khe khẽ thôi, tôi đã cảm nhận được lòng bàn tay ấm nóng của cậu ấy, dày dặn mà to lớn. Tôi hạ giọng khe khẽ nói một câu cảm ơn.

Cậu ấy giả vờ như không nghe thấy, buông tôi ra rồi đi tiếp.

An Lương nói: “Lạc Lạc, đường núi khó đi quá, để tớ công cậu nhé.” Còn chưa kịp trả lời, tôi đã lại yên vị trên lưng của An Lương rồi.

Lúc đó liền nghe thấy một tiếng “hừ” lạnh lùng của Alawn. Cậu ấy rảo chân đuổi kịp nhóm người đi phía trước.

Tôi hỏi An Lương, có phải cậu cố ý đối xử như vậy với tớ trước mặt Alawn không. Mặc dù An Lương cao lớn lực lưỡng, nhưng công tôi trên lưng lâu như vậy, lại phải leo trên đường

núi, thế nào mà chẳng đến lúc sức cùng lực kiệt. Nhưng cậu ấy vẫn kiên quyết không chịu buông tôi ra, hờn hển trả lời: “Tớ chỉ lo cậu mệt, không suy nghĩ nhiều đến những chuyện khác”.

Nằm rạp trên tấm lưng rộng lớn của An Lương, tôi cảm động vì tất cả những gì cậu ấy đã làm cho tôi. Nhưng tôi lại không thể yên lòng thư thái, không thể ngăn mình dõi theo hình bóng của Alawn, không thể không chế được trái tim đang run rẩy vì Alawn.

Đến buổi chiều, cuối cùng chúng tôi đã lên tới đỉnh núi.

Một cô gái đã đứng đợi trong gió núi từ rất lâu rồi. Cô ấy có một đôi mắt trong sáng thuần

khuyết và má lúm đồng tiền xinh xinh, mái tóc rất dài, rất mượt. Cơn gió núi thổi bay mái tóc của cô ấy, vài sợi tóc còn vướng cả lên đôi môi đang mỉm cười nhẹ. Quả là xinh đẹp giống như cô gái trong bức ảnh mà năm ngoái tôi được nhìn thấy. Đó chính là bạn gái của Alawn. Alawn gọi cô ấy là Đình Nhi. Cậu ấy vượt lên trên, ôm cô ấy vào lòng, cởi áo khoác của mình khoác lên người bạn gái, nói rằng lạnh như vậy, sao không mặc thêm áo vào, đứng đây làm gì.

Cô gái ngược khuôn mặt thanh tú lên, chúm chím miệng nói đợi anh mà. Sau đó bọn họ nhìn nhau, lãng quên tất cả mọi thứ xung quanh, ngọt ngào tình tứ, trong mắt chỉ có hình ảnh của nhau.

Lần đầu tiên tôi chứng kiến Alawn dịu dàng với phụ nữ như vậy. Trước đây, mặc dù nói rằng cậu ấy đối với tôi rất tốt, nhưng trong lời nói thường mang theo chút đùa giỡn, chưa từng dịu dàng tựa nước như vậy.

Tôi chỉ cảm nhận được cảm giác chua xót, từng đợt từng đợt chậm rãi, không ngừng trào dâng trong lòng ngực, rồi tắc nghẽn lại khiến tôi không thể hít thở được.

Cứ cố gắng không nhìn, nhưng lại không thể che được mắt mình.

An Lương đứng bên cạnh tôi, nói lỏng nắm tay đang nắm chặt bàn tay tôi, khe khẽ hỏi: “Lạnh không?”.

Tôi lắc đầu không một chút ý thức. Sau đó, An Lương kéo tôi ra khỏi nơi đó.

Lớp chúng tôi thuê riêng một ngôi biệt thự. Ngôi biệt thự đó được xây dựng sừng sững ngay trên đỉnh núi.

Đứng trên sân thượng của tòa nhà, hít một hơi thật sâu bầu không khí tươi mới trong lành nơi đây, cảm thấy lòng mình như vừa được gột rửa sạch sẽ.

Nhìn con đường núi ban nãy vừa đi, ngoằn ngoèo như một con rắn, một bác tiểu phu gùi gánh củi trên lưng, chậm rãi đi trên con đường ngoằn ngoèo đó, giống như một tiên ông đang sống ẩn dật nơi rừng núi. Những cành cây um tùm rậm rạp ẩn hiện trong đám mây mù, chúng tôi đều như đang đi trên mây. Phía xa, những dãy núi nhấp nhô, một vệt ráng chiều đỏ rực treo lơ lửng, nhuộm một nửa bầu trời thành màu đỏ tím. Phía xa hơn nữa, tận cuối của tầm mắt mới là đường biên của thành phố với những tòa nhà cao sừng sững chen chúc nhau. Mọi người ai nấy đều bị hấp dẫn bởi cảnh tượng tráng lệ nơi đây, tạm thời quên đi sự mệt mỏi trên đường.

Một giọng nói mềm mại dịu dàng vang lên, chính là bạn gái của Alawn, cô ấy ngân nga: “Thái cúc đông li hạ, du nhiên kiến Nam sơn” (hải cúc dưới dậu đông, nhân nhĩ ngắm núi Nam - trích bài Ẩm tửu của danh nhân Đào Uyên Minh (365 - 427) cuối thời Tấn đầu thời Nam Tống, Trung Quốc). Tôi quay lại nhìn cô ấy, thấy Alawn đang chăm chú nhìn cô ấy mỉm cười. Không cần phải nói, một người khí thế hiên ngang, một người thanh tú thoát tục, rõ ràng là một cặp trời sinh rồi.

Lúc đó, cảnh tượng đẹp đẽ mà mọi người trầm trồ ngưỡng mộ cũng không thể lọt vào mắt tôi nữa, trong đầu chỉ còn lại tâm trạng mù mịt mà Alawn và bạn gái của cậu ấy mang lại cho tôi, có cố gắng đến mấy cũng không thể xua tan được.

Sau buổi tối, biệt thự có phòng riêng để hát. Mọi người đều tập trung tại đó để hò hét và uống cho thỏa thích. Bạn gái của Alawn rất tốt, cô ấy rất hay cười. Liên tục rót đồ uống, rót rượu ọi người, rót cả cho tôi nữa. Tuổi còn trẻ nhưng cô ấy ăn nói lại rất đĩnh đạc. Khả năng giao tiếp của cô ấy khiến tôi phải tự thấy hổ thẹn. Mỗi câu nói, mỗi nụ cười đều rất đúng lúc đúng chỗ, điệu bộ khoe chân múa tay cũng rất hợp lý.

Đặc biệt là giọng nói của cô ấy, giọng nói nũng nịu trong trẻo như trẻ con, mềm mại éo lả, vừa ngọt vừa mềm, ngay cả câu nói khi tức giận “sao anh lại như thế” cũng giống như đang làm nũng. Còn cả khi cô ấy vụn vẹo chiếc eo nhỏ một cách khổ sở, khe khẽ gọi “anh Alawn”, trăm biến vạn kiểu, vừa yêu kiều lại vừa mỏng manh, giống như cây kem bông tôi đã ăn phát chán từ hồi còn nhỏ.

Cô ấy lại có nét trong sáng của búp hoa sen mới nhú, không hề nhuộm chút bụi trần. Tôi nhìn lúm đồng tiền sinh động trên khuôn mặt cô ấy, vừa đổ kị với vẻ kiều diễm của chủ nhân, vừa cảm hận sự thâm trầm dung tục của mình.

Khi nghe cô ấy nói mới chỉ mười chín tuổi, mọi người đều ồ lên trên đũa Alawn là bò già ăn cỏ non. Tôi lại cảm thấy tự ti, tự cảm thấy mình đã là bò già rồi. Mặc dù tôi cũng đã từng có những năm tháng của tuổi mười tám, mười chín, cũng có những năm tháng của tuổi dậy thì thơm tho trong sáng, nhưng giờ đây, tất cả đã rời xa tôi rồi. Cũng giống như tình cảm giữa tôi và Alawn, tưởng rằng đã có thể nắm giữ trong tay, giờ đây cũng chỉ còn lại những hồi ức đau thương, vĩnh viễn không thể quay lại dù chỉ một lần. Vậy là, càng nhớ đến, lại càng bắt đầu cảm thấy tuổi già cô đơn.

Alawn vỗ cô bạn gái nhỏ bé của mình lại, nói không phải bận rộn một nửa. Sau đó, dịu dàng vòng tay ôm eo cô ấy, yêu chiều bảo vệ như đã từng đối xử với tôi trước đây.

Cậu ấy còn cùng bạn gái hát những bài hát mà trước đây tôi và cậu ấy đều yêu thích. Không khí vô cùng náo nhiệt, không hề vì sự trầm lắng của tôi mà ảnh hưởng đến bầu không khí chung.

“Càng lớn lên càng cô đơn, càng lớn lên càng bất an, cũng không thể không nhìn thấy đôi cánh trong giấc mơ đã đứt rời... cũng bỗng nhiên nhận ra rằng con đường phía trước không hề bằng phẳng, lẽ nào sự thay đổi này là tất yếu...” Họ đang hát, Alawn hát một câu, lại đưa micro cho bạn gái hát câu tiếp theo, vẫn dùng chất giọng nũng nịu trẻ con của cô ấy. Tình cảm ngọt ngào sâu lắng trào dâng trong mắt của hai người.

Vẫn là những ca từ đó, những giai điệu đó, xa cách nhiều năm, chúng tôi chỉ đành cảm thán cảnh xưa vật cũ còn người nay đã khác; nhân sinh, thế sự thật vô thường. Những lời chúng tôi nói năm đó, những lời thề thốt hứa hẹn năm đó, đều đã cuốn đi theo gió, không để lại chút dấu vết gì sao? Thời gian trôi đi, tên tôi khắc trên người cậu ấy năm đó, đã thay đổi rồi ư?

Tôi bỗng phát hiện ra có rất nhiều người đang liếc trộm về phía tôi, xem tôi có phản ứng gì. Tôi cũng giả vờ như không biết, cứ mặc họ bàn luận đi.

Tôi đổi nước hoa quả thành bia, tôi nói lúc vui vẻ như thế này, không uống rượu thì thật là mất hứng! Cậu nói ấy vừa thốt ra, Alawn liền quay mặt sang nhìn tôi. Có xót xa, có hồi tưởng, còn có một chút bất đắc dĩ khó nói nên lời.

Alawn thường hay bị lạc giọng khi hát, nhưng lại rất thích hát. Trước đây, tôi thường trêu cười cậu ấy ngũ âm (Tức năm cung điệu Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ trong cổ nhạc của Trung Quốc) không hoàn chỉnh, cậu ấy cũng không thêm để ý.

Bài hát Em yêu, đó không phải là tình yêu, là do một mình Alawn hát. Tôi lặng người, thần thờ nhìn từng con chữ hiện trên màn hình:

“Lời hứa quá đẹp bởi vì còn quá trẻ,

Nhưng em yêu, đó không phải là tình yêu.

Cũng như ngôi sao băng rớt xuống khi chưa kịp nguyện cầu,

Dù đẹp thế nào cũng chỉ là quá khứ...”

Hát đến câu cuối cùng, giọng của Alawn cứ nhỏ dần nhỏ dần, càng ngân nga càng xa vời... cuối cùng, không thể nào hát tiếp được nữa. Cậu ấy đứng trước màn hình, quay lưng về phía chúng tôi, không ai nhìn rõ những biểu cảm trên khuôn mặt cậu ấy. Cậu ấy không động đậy, cũng không hát, chỉ có tiếng nhạc đau thương duy mỹ thì giống như một đứa trẻ ngây thơ, cứ thần nhiên vô tư vang lên.

Bất giác, khuôn mặt tôi giàn giụa nước mắt. Khi kịp định thần lại, tôi vội vàng nâng cốc rượu

lên uống để lấp liếm, thậm chí cảm thấy may mắn vì giây phút mất thăng bằng đó của mình không bị ai phát hiện. Những giọt nước mắt không khống chế được rơi vào trong cốc rượu, sau khi trôi xuống bụng rồi, bèn góp thêm vào đó một chút vị đắng chát, ưu sầu.

Alawn quay người về ngồi cạnh bạn gái, đôi mắt cậu ấy cũng hoe hoe đỏ. Cô gái quan tâm hỏi han điều gì, cậu ấy không nói, chỉ lắc đầu mỉm cười đau khổ. Để vờ về Alawn, cô ấy chủ

động hôn lên khuôn mặt cậu ấy.

Alawn thấy tôi đang nhìn cậu ấy, luống cuống né tránh nụ hôn của bạn gái.

Trái tim tôi vừa chua xót đau khổ, nâng cốc rượu lên, một hơi uống cạn. Giây phút ấy, tôi chỉ muốn ngủ vùi một giấc, đầu xuôi thì đuôi lọt.

Rất nhiều chuyện tôi không muốn nhớ lại, nhưng chuyện cũ cứ như nước chảy, không cần

nhớ vẫn cứ cuộn cuộn đổ về. Chỉ trong chốc lát, những ngày tháng mà mỗi ngày đều có cậu ấy, tâm hồn đơn thuần khóc cười vì cậu ấy; thời niên thiếu giả vờ không hề động lòng một

cách kiên cường ấy; những tháng ngày luôn bên nhau từ sáng sớm cho tới chiều tà ấy. Có bao nhiêu biến chuyển mà ngay cả bản thân mình cũng không hề cảm nhận được, từ bao giờ tôi đã coi mỗi duyên ấy thành phận của mình; còn cả những rung động mà ngoài miệng mãi mãi không chịu thừa nhận là đã hối hận; còn một điều vĩnh hằng mà tôi chưa bao giờ muốn vứt bỏ - đó là ngày sinh nhật lần thứ mười tám, có một chàng trai nói với tôi rằng, chúng mình trăm năm đầu bạc có được không. Liệu có phải là thật hay không, hay đó chỉ là bởi khi ấy còn quá trẻ. Bởi vì quá trẻ nên không hiểu thế nào là trân trọng, để rồi dễ dàng bỏ qua và rồi mất nhau mãi mãi.

Tôi đã vĩnh viễn mất cậu ấy rồi. Sau đó, tôi lại rơi lệ, lần này nước mắt nhiều quá, lau thế nào cũng không hết được.

Cũng giống như ca từ trong bài hát, cho dù đẹp đến mấy cũng chỉ là quá khứ. Giờ đây, bên cạnh cậu ấy đã có một cô gái xinh đẹp, còn bên cạnh tôi, An Lương cũng đang ngồi đó. Muốn đối mặt nhìn nhau không chút kiêng dè, cũng chỉ dám tìm một góc tối. Ví dụ như lúc này đây.

Bỗng nhiên cảm thấy rằng, cuộc sống thật bi thương biết bao.

Sau khi tôi đã dạo lại một vòng của tuổi mười tám đã qua, An Lương đã chọn xong bài hát, đứng ở giữa phòng, đắm đuối nhìn tôi, nói: “Bài hát Suốt đời có em (Tên gốc là) này, xin được dành tặng cho Lạc Lạc Tô.” Tất cả mọi người cười ồ lên, đám con gái thì vỗ tay khen hay, đám con trai thì huýt sáo cổ vũ. Tôi lặng lẽ nhìn Alawn, cậu ấy đang hút thuốc trong bóng tối, đốm thuốc lá khi tỏ khi mờ.

“...Đợi đến một ngày già đi,

Em liệu có còn ở bên anh,

Để xem những lời thề những lời nói dối đó, Chầm chậm tan đi cùng câu chuyện cũ,

Đã bao nhiêu người từng ái mộ sắc đẹp của em hồi trẻ,

Nhưng đâu biết ai tình nguyện chịu đựng sự thay đổi vô tình của thời gian, Đã bao nhiêu người đến rồi lại đi trong suốt cuộc đời em,

Nhưng đâu biết suốt cuộc đời có em, đều có anh cạnh bên...”

Trước đây, tôi chưa từng được nghe An Lương hát, hóa ra giọng hát của cậu ấy rất hay.

Cậu ấy khe khẽ hát, mang theo chút hấp dẫn riêng. Đôi mắt dịu dàng đắm đuối nhìn tôi, ẩn chứa chút ưu phiền mà bao năm qua tôi không để ý tới.

Trong lòng tôi trào dâng một chút xúc động, nhiều hơn cả vẫn là sự áy náy. Khi bạn còn trẻ trung phơi phới, có người luôn ở bên bạn, điều đó không tính là gì, điều đáng quý là, đến khi

bạn đã về già, người ấy vẫn luôn bên bạn. Tôi không biết mình đã xúc động vì lời hát hay vì thái độ biểu cảm chân tình sâu sắc của An Lương. Tôi nhìn khuôn mặt tuần tú của cậu ấy,

trái tim bạn này bị Alawn giày xéo đã dần dần bình tâm trở lại.

Khi kết thúc bài hát, An Lương nói một câu làm kinh động cả hội trường.

“Hôm nay, tôi chính thức ngỏ lời cầu hôn với Lạc Lạc Tô.”

Trong phòng lúc đó yên lặng tới nỗi có thể nghe thấy cả tiếng một cây kim nhỏ rơi xuống đất. Mọi người đều ngạc nhiên tới độ không kịp phản ứng. Tôi lại càng không biết phải làm thế nào, bởi vì trước giờ, An Lương không hề nói đùa, hơn nữa đây lại là chuyện liên quan tới hôn nhân.

Cậu ấy thật sự cầu hôn với tôi rồi, lại còn chọn lúc Alawn có mặt để cầu hôn.

Sau đó, An Lương rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ, đi đến trước mặt tôi, quỳ một chân xuống, mở nắp hộp ra, giơ lên trước mặt tôi, đó là một chiếc nhẫn bạch kim gắn kim cương tỏa sáng lấp lánh chói mắt.

“Lạc Lạc Tô, hãy lấy anh, có được không?” Cậu ấy nhìn tôi một cách trịnh trọng, đôi mắt lá răm ấy, thành khẩn và nghiêm túc hơn bất cứ lần nào kể từ khi chúng tôi quen nhau. Cậu ấy đang quỳ trước mặt tôi, ngược khuôn mặt tuấn tú lên nhìn, không chút động đậy, chỉ chờ đợi tôi trả lời.

Tôi bị lời cầu hôn đường đột này làm cho sợ đến mức không biết phải phản ứng thế nào, bởi vì trong lòng tôi, An Lương thậm chí còn chưa được coi là bạn trai, tôi và cậu ấy chưa từng hẹn hò, hôm nay sao có thể tiến thẳng đến hôn nhân được?

Đám bạn học xung quanh đã kịp hoàn hồn lại, bắt đầu trở nên xôn xao ầm ĩ. Không ai ngờ trong cuộc họp lớp lần này lại có màn cầu hôn hay đến như vậy. Mọi người nhao nhao bình luận, có người nói lãng mạn quá, có người bảo tôi mau nhận lời đi. Một số bạn gái đa sầu đa cảm thậm chí còn đưa tay lên lau nước mắt, nói thật là xúc động.

Lý Như ôm lấy vai tôi, nói Lạc Lạc Tô, mau đồng ý đi!

Mọi người đều cảm thấy tôi nên đồng ý lấy chàng trai này. Cưới một người ưu tú như cậu ấy, tôi còn phải đắn đo gì nữa. Thêm vào đó, ánh mắt đang dần chuyển sang trạng thái căng thẳng

của An Lương như thúc giục tôi mau mau gật đầu. Toàn bộ tình cảnh lúc đó đều như đang ép tôi nhận lấy chiếc nhẫn nặng nề bắt mắt kia. Không khí dường như đang cô đọng lại, bầu

không khí bắt đầu khác lạ. Tất cả chỉ bởi vì tôi chần chừ mãi không chịu gật đầu. Bởi vì tôi biết, khi đã nhận chiếc nhẫn kia, tôi sẽ không còn được nghĩ tới người đàn ông nào khác.

Ví dụ như kẻ thói tha kia.

19. Chương 19

Chương 19 - Đến chết vẫn vương vấn không thôi

Tôi sững sờ nhìn An Lương, bắt gặp ánh mắt của tôi, đôi mắt cậu ấy có chút gì đó bất an. Thấy tôi còn chần chừ do dự, đôi mắt vốn long lanh của An Lương dần chuyển sang sắc thái ảm đạm.

Lúc đó, tôi đã bật khóc.

Đồ Đểu, em phải lấy người khác rồi, anh... anh quả thực không còn cần em nữa ư... Lời hứa trăm năm đầu bạc, có thật chỉ là lời nói đùa của thời trẻ con không biết gì không? Vậy tại sao anh còn cương quyết muốn khắc tên em lên người anh cơ chứ!

Tôi nhìn về hướng có Alawn, tìm kiếm ánh mắt của cậu ấy. Nhưng lại phát hiện chỗ ngồi trên ghế sofa đó đang bỏ trống. Tôi đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi: A, chắc cậu ấy dẫn bạn gái ra ngoài ngắm trăng cùng nên.

Nhưng ngay giây tiếp theo, bàn tay tôi bị một bàn tay nam giới nắm chặt, cậu ấy kéo mạnh tôi một cái, tôi liền mất tự chủ cất người theo, cậu ấy dùng một giọng điệu ngang ngược đến nỗi tôi không thể cảm thấy quen thuộc hơn nữa để nói, “Đi theo tớ!”. Sau đó, tôi theo cậu ấy bỏ chạy khỏi căn phòng mà chỉ thiếu chút nữa đã khiến tôi nghẹt thở. Không lời giải thích, không chút an ủi, tôi đã bỏ đi cùng người đàn ông thô lỗ như vậy, bỏ lại một đám bạn cả nam cả nữ đang trợn mắt há miệng ngạc nhiên, bỏ lại một Đình Đình

đang tròn mắt, đưa tay lên ôm miệng vì kinh ngạc. Còn nữa, bỏ lại một An Lương vẫn đang quỳ dưới đất không chút động đậy.

Nhưng tôi có thể thề rằng, lúc đó, cả người tôi, trái tim tôi đều không còn là của tôi nữa rồi. Tôi tự nguyện để người đàn ông kia kéo tôi đến tận chân trời góc bể, đến bất cứ nơi nào. Dù rằng trong màn đêm đặc quánh bên ngoài, cái gì đang ở phía trước, chúng tôi đều không nhìn thấy được.

Bởi vì, tôi đã đợi giây phút này suốt bốn năm rồi!

Tôi không ngừng khóc, khóc một cách thảm thương, để mặc Alawn kéo tay tôi, chạy qua hành

lang dài hun hút như không có điểm cuối, chạy qua từng căn phòng tối tăm, chạy qua những người phục vụ đang bận rộn qua lại, trên đầu toàn hơi nước, chạy qua cả bốn năm đằng đẵng mà chúng tôi đã bỏ phí nhưng không có ngày nào là không hoài niệm, nhớ thương.

Đồ Đểu Alawn, anh quay lại rồi, đúng không.

Người ta nói rằng phụ nữ cần phải kiên cường, gặp phải khó khăn cần dũng cảm đối mặt...

liệu có thể cho phép tôi được khóc trước một chút, rồi sau đó tiếp tục dũng cảm không?

Dường như Alawn cũng không biết phải dẫn tôi đi đâu, cậu ấy chỉ níu lấy tay tôi, nắm chặt lại, cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, giống như chúng tôi của năm mười tám tuổi, chạy

trong gió, trong ánh nắng rực rỡ...

Không biết đã chạy bao nhiêu lâu, chúng tôi đã cách ngôi biệt thự rất xa rồi. Khi dừng lại để thở lấy hơi, mới phát hiện xung quanh đều là rừng rậm, cây cối um tùm đen đặc.

Có tiếng côn trùng kêu khe khẽ, có tiếng rên rỉ của những con thú nhỏ. Ngoài những thứ đó ra, trong vùng trời đất yên tĩnh này, chỉ còn lại mình tôi và Alawn.

Nước mắt tôi vẫn không ngừng tuôn chảy. Tình cảm và nước mắt mà tôi đã kìm nén suốt bốn năm qua, giờ trào dâng như một cơn đại hồng thủy, làm sao có thể dễ dàng khống chế lại

được. Alawn đưa hai bàn tay run rẩy khe khẽ mơn man lên khuôn mặt tôi, dịu dàng biết bao, tỉ mỉ biết bao, dường như cậu ấy coi tôi là thủy tinh, sợ tôi không thể chịu nổi một động tác mạnh mẽ.

“Không khóc nữa.” Cậu ấy nhe răng nói. Trong bóng đêm mờ mờ, nhờ ánh sáng yếu ớt của những ngôi sao nhỏ, tôi nhìn thấy khuôn mặt cậu ấy cũng đầy những vệt nước mắt.

Bao nỗi ám ức và tổn thương không thể đếm hết khiến tôi trở nên kích động, cứ dấn hết sức lên người cậu ấy, từng cú dấn, từng cú dấn một, đều dồn hết toàn bộ sức lực.

Tôi đã nhớ cậu ấy bao nhiêu thì dồn hết sức lực vào từng cú dấn bấy nhiêu. Tôi hận cậu ấy bao nhiêu thì thô bạo với cậu ấy bấy nhiêu.

Alawn để mặc tôi trút giận, không né tránh cũng không phản kháng, cậu ấy khe khẽ gọi tên tôi, gọi rằng “Phù thủy Gà Mên của anh”, giọng nói cũng đã hoàn toàn khản đặc rồi.

“Tại sao không đến tìm em! Tại sao lại rời xa em! Tại sao không tin em, không nghe em giải thích! Tại sao... tại sao không cho em cơ hội! Tại sao đã ra đi là đi luôn bốn năm liền! Tại sao lại tìm bạn gái khác! Tại sao lại đối tốt với cô gái khác! Em hận anh! Em vô cùng hận anh...Alawn, Đồ Đểu! Em hận anh... Nhưng... tại sao đã hận anh như vậy, lại vẫn càng nhớ anh! Đồ Đểu!”

Tôi vừa khóc vừa gào lên, mãi lâu sau, tôi mệt đến nỗi không còn chút hơi sức nào nữa. Trong lúc thần thờ ấy, Alawn đã ôm tôi vào lòng, vòng tay ôm thật chặt. Mùi cơ thể quen thuộc biết bao, vòng tay khiến tôi cảm thấy yên lòng biết bao. Mùi cơ thể của Alawn, bờ vai của Alawn, vầng ngực của Alawn, nơi có trái tim đang đập rộn rã liên hồi của Alawn.

Bàn tay tôi dò dẫm phía sau lưng Alawn, khe khẽ vuốt ve, hỏi: “Tên của em, phía sau lưng anh ấy, đã xóa đi chưa?”

Alawn nói: “Cả đời này anh sẽ không bao giờ xóa nó.” Sau đó, cậu ấy lại hỏi, thế còn em.

Nước mắt tôi lặng lẽ rơi. Nhắm mắt lại, cuối cùng tôi cũng được đối diện với một Alawn bằng xương bằng thịt, nói ra những lời mà tôi đã chôn giấu trong lòng suốt bốn năm qua, “Tại sao lại khiến em yêu anh, rồi lại tàn nhẫn bỏ rơi em! Nhưng, có thật là anh không biết, em vẫn đang chờ đợi anh không?”.

Cơ thể của Alawn, sau khi nghe được câu “yêu anh” đã run lên bần bật. Cậu ấy không dám tin vào tai mình, đẩy người tôi ra, nhìn sâu vào mắt tôi. Trong đêm tối, cặp đồng tử của cậu ấy

phát sáng lấp lánh, hỏi tôi bằng một giọng khản đặc: “Em vừa nói gì? Nói lại một lần nữa đi!”.

“Em nói em yêu anh! Đồ Đểu! Em đã yêu anh từ lâu rồi! Yêu anh đến mức không thể điều khiển được bản thân nữa!” Tôi vừa khóc vừa hét lên, sau đó liền nghe thấy âm thanh rách tim nát phổi vọng lại từ dãy núi phía sau – yêu anh rồi, yêu anh rồi...

Alawn lại một lần nữa ôm ghì lấy tôi vào lòng, dùng tay ấn đầu tôi, để tôi được nép sát vào lồng ngực cậu ấy, để tôi nghe được tiếng trái tim đập mạnh mẽ như đang muốn nhảy ra khỏi

lồng ngực. Trái tim ấy đang chứa đựng bên trong cả niềm vui và sự xúc động mãnh liệt.

“Anh vẫn cứ cho rằng, chỉ có mình anh là can tâm tình nguyện.” Alawn tự lẩm bẩm một mình, có giọt nước mắt ấm nóng rơi xuống đầu tôi, xuống mặt tôi, “Em có biết không, ngay từ khi còn nhỏ, anh đã thề rằng, suốt cuộc đời này anh chỉ yêu duy nhất một người, chính là em – Lạc Lạc Tô. Ngoài em ra, anh sẽ không yêu bất kỳ người con gái nào khác. Năm em tròn mười tám tuổi đó, anh đã chuẩn bị để thổ lộ với em, nhưng trái tim em lúc đó lại không dành cho anh”.

“Đồ Đểu, Alawn!” Tôi khóc đến nổi co quắp cả người lại, hùng hổ mắng cậu ấy, nhưng lại dịu dàng lau nước mắt cho cậu ấy, “Anh biết là em thường phản ứng chậm chạp với tình yêu mà!”.

“Đúng đúng, là lỗi của anh. Anh đã sai rồi, anh quả thực không thể tha thứ cho bản thân mình. Anh xin lỗi.” Cậu ấy xin lỗi tôi, không biết phải bù đắp như thế nào cho những đau thương mà cậu ấy mang lại. “Anh cứ nghĩ rằng em thích Leo, anh sợ phải nhìn thấy hai người tình cảm”.

“Đồ Đểu! Ừ...” Tôi bỗng há miệng ra, cắn mạnh một cái lên vai cậu ấy.

Alawn không hề né tránh, cố gắng chịu đau, để mặc tôi cắn xé. Mãi cho đến khi trong miệng tôi có vị tanh tanh của máu, cho đến khi máu và nước mắt hòa quyện làm một. Tôi mới ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy, lại phát hiện ra trong đôi mắt trong vắt của cậu ấy thấp thoáng những tia nhìn đầy dục vọng.

Cậu ấy lại ôm tôi vào lòng, ghé sát vào tai tôi hỏi: “Em yêu, em có yêu An Lương không? Em có bị hấp dẫn bởi chiếc BMW của cậu ta không?”.

“Ngoài anh ra, em chưa từng yêu người đàn ông nào khác.”

Sau đó, cậu ấy cúi thấp đầu xuống, ghé sát đôi môi cắn nhẹ lên vành tai tôi, nói như đang trong giấc mộng: “Cậu ấy đã hôn em chưa?”.

Tôi run rẩy như vừa bị điện giật, đôi chân mềm nhũn, dừng chút ý thức cuối cùng còn lại để lắc đầu.

Một giây ngay sau đó, đôi môi nóng bỏng ấy đã gài chặt lấy đôi môi tôi. Nếu như cậu ấy mới chỉ rời xa tôi bốn tháng, rồi lại quay về, giằng tôi khỏi tay của người đàn ông khác một cách vô cớ, sau đó hôn tôi, tôi sẽ cảm thấy phần nộ, sẽ giãy giụa. Nhưng cậu ấy đã rời xa tôi suốt bốn năm. Tôi đã nhớ cậu ấy suốt bốn năm, đã chờ đợi suốt bốn năm, mong ngóng suốt bốn năm, cầu xin thần linh phù hộ suốt bốn năm...

Sau bốn năm, tôi đã sớm bỏ qua những oán hận trước đây, chỉ còn lại tình yêu sâu sắc và nỗi nhớ nhung vô tận. Vì vậy, khi cậu ấy hôn tôi, tôi chỉ cố gắng để đón nhận.

Bốn năm xa cách, nụ hôn đã mất đi nay được nhận lại, nó khiến toàn thân tôi run rẩy. Tôi muốn đến đường chạy bốn trăm mét ở trường học, cầm đầu mà chạy để bộc lộ sự vui mừng phấn khích của tôi lúc này; tôi muốn có một cây búa thật to, để đập tan dãy núi trùng trùng điệp điệp liên miên kia, để có thể chứng minh niềm xúc động lớn lao của tôi lúc này. Tôi gắng hết sức bám lấy cổ Alawn, uốn éo bám riết lấy cơ thể ấy giống như con rắn ban sáng, nỗ lực dính lấy, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ khó kìm chế được. Giây phút ấy, tôi chỉ muốn được quấn quýt hòa làm một với người mà tôi đã thương nhớ bao năm qua, cho tới tận lúc chết.

Alawn dần dần không chống đỡ nổi sự cuồng nhiệt và hứng khởi của tôi, một tay cậu ấy đỡ sau gáy tôi, tay kia luồn ra sau lưng tôi, vuốt ve phần eo bên ngoài lớp áo mỏng.

Tôi bỗng đẩy cậu ấy ra. Alawn nghĩ rằng tôi vì bị xâm phạm nên đã tức giận, cậu ấy giống

như đứa trẻ vừa làm việc sai trái, nhìn tôi xấu hổ không biết phải làm gì. Ngay giây sau đó, trước mặt cậu ấy, trước ánh mắt kinh ngạc của cậu ấy, tôi nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của mình.

Sau khi vứt lớp quần áo xuống dưới đất, tôi đưa mắt nhìn cậu ấy, chậm rãi đưa tay lên, tiếp tục cởi lớp áo lót.

Ổchồn đào nguyên xa rời sự tranh đấu huyên náo này, tôi đứng trên đỉnh núi, nơi gần với bầu trời nhất, run rẩy trước mặt người tôi yêu, để lộ cái cổ trắng ngần, xương quai xanh thanh khiết, khuôn ngực ngạo nghễ mà mềm mại, cùng phần eo bằng phẳng láng mịn.

Trong giây phút tôi để lộ toàn bộ phần thân trên ấy, tôi nghe thấy tiếng Alawn hít ngược một hơi khí lạnh. Tôi nhìn trộm về phía cậu ấy, ngay sau đó, hơi thở của Alawn ngày càng trở nên nặng nề, càng lúc càng gấp gáp, không biết là do kích động hay là do kinh ngạc. Tôi ngượng ngùng đến nỗi đỏ mặt tía tai, cảm giác hạnh phúc trong lòng lại tràn trề trào dâng.

“Anh yêu, giây phút này, em đã chờ đợi suốt bốn năm rồi.” Tôi khe khẽ thì thầm, giọng nói có chút run rẩy, nhưng lại vô cùng phong tình lơ lửng.

Sau đó, tôi kéo tay cậu ấy, đặt lên ngực của mình. Tay cậu ấy vừa to vừa dày, nóng bừng. Giây phút bàn tay của cậu ấy chạm vào ngực tôi, tôi đang run rẩy, cậu ấy cũng đang run rẩy.

“Em... em có biết em đang làm gì không?” Cậu ấy cất tiếng hỏi một cách khó khăn, giọng đã khàn đến mức sắp không thể nói được nữa rồi.

Có tiếng thông reo liên hồi, có tiếng chim mỗi một kêu khe khẽ, còn có cả nhịp tim của hai chúng tôi đang dần trở nên kịch liệt.

Tôi không dám nhìn thẳng vào cậu ấy nữa, cúi mặt xuống, nhưng đã gạt đầu một cách kiên định, “Lần đầu tiên của em, em đã luôn gìn giữ cho anh. Không để bất kỳ ai khác được đụng vào, bởi vì em muốn giữ lại cho anh... Alawn...”.

Một cơn gió lạnh thổi tới, tôi không chịu nổi cái giá lạnh trên đỉnh núi, khe khẽ run lên. Ánh mắt Alawn nóng bỏng như thiêu đốt, không chỉ giới hạn ở việc nhìn ngắm bữa yến tiệc sắc hương này. Cậu ấy kéo tôi lại, ôm ghì vào lòng, sau đó cởi áo ngoài ra trải xuống lớp cỏ dày dưới chân, đè mạnh tôi nằm xuống, phủ phục trên người tôi, cuồng nhiệt hôn lên người tôi, như cơn mưa bão, tử mĩ kỹ lưỡng, lúc mạnh lúc nhẹ, lan tỏa khắp cơ thể tôi, trên cổ tôi, trên khuôn ngực trắng ngần của tôi, từng chỗ từng chỗ, tất cả đều nở ra vô số bông hoa kiều diễm.

Tôi cảm thấy toàn thân khó chịu như đang bị lửa thiêu, cảm thấy bản thân mình như đang lơ lửng trong không trung, cần phải bầu vút một điểm nào đó, vậy là tôi gắng sức vịn vẹo. Cảm giác khát vọng này, tôi chưa từng có được trong đời. Tôi chờ đợi, lại trống trải, lại lo sợ, nhưng nhiều hơn tất cả, đó là cảm giác hạnh phúc thực sự khi được nằm dưới người đàn ông cường tráng mà mình yêu thương.

Ý thức của tôi đang dần dần trở nên mơ mơ màng màng, chỉ gọi tên cậu ấy hết lần này đến lần khác, tên của cậu ấy thốt ra từ trong miệng của tôi, rồi lại bị nuốt gọn vào trong miệng của cậu ấy.

Mái tóc ngắn phía trước trán của Alawn ướt đẫm, không biết là do mồ hôi hay do sương đêm. Chúng tôi vuốt ve cho nhau, vuốt ve cơ thể của nhau, vuốt ve cái tên của mình, cái tên được xăm một cách sâu sắc mà quả cảm.

Hóa ra, chúng tôi đang ở một phía khác trên đỉnh núi, ở nơi gần với bầu trời nhất, dường như chỉ cần giơ tay lên là có thể hái được những vì sao lấp lánh kia. Trước mặt là rừng rậm tối

tăm, sau lưng là vực sâu muôn trượng. Phía xa xa còn có bóng núi đen thẫm, trùng trùng điệp điệp, liên miên không dứt kéo tận đến cuối chân trời.

Trăng đêm hôm đó rất tròn, giống như chiếc đĩa bằng bạc treo nghiêng trên cành cây, ánh trăng mỏng manh, khi tỏ khi mờ, giống như vừa day dứt trôi ra từ dòng ngân hà. Nhưng lại chiếu rọi xuống toàn bộ khu rừng rậm, lại đổ dồn ánh sáng qua từng kẽ lá. Mây mù thấp thoáng, lững lờ trôi trong ánh trăng bằng bạc.

Không khí trên đỉnh núi vào tháng Tư có phần se lạnh, nhưng tôi và Alawn đều cảm thấy toàn thân nóng bỏng.

Có một cây tùng cổ thụ cao ngất trời, phần lớn rễ cây đâm thẳng vươn ra ngoài vách núi cheo leo. Tôi và Alawn đang quần quýt lấy nhau dưới gốc cây tùng ấy. Giống như ngôi nhà cũ bị

bén lửa, không có cách gì ngăn cản, không có cách gì khống chế. Bỏ mặc trời đất, bỏ mặc vạn vật. Cũng đã bỏ mặc cả phía sau cây tùng, cô bạn gái của Alawn đã đuổi kịp theo từ lúc nào!

Bàn tay to lớn của Alawn cuồng nhiệt vuốt ve cơ thể tôi, hướng xuống phía dưới, đốt cháy từng milimet da thịt cơ thể tôi. Cuối cùng, khi bàn tay của cậu ấy dờ dẫm vào bên trong lớp

váy của tôi, công chiếm thành trì, toàn thân tôi run lên bần bật. Cảm giác đó vừa lạ lẫm lại vừa sợ hãi, nhưng tôi không từ chối cậu ấy. Tôi nằm dưới cơ thể của Alawn, giống như một nụ hoa mềm mại ẻo lả, chuẩn bị sẵn sàng hiến dâng cho người đàn ông mà tôi yêu. Có một

chút mây mù mỏng manh, bao trùm lấy cơ thể tôi.

Alawn có phần buồn bực vì chiếc quần lót của tôi, khi đang chuẩn bị lột tuột nó ra một cách thô lỗ, một bóng người chậm chậm bước ra từ trong đêm tối, tôi sợ đến nỗi hét lên không ngừng. Alawn lập tức cảnh giác dùng cơ thể mình che lấp phần thân trên đang trần trụi của tôi, gần giọng quát lên: “Ai?”.

Là Đình Đình.

Cô ấy yên lặng nhìn chúng tôi, không biết đã nhìn bao lâu rồi, trong đêm tối, đôi mắt cô ấy long lanh những giọt nước mắt tuyệt vọng.

Alawn nhanh chóng kết thúc tư thế ân ái cuồng nhiệt này, vội vàng dùng quần áo che lên người tôi, đỡ tôi đứng dậy, ngượng ngùng nói với Đình Đình: “Sao em lại đến đây?”.

Cô gái đó vẫn không nói câu gì, chỉ chăm chăm nhìn vào Alawn. Ánh mắt đó ảm đảm đến nỗi tôi e rằng cô ấy sẽ đẩy Alawn xuống vực sâu. Nước mắt từ khóe mắt cô ấy giống như một van nước vặn không chặt, không ngừng rơi xuống tí tách.

Tôi tự cảm thấy có lỗi với cô ấy, vậy là sau khi mặc xong áo, tôi chuẩn bị rời đi, để bọn họ có không gian giải quyết chuyện này.

“Phù thủy Gà Mên, em đừng đi.” Alawn thấy tôi muốn bỏ đi, nghĩ rằng tôi tức giận, bèn kéo tôi lại.

“Anh Alawn.” Cô gái đó cuối cùng cũng lên tiếng rồi, vẫn là chất giọng nhẹ nhàng đó nhưng lúc này lại mang theo chút run rẩy, chút đau lòng không dám tin vào sự thật. Cô ấy bước từng bước một về phía chúng tôi, ánh mắt lại xuyên qua chúng tôi, hướng tới một nơi xa xăm nào đó. Sau đó, cô ấy đi qua chỗ chúng tôi, chỉ thêm vài bước chân nữa là vực sâu muôn trượng. Cô ấy bình thản xoay người lại đối diện với chúng tôi, quay lưng lại bờ vực, nói, “Chị ấy chính là người con gái mà anh yêu, tên của chị ấy được xăm trên lưng của anh, đúng không? Anh Alawn”.

“Đình Nhi, em lại gần đây một chút, phía đó là vực sâu đấy!” Alawn vội vàng hét lên.

“Anh Alawn, anh có yêu chị ấy không?” Cô ấy hỏi.

“Yêu.” Alawn nói không hề suy nghĩ.

“Vậy, anh có yêu em không?” Cô bé lại hỏi, gió đêm lạnh lẽo thổi bay vạt váy của Đình Đình. Cô ấy đang đứng bên bờ vực, chất vấn chân tướng của tình yêu, giống như một liệt nữ kiên định bảo vệ biên cương lãnh thổ.

“...” Alawn trầm ngâm, sau đó khe khẽ nói, “Xin lỗi”.

“Đợi sau khi trời sáng rồi.” Cô gái đột nhiên bật cười, cô ấy đứng bên vực thẳm, thê lương nhưng mỹ lệ không gì sánh nổi, cơ thể nhỏ bé kiên định đứng giữa gió lạnh trên đỉnh núi, tựa như bất cứ lúc nào cũng

có thể rơi xuống vực, “Anh định sẽ thế nào? Từ nay về sau, anh định sẽ làm thế nào?” Cô ấy nhẹ nhàng hỏi, câu hỏi bình thản mà thẳng thắn, không mang theo chút sắc thái tình cảm nào.

“Từ nay về sau, anh sẽ ở bên Lạc Lạc Tô.” Alawn nói. Trái tim tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, tôi nhớ lại Alawn hồi còn là học sinh, cũng đã từng lạnh lùng kiên định từ chối những cô gái khác như vậy, không cho đối phương một tia hy vọng. Tôi kéo kéo áo của Alawn, bảo cậu ấy

đừng nói những lời vô tình kích động đến cô ấy như vậy. Tôi thực sự lo lắng vì nhất thời xúc động mà cô ấy sẽ quay người nhảy xuống vực sâu.

Tôi bước về phía trước, ôn tồn nói: “Em gái, em đừng quá kích động, hãy đứng lại gần đây, có gì cùng nói chuyện mà.”

“Tôi kích động ư?” Cô ấy cũng chẳng buồn nhìn tôi một cái, khuôn mặt không chút biểu cảm, nói, “Tôi cảm thấy tôi rất bình tĩnh đấy chứ. Là chị đang kích động phải không?”.

Tôi không có lời nào để đồng tình hay phản đối, giọng của cô ấy quả là rất điềm tĩnh.

Cô ấy bỗng quay sang nhìn tôi, nghiêng răng lại nói: “Chị sợ rồi phải không?! Kể thử ba tranh cướp chồng của người khác! Đồ đê tiện!” Bộ mặt dữ tợn của cô ấy như muốn ăn sống nuốt tươi cả người tôi, còn giọng nói ngọt như đường phèn của cô ấy cũng bắt đầu trở nên sắc

nhọn, trở nên gấp gáp.

“Câm miệng! Cô giỏi thì cứ nhảy xuống đi, đừng hù dọa người khác! Càng không cho phép xúc phạm phù thủy Gà Mên!” Alawn lớn tiếng trách mắng cô ấy.

Sau đó, cô ấy liền bật khóc, chậm chậm quỳ xuống, hai tay nắm chặt trên đất, nước mắt rơi lã chã, rên rỉ thê lương: “Sao anh lại hung dữ với em như vậy! Sao anh lại hung dữ với em như vậy!”.

Alawn không nở nhần tâm, dù sao cũng là người con gái đã từng đối tốt với cậu ấy. Alawn tiến về phía trước, đỡ cô ấy lên, giọng nói đã dịu dàng hơn: “Đi, đi về thôi!”.

“Anh quên rằng anh đã theo đuổi em như thế nào rồi sao? Anh quên mùa tuyết năm ngoái, anh đã viết những gì trên tuyết ư? Anh đã quên những lời hứa với em rồi ư? Anh quên là trong ngày sinh nhật anh, em đã tặng anh thứ gì ư? Anh nói trong trái tim anh, không ai thay thế được chị ấy, nhưng anh lại tự nguyện muốn ở bên em, anh nói ở bên em anh cảm thấy rất vui! Tất cả những điều đó, anh đều quên rồi ư! Quên rồi ư! Đều là giả hay sao?! Đồ lừa dối, đều là giả hay sao? Nếu như anh lừa dối em, chính anh phải nói với em, em mới tin được! Anh Alawn...” Nói đến câu cuối, cô ấy dường như đã không thể thốt nên lời.

Alawn đứng yên tại chỗ, yên lặng, dường như đang suy nghĩ, dường như đang tìm lại hồi ức giữa hai người bọn họ.

Tôi sững sờ, hóa ra không chỉ mình tôi có hồi ức, bốn năm trôi qua, cô gái đang gục dưới đất kia cũng giống như tôi, cũng có một quá khứ khắc cốt ghi tâm với Alawn. Mà hồi ức của cô ấy cũng đã to lớn đến độ có thể đem ra so sánh với tôi. Bởi vì tôi đã nhìn thấy trái tim vì vẩn vít mà lay động của Alawn.

Tôi bắt đầu cảm thấy đau lòng, càng cảm thấy tương lai mờ mịt cho tình cảm đã từng có giữa tôi và Alawn, giống như có người dùng một cây dùi sắt, nhỏ bé nhưng cứng rắn, hằn học đâm thẳng vào trái tim tôi. Cô ấy khóc, mỗi câu “Anh quên rồi ư?” lại khiến trái tim tôi bị đâm một nhát.

Vừa dữ dội vừa chuẩn xác.

Tôi cần phải giống như một nữ vương, có lòng tự trọng nhất định, ngẩng cao đầu, rời xa bọn họ. Bởi vì Alawn không còn là của một mình tôi nữa. Tình yêu phải giành giật lại, không phải là tình yêu mà tôi cần.

Nhưng đôi chân của tôi dường như đã mọc rễ, không nở rời xa nơi này, vẫn không hề nhúc nhích.

Nhưng một giây sau đó, tôi vẫn phải quay người rời đi.

Bởi vì, chúng tôi đã nghe được lời của cô gái đó, nghe rất rõ ràng. Cô ấy nhìn Alawn bằng ánh mắt đau thương, nói từng chữ từng chữ một: “Nhưng em đã mang trong mình đứa con của anh rồi!”.

Alawn hít một hơi thật sâu, kinh ngạc nhìn cô ấy, chậm rãi tiến về phía cô ấy. Cô gái túm lấy cánh tay của Alawn như túm lấy chiếc phao cứu sinh của cả cuộc đời mình, gục đầu vào lòng

cậu ấy, nước mắt không ngừng: “Anh không cần em nữa ư, anh không cần em nữa ư?”. Lời thỉnh cầu dịu dàng đó của cô ấy, người có lòng dạ sắt đá đến mấy cũng không thể không

mềm lòng được, huống hồ giờ đây, trong bụng cô ấy còn có đứa con của Alawn, có dòng máu của Alawn đang chảy trong đó.

Một cô gái dùng đứa con trong bụng, dùng thước đo đạo đức để níu kéo trái tim của một người đàn ông, một tình tiết tầm thường đến không thể tầm thường hơn được nữa. Nhưng người đàn ông đó lại bị tiếng khóc đứt gan xé ruột của cô ấy kéo lại gần, càng lúc càng gần hơn.

Tôi không đủ kiên nhẫn để nhìn cảnh tượng ngọt ngào của gia đình ba người đó, ngẩng đầu nhìn mặt trăng đã lệch hẳn về phía tây.

Những kỷ niệm cùng nhau bắt ếch, đuổi chuồn chuồn hay cùng nhau trốn học, nếu đem so sánh với những gì mà cô gái kia khóc lóc níu giữ Alawn, thật buồn cười biết bao. Lý do của cô ấy mặc dù dung tục nhưng lại to lớn, có sức thuyết phục. Tôi biết, tôi đã thua rồi, đã thất bại thảm hại.

Nếu như lúc đó, tôi lại hỏi cậu ấy, “Anh đã quên lời anh nói với em, chúng mình trăm năm đầu bạc rồi ư?”, cũng còn có ý nghĩa gì nữa đây.

Khi tôi đưa mắt nhìn về phía họ một lần nữa, Alawn đã ôm cô ấy vào lòng, trên khuôn mặt cô ấy còn đọng những giọt nước mắt mờ mờ, giống như bông hoa sen thơm ngát khe khẽ nở dưới ánh trăng ảm đạm của mặt trăng.

Chẳng lẽ tôi cứ đứng nhìn một cách vô duyên như vậy ư? Vì vậy, một mình tôi lặng lẽ rời đi.

Lúc còn nhỏ, khi tôi và Alawn đùa giỡn, tôi chạy phía trước, cậu ấy đuổi phía sau, thông thường, cậu ấy chỉ rào chân vài bước là có thể đuổi kịp và tóm gọn được tôi. Nhưng lần này tôi đi chậm như vậy, nhưng cậu ấy lại không đuổi kịp.

Tôi không vĩ đại như một trang quân tử hoàn mỹ, tôi chỉ biết điều tối kị nhất trong tình yêu đó là: anh yêu tôi của ngày xưa, tôi lại yêu anh của hiện tại.

Tôi nghĩ, khoảng thời gian bốn năm, lâu đến mức Alawn có thể uốn cong lưỡi nói theo giọng Bắc Kinh một cách lưu loát. Lâu đến mức đã đủ để coi những chuyện đã qua, giống như đám mây trôi nơi xa kia, không chịu nổi ánh nắng mặt trời, đã tan biến đi mất, chỉ lưu lại một chút vết tích mờ mờ phía chân trời.

Tạm biệt, Đồ Đểu Alawn, em sẽ không yêu anh nữa, cũng không chờ đợi anh nữa. Đợi anh đã nhiều năm như vậy, anh đến rồi nhưng lại chỉ đi lướt qua vai nhau, dù rằng cũng có một chút tàn lửa nho nhỏ.

Khe khẽ, tôi lặng lẽ lưu lại một giọt nước mắt nơi đỉnh núi cô đơn, cáo biệt quá khứ đã qua.

Chỉ là, các người có hiểu thế nào là đau khổ không nói thành tiếng không, các người có hiểu không.

Tôi luôn luôn giống như một cô bé đang hái bông lúa, nhón tay cầm nắm những mảnh quá khứ

đã qua. Lúc đó, bầu trời cao vời vợi, mây trắng xa xa bay. Lúc đó, cậu ấy gọi tôi là phù thủy Gà Mên, tôi gọi cậu ấy là Đồ Đểu, cậu ấy nói tôi là cô bé được nuôi lớn bằng kẹo, lúc nào cũng mang theo bên người món kẹo mềm vị chanh mà tôi yêu thích.

Các người có hiểu thế nào là nỗi đau khổ không thành tiếng không? Có thật là hiểu được không?

Phù thủy Gà Mên cũng được, Đồ Đểu cũng chẳng sao, giờ đây đã trở thành hình bóng, chúng tôi đã không còn tìm được lý do để đưa tay níu kéo nữa rồi.

20. Chương 20

Chương 20 - Vĩ đại

Trời vừa sáng, tôi đã một mình bắt xe xuống núi, không làm kinh động tới giấc ngủ của bất kỳ người nào. Về đến nhà, tôi ôm một trận rất nặng, sốt tới bốn mươi độ, sốt đến nổi mê sảng, chỉ gọi tên của một người.

Alawn không hề liên lạc lại với tôi. Không quay lại tìm tôi, cũng không gọi điện thoại. Thậm chí ngay cả một tin nhắn giải thích hay từ biệt cũng không có. Thật đúng với phong cách của cậu ấy.

Trong cơn mê sảng lúc ấy, tôi luôn cảm thấy mình đang nằm mơ, mơ thấy mình đang ở trên núi, trong vòng tay của Alawn. Khi giấc mơ và hiện thực lẫn lộn với nhau, tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng tôi vốn chưa từng gặp lại cậu ấy, tất cả ở trên núi hôm đó, đều là một giấc mơ mà tôi luôn một lòng mong mỏi.

Nhưng Alawn đã nói yêu tôi, chỉ yêu một mình tôi, tôi không cần nghi ngờ; cũng giống như tôi nói tôi yêu cậu ấy, chỉ yêu một mình cậu ấy, cậu ấy cũng tin chắc như vậy.

Nhưng những lời yêu đó chỉ có thể đẩy lùi về quá khứ. Còn cả những lời nói thời niên thiếu, lời hứa trăm năm đầu bạc, đều không phải là giả. Ít nhất thì lúc ấy, khuôn mặt non trẻ của chúng tôi cũng đều mang nét thành khẩn tuyệt đối.

An Lương nghe nói tôi bị ốm, bèn xin nghỉ phép đến chăm sóc tôi hai ngày. Bên giường bệnh, cậu ấy chu đáo bón thuốc cho tôi, gọt táo cho tôi ăn. Sáng nào cũng mang đến cho tôi món canh gà cá giếc nấu bơ, bón từng ngụm từng ngụm cho tôi. Mỗi lần tôi phải tiêm, cậu ấy đều nắm lấy cánh tay tôi, nói tôi đừng sợ, bản thân cậu ấy dường như còn căng thẳng hơn tôi nhiều. Tôi nhìn điệu bộ chăm chú của cậu ấy khi nghe bác sĩ dặn dò nên ăn gì và không nên ăn gì, trái tim như bị nghẹn lại.

Buổi chiều ngày thứ ba, cơn sốt của tôi đã dứt hẳn. Tôi ngồi trên giường bệnh nói chuyện với An Lương như một người bạn cũ. Ánh nắng mặt trời chiếu vào nhuộm vàng tất cả đồ vật

màu trắng trong phòng. An Lương kéo rèm cửa ra, làn gió ấm áp thổi vào, thổi bay mái tóc trước trán của cậu ấy, tôi tự nhiên đưa tay chỉnh lại cho cậu ấy, mặc dù cậu ấy tỏ ra rất tự

nhien, nhưng tôi vẫn cảm nhận được cậu ấy đang né tránh tôi.

Tôi và cậu ấy, không ai nhắc tới chuyện cầu hôn hôm đó, giống như chưa hề có chuyện đó xảy ra. Tôi vô cùng cảm kích và áy náy. Ánh mắt tôi luôn né tránh nhìn vào túi áo của cậu ấy, tôi sợ rằng trong đó vẫn còn chứa chiếc nhẫn ấy. Bởi vì tôi đã ngược đãi trái tim cương quyết và chân thành của cậu ấy mất rồi.

Tôi là một người không thể yên lặng mãi được, liền hỏi: “Trong túi anh đựng gì thế? Phỏng hết cả lên rồi”.

“Nhẫn.” An Lương trả lời một cách thành thật.

“Sao anh cứ phải đem theo bên mình thế, không sợ bị rơi mất à!” Tôi ngạc nhiên nói.

“Anh nghĩ, cứ mang theo bên mình, bất cứ lúc nào em nghĩ kỹ rồi, đồng ý rồi, anh sẽ có thể lấy ra ngay lập tức.” An Lương nói một cách nghiêm túc, đôi mắt long lanh như pha lê ấy tràn ngập sự chân thành.

Thường nói rằng, con người, không thể trông mặt mà bắt hình dong. Quả đúng là như vậy.

Tôi nhìn điệu bộ ăn mặc chải chuốt theo trào lưu Hàn Quốc của cậu ấy, một vẻ bề ngoài phong lưu tuấn tú như thế, không thể nào tưởng tượng được rằng trên phương diện tình cảm, cậu ấy lại truyền thống và si tình đến vậy. Nhớ lại ngày hôm đó, An Lương cầu hôn tôi trước mặt mọi người... tôi thật có lỗi với cậu ấy.

Lại còn việc cậu ấy hát bài đó bằng một chất giọng dịu dàng mượt mà nữa, cậu ấy đã hát rằng, “Đã bao nhiêu người từng ái mộ sắc đẹp của em hồi trẻ, nhưng đâu biết ai tình nguyện chịu đựng sự thay đổi vô tình của thời gian.”

Khóe mắt cay cay, có giọt nước mắt trào ra.

An Lương vội vàng đến trước mặt hỏi: “Đau ở đâu à?”.

Tôi nói anh là đồ ngốc, không kìm chế được bèn bật cười, nước mắt vẫn rơi xuống.

Tôi hỏi cậu ấy: “Anh có biết, ngày hôm đó, em và Alawn chạy ra ngoài làm những gì không?”.

Cậu ấy lắc đầu.

Tôi lại hỏi: “Có muốn biết không?”.

Cậu ấy sưng người lại, dường như đang suy nghĩ, sau đó tiếp tục lắc đầu, nói: “Đó là bí mật của em, anh không nhất thiết phải biết.”

Tôi ghét cái điệu bộ trưởng thành đến độ không thèm ghen tức hay chấp nhận một đứa trẻ con

như tôi, liền cố ý nói, “Nếu... em nói rằng, em không muốn ở bên anh...” Nói những lời ấy, tôi đưa mắt liếc trộm về phía An Lương, cặp đồng tử diềm tĩnh của cậu ấy có một chút luống cuống không dễ gì nhận biết được, nhưng tôi thực sự không muốn làm cậu ấy lờ đờ, vẫn

tiếp tục nhả tâm nói, “Anh có hận em không?”.

An Lương dường như đã cười ngay lập tức. Nụ cười đó giống như một kẻ tử tù bị giam trong ngục đã rất lâu rồi, thi thoảng hồi tưởng lại thời gian tự do yêu đương với người tình của

mình năm xưa, vừa ngọt ngào ấm áp, lại chua xót bất lực. Cậu ấy nói: “Anh mãi mãi không thể hận em được”.

Tôi bật người dậy, hét lên đầy kích động: “Anh có biết không? Em ghét cái điệu bộ vĩ đại đó của anh! Vì nó nên em không tin anh thật lòng yêu em! Tình yêu là ích kỷ, là độc tài! Chứ không phải điệu bộ vờ vịt như A Di Đà Phật đại từ đại bi như vậy! Anh thật sự không yêu cầu, không đòi hỏi gì như vậy sao? Chỉ cần em vui vẻ? Em ở bên cạnh người đàn ông khác mà anh cũng không ghen tức hay sao?”.

Lúc này, An Lương mới nói một cách rất thật lòng: “Rất ghen tức. Anh cũng không phải là thánh nhân. Chỉ là anh không muốn thể hiện ra mà thôi”.

Tính hư vinh của tôi đã được ve vuốt, tôi mới tin rằng cậu ấy thích tôi. Trong lòng có chút đắc ý như vậy, tâm trạng mới thoải mái hẳn lên, lắc đầu lắc cổ nói: “Vậy nếu em từ chối anh, anh sẽ không đòi hỏi gì cả, quay người đi ngay ư? Anh không hề có chút yêu cầu gì sao? Ví dụ như, anh có một mong ước nhưng không liên quan gì tới ý nguyện của em”.

An Lương thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài đó, trời xanh mây trắng, cảnh liễu xanh tốt um tùm. Hồi lâu, cậu ấy mới quay người lại, nhìn tôi: “Nếu em thực sự hy vọng anh ra đi, anh chỉ muốn lấy lại hai thứ đã thuộc về anh”.

“Thứ gì? Em đã lấy đồ gì của anh?” Tôi ngạc nhiên nói.

“Chính là tấm ảnh thẻ đó, em đã tặng anh, nó là của anh rồi.” Điệu bộ nghiêm túc của An Lương khiến tôi cảm thấy cậu ấy cũng có lúc rất đáng yêu như vậy.

“Thôi được, em sẽ về nhà tìm thử xem. Nhưng nếu không tìm được thì em cũng chẳng còn cách nào khác cả. Còn một thứ nữa, là cái gì?”

An Lương lại nói, chúng mình đi xem phim đi.

Tôi mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng bị giam hãm trong bệnh viện suốt hai ngày rồi, thực sự cảm thấy bức bối, cũng quyết định ra ngoài một chút cho thư giãn. Vậy là tôi nhận lời luôn.

Cậu ấy chủ ý đưa tôi đến một rạp chiếu phim kinh doanh đã lâu, có phần cũ kỹ, hỏi tôi có nhớ nơi này không.

Tôi nở một nụ cười rất tươi, nói, nhớ, chẳng phải là chúng mình đã từng hẹn hò ở đây sao.

An Lương mỉm cười không nói gì. Mua hai tấm vé, mua nước chanh, mua bỏng ngô. Tôi bấy giờ mới ý thức được sự chu đáo của An Lương, cậu ấy thậm chí còn nhớ rõ cả số ghế mà

chúng tôi đã từng ngồi ngày đó, lại chọn đúng vị trí ấy. Chuyện cũ lại hiện về trong tâm trí

một cách rõ ràng, tôi lại cảm nhận được tôi của tuổi mười bảy, cảm nhận được niềm hạnh phúc nhỏ nhoi xen lẫn sự căng thẳng và lo sợ khi lần đầu tiên được đi xem phim với bạn trai.

Phim được chiếu rồi, An Lương bỗng cầm lấy cánh tay tôi, khe khẽ nói: “Tay của em thật nhiều thịt, rất mềm mại.” Tất cả đều giống hệt như hồi đó, giọng nói của cậu ấy đã không còn trong trẻo như thời niên thiếu, đã trở nên hồn hậu và đầy sức hấp dẫn. Cũng giống như một bộ phim được phát lại, ngay cả trái tim hồi hộp mà chờ đợi khi ấy, dường như cũng đều nhất loạt quay lại trong lồng ngực. Ánh mặt trời mùa xuân của năm ấy, kỳ thi đại học đã cận kề của năm ấy, trái tim thanh xuân lần đầu tiên thổn thức trên sân bóng năm ấy... tất cả ồ ạt hiện về ngay trước mắt.

Cậu ấy quay người lại, khuôn mặt thanh tú cứ tiến sát gần về phía tôi, tôi đã có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ của loại dầu gội đầu mà cậu ấy dùng, căng thẳng đến quên cả né tránh. Sau đó, nụ hôn không thực hiện được vì trong miệng tôi toàn bóng ngò khiến tôi ôm hận năm đó, nay đã thực sự được đặt lên môi tôi.

Đôi môi mềm mại khiến người ta mê mẩn của An Lương chỉ chạm vào môi tôi rồi dừng lại.

Nhưng lại khiến trái tim tôi đập loạn xạ, không thể khống chế được một cách khó hiểu. An Lương cũng đỏ bừng mặt, đây là lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau sau năm năm quen biết.

Sau đó, cậu ấy nhìn vào mắt tôi, ánh mắt long lanh, nói: “Lúc đó, nhìn thấy đôi môi đỏ hồng của em, anh đã muốn hôn em một cái”.

Tâm trí của tôi vẫn còn đang vờ vẩn trong sự ngây thơ, thuần khiết của mối tình đầu, nghe cậu ấy nói như vậy, mặt lại càng đỏ rực, cúi đầu xuống, ngượng ngùng không biết phải nói

gì.

“Nếu như hồi đó anh hôn em, chắc anh sẽ không chia tay với em.” An Lương nói, “Thực ra, trước khi đánh cược với đám bạn học, anh đã thầm cảm mến em rồi. Đánh cược chỉ là cái cớ để tiếp cận em, để khiến mình mạnh dạn hơn.”

Tôi ngây ra nhìn cậu ấy, bỗng nhiên cảm thấy đó không còn là mối tình đầu thanh thoi vui vẻ của tôi, bởi những lời nói vừa rồi của An Lương đã khiến nó trở nên vô cùng thơ mộng. Tôi cười nói: “Không ngờ, một An Lương chín chắn vững vàng của chúng ta mà cũng có lúc lo sợ hay sao?”.

“Thực ra, trước mặt em, anh thường cảm thấy lo sợ, sợ rằng em sẽ từ chối.” An Lương nói. Tôi không còn lời nào để trả lời, nhớ lại tôi đã từ chối cậu ấy biết bao nhiêu lần rồi, trong lòng cũng cảm thấy không một chút thoải mái.

“Hồi đó anh vốn đã có bạn gái rồi. Em có biết tại sao anh lại chia tay với cô ấy không?” Cậu ấy hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, tôi không hề biết gì về những chuyện đó cả.

“Cô gái đó luôn không chịu đi học, quen biết với một vài người trong nhóm xã hội đen. Bố cô ấy từng giúp đỡ bố anh, anh cần phải báo đáp cô ấy. Nhưng khi em xuất hiện, anh đã rất cảm mến em, tìm cách tiếp cận em, hẹn hò với em, đùa giỡn em, rồi lại bỏ rơi em. Anh thấy thời gian đó, em rất tiêu tụy. Anh cũng rất đau lòng. Cô gái đó liền hỏi anh, có phải là anh thích em rồi không, anh nói đúng vậy. Cô ấy tặng anh hai cái bạt tai, kêu người đánh anh một trận như tử, đánh đến nổi mặt mũi sưng húp. Bọn anh chia tay nhau như vậy đó.” Đây có lẽ là lần đầu tiên An Lương nói một lúc nhiều như vậy. Tôi dần dần cảm động, cảm động vì những câu chuyện phía sau mà năm đó tôi không hề hay biết.

Tôi nói, sao anh không nói những chuyện đó với em sớm hơn.

An Lương nói: “Bởi vì anh phát hiện ra, trái tim của em không dành cho anh. Anh không muốn khiến em khó xử. Nhưng anh cho rằng, em có thể sẽ cần anh, nên anh đã xuất hiện”.

Tôi vô cùng cảm động, giơ tay lên nắm lấy cậu ấy: “Tại sao anh lại nói với em muộn như vậy! Anh nói đi, anh còn chuyện gì giấu em, chưa nói cho em biết không? Nói ra hết để em cảm động luôn một thể!” Tôi vốn định che giấu cảm xúc của mình, cố ý hỏi như vậy, không ngờ An Lương lại tiếp tục nói: “Còn có một chuyện nữa, đó là kỳ thi đại học năm đó, thực ra anh đã đỗ vào trường Đại học B như mong ước, nhưng khi anh biết được em học ở trường Đại học C, anh không đi nữa, anh cũng ở lại học tại trường Đại học C”.

Mức độ gây chấn động của chuyện này cũng không kém gì so với câu chuyện trước, đây là chuyện đại sự liên quan đến công danh sự nghiệp mà. Đại học B là mục tiêu theo đuổi suốt mười năm đèn sách gian khổ của không biết bao nhiêu học sinh. Năm đó, người thân thiết với tôi như Alawn cũng nở rời bỏ tôi để ra đi!

Đã biết là vì cậu ấy muốn được học chung trường đại học với tôi, tôi vẫn ngây người ra hỏi: “Tại sao?”

“Anh muốn được ở bên em, chăm sóc cho em.”

Giây phút ấy, tôi nhìn vào khuôn mặt An Lương, cuối cùng tôi đã tin rằng, đối với một số người, tình yêu là chiếm hữu, nhưng tình yêu của một số người khác là mệnh mệnh trời biển,

cô ấy vui vẻ thì bản thân cũng vui vẻ, một khi đã cho đi là không cần báo đáp lại... Hóa ra tình yêu của An Lương thật sự có thể vĩ đại như vậy.

“Được rồi, đây chính là những thứ em còn nợ anh.” Cậu ấy bỗng trở nên vô cùng ảm đạm, nói với tôi bằng một ngữ khí hệt hắng mà tôi chưa từng nghe, “Sau này anh không ở bên em nữa, em phải gìn giữ sức khỏe”.

“Anh đi đâu?” Vừa nghe cậu ấy nói muốn đi, tôi chợt cảm thấy lo sợ.

“Anh không đi đâu cả, nhưng anh sẽ không đến tìm em nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sự có mặt của anh chỉ khiến em thêm buồn bực, bởi vì anh không thể mang lại hạnh phúc cho em.” Cậu ấy mỉm cười ảm đạm, đưa tay vuốt mái tóc tôi, “Sau này, em nhất định phải tìm được một người đàn ông tốt, sống một cuộc sống thật hạnh phúc! Chỉ cần em được

hạnh phúc, anh sẽ cảm thấy vui vẻ. Còn việc sống với ai, có phải là anh hay không, đều không có gì đặc biệt cả. Được rồi, chúng ta xem phim thôi!”

An Lương không nói thêm gì nữa, chăm chú theo dõi lên màn hình.

21. Chương 21 (hết)

Chương 21 - An Lương

Bộ phim đó nói về cái gì, tôi không hề biết.

Đầu óc tôi vẫn đang suy nghĩ về những điều An Lương vừa nói, nghĩ về những năm qua, cậu ấy đối tốt với tôi như thế nào. Còn tôi, vì Alawn và Leo, đã hoàn toàn phớt lờ tấm lòng ấy.

Giờ đây, khi lần lượt nhớ lại từng điều một, nếu như tôi có thể trân trọng, vậy thì đã hạnh phúc biết bao.

Xem phim xong, An Lương đưa tôi trở lại bệnh viện rồi rời đi. Cậu ấy sắp đi rồi, tôi có cảm giác hoảng loạn một cách khó hiểu.

Năm năm quen biết, trong lòng tôi chỉ có một mình Alawn, còn giờ đây, An Lương - người đã luôn nằm ngoài tâm trí tôi đang từ từ rút khỏi thế giới của tôi... Một cảm giác đau thương, lơ mơ, mang máng, giống như con sóng ngoài biển khơi, cứ nhẹ nhàng từng đợt từng đợt dội vào lồng ngực tôi.

Năm năm trôi đi mất, những bộ phim còn chưa xem hết ấy, có còn muốn xem?

Những trang nhật ký còn chưa ghi hết, có còn muốn viết tiếp?

Những điều chưa nói ra, có còn muốn nhắc lại?

Những ngượng ngùng chưa kịp thu về, có còn muốn phơi bày trên khuôn mặt?

Nụ hôn nảy nở trong lòng đã nhiều năm vẫn chưa thực hiện được, có còn muốn nhắm mắt lại để hân hoan?

Còn bức ảnh đã ố vàng, còn chiếc lá rụng đã thành đất từ lâu. Năm năm huy hoàng có cậu ấy bên cạnh làm bạn, hoặc là thời thanh xuân ngổ ngáo hay tội lỗi... còn cả bài hát mà khi xưa chúng tôi cùng chạy nhảy ngân nga, cũng đều già cỗi đi cùng năm tháng rồi. Có đúng vậy không?

Giờ đây cậu ấy muốn ra đi, những ngày tháng hồn nhiên trong sáng cũng sắp kết thúc rồi ư, có đúng vậy không?

Tôi ngây người thần thờ, rồi túm lấy vạt áo của cậu ấy, hỏi: “Ngày mai, anh thật sự không đến nữa ư?”.

Cậu ấy lắc đầu.

Tôi lại hỏi, thế còn ngày kia. Giống như một đứa trẻ đang nằng nặc đòi được ăn kẹo vậy.

Mắt An Lương đỏ ngầu, khom lưng xuống ôm lấy tôi, đưa tay vỗ vỗ lưng tôi.

Giây phút ấy, một câu nói không cần thông qua đại não đã bật ngay ra khỏi miệng, tôi vùi đầu vào lớp áo có mùi thơm thoang thoảng của An Lương, nói: “Anh có thể cho em thời gian, để em quen biết lại anh không?”.

An Lương nhìn tôi ngạc nhiên không biết phải làm sao, giống như đang nhìn một người kỳ quặc xa lạ.

Vẫn yên lặng.

Trái tim tôi trở nên ảm đạm. Nghĩ lại bản thân mình, sống chung với Leo, hoan lạc với Alawn trên đỉnh núi, tôi còn mặt mũi nào hưởng thụ tình yêu vĩ đại của An Lương nữa đây.

Từ trước tới giờ, chưa có giây phút nào tôi khát vọng khung cảnh ấy như lúc này: dưới bầu trời xanh thẳm, những đám mây thuần khiết cuộn tròn. Ánh mặt trời đẹp đẽ, dịu dàng ảm áp chiếu lên người tôi. Tôi đứng dưới tán cây hoa quế rộng lớn, đi đôi tất cotton dài và một chiếc váy xếp nhiều ly màu xanh, thế giới cũng không cần quá thanh thoi thoáng đãng, chỉ là tôi

muốn vẫn được trong sáng như ngày xưa, có thể hào phóng vẫy tay chào anh bạn học An Lương, rồi nói : “Hi, em vẫn thuần khiết như ngày xưa”.

Tôi cúi đầu xuống, khe khẽ lẩm bẩm: “Anh cảm thấy em không đủ tốt sao?”.

Nhưng ngay một giây sau đó, cậu ấy lại ôm chầm lấy tôi, xoay tròn một vòng rồi hét toáng lên

như một đứa trẻ: “Lạc Lạc! Lạc Lạc vạn tuế! Lạc Lạc là nhất trên đời!” Đó là lần đầu tiên, suốt nhiều năm từ khi quen biết An Lương đến nay, tôi thấy cậu ấy cười vô tư, không cần

giữ ý như vậy. Về u ám khi sắp chia tay ban nãy đã hoàn toàn biến mất, chỉ trong chốc lát, tâm trạng của tôi cũng chuyển từ nhiều mây sang hừng nắng, rực rỡ sáng lạn vô cùng. Tôi cười hì hì, hỏi: “Tại sao lại bảo em là nhất trên đời?”.

“Đáng yêu nhất trên đời.” Cái anh chàng ngốc An Lương này, đến những lời tình tứ cũng không biết nói.

Nhưng tôi lại có thể chìm đắm trong những lời tình tứ không mấy sinh động đó, bật ra tiếng cười vô tư từ tận đáy lòng. Đó là lần đầu tiên, trong nhiều năm qua, lòng tôi lại rộng mở như

vậy.

An Lương quả thực rất chiều chuộng tôi. Bản tính tôi vốn không chịu ngồi yên, vừa cảm tính lại vừa lãng mạn, khát vọng những ngày tháng phiêu lưu, đắm đuối theo sự lang thang lãng mạn. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi càng có thêm nhiều thời gian và tiền bạc, cho phép tôi có thể khoác ba lô và máy ảnh lên vai, lang thang suốt từ Nam ra Bắc. Chỉ một nỗi bực dọc nho nhỏ là đủ lý do để tự thuyết phục bản thân một mình đặt chân lên đoàn tàu phiêu du lên phía

Bắc hoặc xuống phía Nam, ra đi mà không cần từ biệt. Dùng máy ảnh để chụp lại bầu trời xám xịt hoặc xanh thẳm, chụp lại từng ngọn đèn đường cô độc ở mỗi nơi. Tự cho rằng đó là

sự phóng khoáng, tự cho rằng đó là văn nghệ.

Không có ai biết rằng, tất cả những việc ấy tôi và Alawn đã từng hẹn làm từ thời học sinh. Lúc ấy, chúng tôi cùng chung một giấc mơ, cùng chung một mối tâm tình.

Trong con mắt lý tính của một người đàn ông trưởng thành như An Lương, tôi ngây ngô đến mức buồn cười. Nhưng An Lương cũng không bóc mẽ những chuyện đó, để mặc tôi được tự

do thỏa chí. Cậu ấy biết rồi cũng có lúc tôi sẽ cảm thấy mệt mỏi, sẽ tự về nhà. Mỗi lần tôi lăm lem bụi đường trở về nhà, An Lương sẽ xót xa hỏi tôi: “Nhớ nhà rồi? Hay là nhớ anh rồi?”.

Tôi đã nói, trong cuộc đời này, tôi nhất định phải đến Tây Tạng một lần nhưng rất tiếc là vẫn chưa có dịp đến đó.

Hồi học đại học năm thứ nhất, tuyến đường sắt đến Thanh Tạng còn đang sửa chữa. Alawn đã hẹn với tôi, đợi khi nào tuyến đường sắt tới Thanh Tạng được khai thông, chúng tôi sẽ

cùng nhau đi Tây Tạng, dưới dãy núi tuyết hùng vĩ, cùng ngắm thảo nguyên bao la và đàn dê trắng muốt. Thiên đường ở gần bên, linh hồn được gột rửa, không liên quan gì tới gió trắng.

Alawn nói, ở nơi trong sáng thanh tịnh này, chúng tôi có một con dê trắng và một con dê đen, đó chính là hạnh phúc.

Giờ đây, tuyến đường sắt đi Thanh Tạng đã khai thông được một năm rồi, cũng không biết Alawn đã đi đến đó chưa, đến đó cùng với ai.

Tôi đã đến được Tây Tạng như đúng ý nguyện, đi tàu hỏa cùng với An Lương. Đường sắt tới Thanh Tạng thật dài, là ai đã xây dựng những tuyến đường dài như vậy, dài như những suy nghĩ liên miên không có điểm kết thúc của tôi.

Đã đến được Lạp Tát, đến được A Li. Bầu trời ở Tây Tạng còn xanh hơn cả trong tưởng tượng. Ánh nắng ở Tây Tạng còn trắng muốt và sáng lạnh hơn bất kỳ sự miêu tả nào trong sách vở.

Bên hồ Ban Công ở huyện Nhật Thổ vùng A Li, gió thổi rất mạnh, thổi tung cả chiếc mũ tôi đang đội lên tận trời cao.

Không có đàn dê. Thảo nguyên cũng không xanh non như trong tưởng tượng, phía xa xa có một đàn trâu to béo đang gặm cỏ. Những dãy núi màu vàng nhạt đứng sừng sững uy nghiêm xung quanh hồ, tuyết còn đọng lại trên đỉnh núi, lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời. Mây trắng dày đặc, thấp đến nỗi dường như chỉ cần giơ tay lên là có thể chạm vào chúng. Nước hồ xanh biếc, tĩnh lặng mà trong vắt, thật giống với đôi mắt của Leo. Có những chú chim màu trắng trập trùng bay qua bay lại trên mặt hồ.

Nơi đây không thể dùng những từ ngữ dung tục như “mỹ lệ” hay “tươi đẹp” để miêu tả được. Đây nhất định là nơi có thần linh canh giữ đêm ngày. Ở nơi đây, việc lưu lại những dấu vết tác động của con người là những hành động khinh nhờn thần linh. Đứng trước hồ Ban Công dài rộng mà tĩnh lặng này, chúng tôi can tâm tình nguyện trở nên nhỏ bé.

Đồ Đểu Alawn, anh đã đến nơi đây chưa? Tìm thấy con dê đen, con dê trắng chưa, còn cả niềm hạnh phúc của anh nữa? Là đã thay đổi rồi, hay là không cần nữa?

Tôi thật sự muốn nhảy xuống hồ, để dòng nước tuyết tan thần thánh trong sạch nhất của cao nguyên gột rửa sạch sẽ những luân thường thế tục sâu thẳm trong lòng tôi, những tình cảm phong hoa tuyết nguyệt trong tôi, còn cả người mà tôi muốn quên đi. Gột rửa toàn bộ!

Vậy là tôi đi đến bên hồ, thận trọng đưa tay nhúng xuống nước, lạnh thấu xương. Lúc đó, tôi ngồi tại nơi thánh khiết nhất trên thế giới, trong lòng cảm thấy yên tĩnh, nhưng lại không ngăn được những giọt nước mắt đang tuôn trào.

Trên đường về, An Lương tiện đường đưa tôi đi ngắm hoa hướng dương.

Không có BMW cũng không có xe đạp, chúng tôi đi tàu hỏa, đến một ngôi làng, trong làng có những cánh đồng hoa hướng dương rộng lớn.

Một điều đáng tiếc là, tôi chưa hẹn trước với hoa hướng dương. Thời gian chúng tôi đi đến đó không phải mùa hoa hướng dương nở rộ.

Nhưng ngày hôm đó, ánh nắng mặt trời rất dồi dào, đồng ruộng xung quanh rất rộng lớn, cơn gió mang theo cả mùi hương của đất và mùi thơm của lá xanh, thoang thoảng đâu đây, phía xa xa còn có một mặt hồ nhỏ, mặt trời đang tắm rửa trên mặt hồ trong vắt đó.

Tôi nói nước chanh chua chua ngọt ngọt rất ngon; tôi nói được ngồi trong xe BMW ngắm

phong cảnh đúng là mơ ước của bất kỳ cô gái nào; tôi nói cô gái đứng trong cánh đồng hoa hướng dương thật hạnh phúc; tôi nói trong cuộc đời này phải đến Tây Tạng một lần... Bất cứ lời nói vụn vặt nào của tôi thời tuổi trẻ, An Lương đều ghi nhớ trong lòng.

Tôi bỗng nhớ ra một chuyện, bèn hỏi An Lương - người đang đứng cạnh tôi, nhắm mắt đón gió: “Hôm đó, tại sao anh lại trực tiếp cầu hôn với em? Anh chưa từng theo đuổi em mà!” Ý của tôi là tôi và cậu ấy còn chưa coi nhau là người yêu.

An Lương lại nói một cách nghiêm túc: “Năm năm trước, anh đã từng theo đuổi em rồi. Em quên rồi sao?”.

Tôi làm sao có thể quên được, lần đầu tiên trong đời, tôi chính thức hẹn hò với người khác, sau khi xem phim xong, dưới ánh đèn đường yếu ớt, chàng thiếu niên mười bảy tuổi phong độ ngời ngời đó, đã chân thành nói với tôi “Cậu có muốn làm bạn gái tớ không?”.

Tôi làm sao có thể quên được. Đó là sự bắt đầu ối tình đầu của tôi mà. Tôi vẫn còn nhớ, cậu ấy có một đôi mắt lá rằm mê hoặc, cậu ấy đặc biệt thích cười, cậu ấy thích đá bóng, cậu ấy chạy trông vô cùng đẹp trai.

Bên cạnh chỉ là một dải lá cây hoa hướng dương xanh ngắt, cây hướng dương vẫn còn chưa

để lộ những khuôn mặt cười tròn xoe béo mập. Những cây hoa chưa cười, nhưng tôi lại đang cười.

Cuối cùng, tôi đã không còn nghĩ tới Alawn nữa.

Rất lâu trước đây, tôi đã từng nói với An Lương rằng, tôi xăm tên của Alawn ở phía sau lưng. Mặc dù có thể xóa đi được nhưng khi xóa đi còn đau hơn lúc xăm hàng trăm lần, vì vậy tôi mãi mãi không muốn xóa nó đi. Lúc đó, đôi mắt của cậu ấy tối lại, không nói gì cả.

Nhưng ngay cả tình cảm khắc cốt ghi tâm suốt hai mươi hai năm còn có thể dễ dàng buông tay, đừng nói tới một vết xăm mình hời hợt.

Dù sâu sắc, dù quả cảm đến mấy, cũng có thể xóa hết được.

Vậy là, một mình tôi đi đến cửa hiệu xăm mình, xóa bỏ vết xăm có tên của Alawn đi.

Quả nhiên là rất đau, đau vô cùng. Nhưng tôi không khóc, âm thầm chịu đựng. Từng nét từng nét chữ trong tên của cậu ấy dần dần mất đi trên da thịt tôi. Hai mươi hai năm trôi qua, hoa nở rồi hoa tàn, trăng tròn rồi trăng khuyết. Khi còn nhỏ, chưa hiểu biết gì, thời niên thiếu vô lo vô nghĩ, tuổi dậy thì trong sáng ưu phiền, sau khi trưởng thành rồi lại khắc cốt tương tư. Cũng từng lang thang không chốn nương thân, cũng từng nắm tay không nói một lời.

Nỗi đau khi xóa vết xăm trên mình, làm sao có thể so sánh với lúc này - cậu ấy sau khi đã bám rễ sâu trong linh hồn tôi, chiếm cứ vững chắc suốt hai mươi hai năm, vui vẻ chạy đến, lạnh

lùng ra đi...

Sau đó, tôi cũng học được việc lười biếng nằm trong lòng An Lương nũng nịu, đòi cậu ấy cho ăn kẹo mềm vị chanh; sau đó, tôi cũng học được việc chuyện tâm nấu cho An Lương một bữa cơm tối; sau đó, tôi cũng giới thiệu với mọi người rằng, “Đây là An Lương, bạn trai tôi.”

Tôi còn đưa An Lương đến thăm trường mẫu giáo của tôi hồi nhỏ, nơi đó sắp bị dỡ bỏ, bức tường ngày xưa vốn được vẽ những hình thù ngộ nghĩnh nay đã mờ nhạt chỉ còn lại vài đốm màu nho nhỏ. An Lương lại có thể đứng ngây ra nhìn bãi đất đó rất lâu, có vẻ còn thân tình hơn cả tôi.

Tôi thường vuốt ve đôi lông mày thanh tú của cậu ấy, hỏi: “Tại sao anh luôn giữ dáng vẻ lạnh lùng như vậy? Chẳng hồn nhiên sống động gì cả! Giống như một ông già bảy, tám mươi tuổi ấy, vì vậy trước đây em mới mãi mà không thích anh được”.

“Bố của anh thường như vậy.” An Lương nói.

Sau đó, An Lương mới kể cho tôi nghe về gia cảnh của cậu ấy.

An Lương được sinh ra trong một gia đình xã hội đen. Cậu ấy nói đến đó, tôi bèn cười hic hic. Bởi vì trong tâm trí tôi, trong thế giới hòa bình này, xã hội đen chính là những tên lang thang độ tuổi học sinh trung học, miệng ngậm điều thuốc, người đầy hình xăm, đứng ở quán bi a hay sân trượt băng để thu phí bảo hộ

của những học sinh tiểu học. An Lương hỏi tôi tại sao lại cười, tôi nói về những tưởng tượng trong lòng tôi. Nhưng cậu ấy lại nghiêm nét mặt lại, tôi cảm thấy không phục, hét lên: “Chẳng lẽ lại giống đám xã hội đen cầm súng bắn giết, tham ô buôn lậu như trong vô tuyến hay sao?”.

An Lương lại khe khẽ gật đầu. Tôi sợ đến nỗi sắc mặt tái nhợt, không dám nhiều lời, nghiêm túc lắng nghe An Lương kể lại.

Bố của An Lương là ông trùm xã hội đen ở vùng này, khống chế toàn bộ quán bar, sòng bạc,

hộp đêm thậm chí cả quán massage lớn nhỏ trong thành phố, có công ty chính thống, cũng có cả bè đảng phi pháp. Từ nhỏ, bố An Lương đã quản giáo cậu rất nghiêm khắc, chưa hề cười với cậu ấy, chỉ dạy cậu ấy cách cướp đoạt những thứ mà mình muốn. Nhưng từ cái tên mà

bố cậu ấy đặt cho cậu ấy, có thể đoán ra, người bố không muốn con trai mình đi theo vết xe cũ. Cho nên để cậu ấy học ở trường bình thường, sống một cuộc sống của một học sinh bình thường. Mẹ cậu ấy là một phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, nhưng không may đã mất đi khi cậu ấy còn rất nhỏ. Năm An Lương mười bảy tuổi, bố An Lương trong lúc thực hiện một phi vụ buôn bán hàng cấm ở Việt Nam, đối phương muốn hủy ước, vậy là hai bên xảy ra một trận giao chiến kịch liệt. Bố An Lương đã nỗ lực chống chọi, chỉ hiềm là đối phương lực lượng mạnh, phía bên này lực lượng lại mỏng. Trong lúc trốn chạy, bố An Lương trúng đạn, bị thương ở cả hai chân, khó mà giữ được tính mạng. Rất may đã được một thuộc hạ dốc lòng liều chết ứng cứu mới bảo toàn được mạng sống. Nhưng cũng từ đó, đôi chân bị tàn phế. Người bố ở tuổi trung tuần, cơ thể bị tàn phế, nhìn khuôn mặt non trẻ của con trai mới nhận

ra con mình thiếu thốn sự quan tâm, vậy là tình phụ tử trào dâng trong huyết quản. Thêm vào đó, con người khi tuổi càng cao càng khát vọng về những niềm hạnh phúc bình dị trong cuộc

đời. Cuối cùng đã nhường lại ngôi vị cao nhất, rửa tay gác kiếm. Người đàn ông đã liều chết để cứu bố An Lương chính là bố của người bạn gái đầu đời của An Lương. An Lương luôn một lòng biết ơn ân nhân cứu mạng của bố mình, vừa hay lúc ấy hai gia đình qua lại rất thân thiết, con gái của ân nhân cứu mạng lại dần để ý tới An Lương. Để báo đáp gia đình họ, An Lương bèn nhận lời hẹn hò với cô ấy.

Tôi tròn mắt cứng lưỡi nghe An Lương kể lại về hàng loạt chuyện về thân thế ly kỳ của mình, thật giống như một bộ phim truyền hình nhiều tập, phải rất lâu sau đó mới hồi tâm lại, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi. Trước đây, tôi chỉ biết gia cảnh nhà An Lương chắc chắn không kém, hơn nữa tôi còn nhất định cho rằng, người lái chiếc BMW kia chắc chắn rất hay khoe khoang sự giàu có. Giờ đây mới biết rằng, cậu ấy đã quá nhún nhường rồi. Tôi ngậy người ra hỏi: “Vậy, bố anh hiện giờ đang làm gì?” Chắc không phải vẫn buôn bán hàng cấm đấy chứ.

“Làm ăn chính đáng.” An Lương tỏ ra rất điềm tĩnh.

“Ồ.” An Lương đã nói như vậy thì không thể là giả được. Sau đó, tôi làm điệu bộ vô cùng cung kính cảm phục, khom người bái lạy An Lương: “Ngôi vị quý báu của bố anh lẽ ra đã phải nhường cho anh rồi chứ! Hóa ra anh chính là vị đại ca trong truyền thuyết, A! A! Đại ca, đại ca! Tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy thái sơn, đã mạo phạm đến đại ca, rất mong đại ca trách phạt, tốt nhất là nên thả người vô tội”.

An Lương cười, bẹo má tôi, nói tôi tình nghịch, cậu ấy nói: “Không thả, cả đời này cũng không thả”.

“Nếu như tiểu nhân vượt ngục, An đại ca liệu có bắn chết tiểu nhân không?” Tôi cố làm ra vẻ sợ hãi, cuộn tròn trong lòng An Lương. An Lương nói, bên cạnh cậu ấy là thành lũy, không phải ngục tù. Sau đó, An Lương ôm tôi vào lòng, cười nói: “Lạc Lạc, em thật thích làm trò. Nhưng anh thích em hoạt bát hồn nhiên như thế, đó mới là bản tính của em, đúng không?”.

Được đại ca biểu dương, tôi thấy mình chưa có gì xuất sắc bèn đỏ bừng cả mặt.

Tôi có thể coi như đã hiểu được vì sao An Lương lại trưởng thành hơn những bạn học khác rồi. Trước đây, tôi thường cảm thấy cậu ấy không nói cười tùy tiện, chỉ số EQ quá thấp, giả bộ lạnh lùng, giả bộ thâm trầm, giờ đây mới hiểu được rằng, cậu ấy vốn đã không có tuổi thơ, không có một gia đình trọn vẹn, thậm chí khi còn nhỏ, ngay đến một người yêu thương chăm sóc cậu ấy cũng không có.

Cậu ấy chưa từng cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, làm gì còn lý do để cười nữa. Bỗng nhiên tôi cảm thấy thương An Lương vô cùng. Vậy là, tôi thề rằng mình sẽ đối xử với cậu ấy thật tốt. Lần này, đến lượt

An Lương cảm thấy xấu hổ, cậu ấy gãi gãi đầu, nói: “Bây giờ em đã quá tốt rồi mà.”

“Có thật không? Em không cần phải thay đổi gì nữa à?”

“Anh không muốn em thay đổi vì anh, chỉ cần em sống thật hạnh phúc là anh đã cảm thấy vui vẻ rồi.” An Lương nói những lời chân thành từ tận đáy lòng. Câu nói này tôi đã nghe cậu ấy nói rất nhiều lần rồi, chỉ là tận bây giờ tôi mới dần dần hiểu hết được ý nghĩ của cậu nói đó, cảm thấy cảm động vô cùng.

Tôi có thể tưởng tượng được một đứa trẻ, để cứu vãn người cha đang lạc đường, cứu vãn tình yêu thương của bố, đã phải chịu đựng những việc vượt quá tuổi tác của mình. Nửa phần đời trước đây của cậu ấy đã quen sống vì người khác, chưa từng nhận được sự quan tâm yêu mến của ai, cậu ấy đã quen với điều đó rồi.

Nghĩ đến tuổi thơ đáng thương của An Lương, nghĩ lại những ưu sầu làm bộ làm tịch của mình trước đây, cảm thấy sao mà buồn cười, sao mà ấu trĩ đến thế.

Nhìn vào đôi mắt lá rằm đầy lôi cuốn của An Lương, thầm nghĩ mẹ của cậu ấy chắc chắn rất xinh đẹp, vậy là tôi liền hỏi, anh có nhớ mẹ không.

An Lương chỉ trả lời tôi bằng một chữ: “Nhớ”. Ngắn gọn, bắt mắt, lộ rõ vẻ buồn rầu đau khổ.

Tôi lập tức nhận thức được rằng, mình đã hỏi một câu hỏi ngu xuẩn biết bao. Để làm dịu bầu không khí, tôi nũng nịu ôm lấy cổ cậu ấy, chủ động hôn đôi môi của mình. An Lương lập tức ôm ghì lấy tôi, thận trọng như đang bảo vệ một món đồ bằng sứ dễ vỡ, sau đó, cậu ấy nói lời ngọt ngào ấy lần duy nhất trong đời: “Lạc Lạc, bây giờ em là thứ quý giá nhất trong cuộc đời anh.”

Làm gì có người đàn ông nào gọi bạn gái của mình là “thứ”, tôi thì thậm chí không hài lòng, quả nhiên ngọn lửa tình của cậu ấy lại được dịp bùng cháy. Sau đó tôi nhắm mắt lại, giống như một con thú nhỏ chậm chạp rục rịch, lẩn lộn trong lòng cậu ấy.

Lời kết

Tôi thường nói, nếu An Lương sinh ra vào thời kỳ loạn lạc, dựa vào bản lĩnh kiên định, sắt đá mà cậu ấy dùng để theo đuổi tôi đó, chắc chắn sẽ gây dựng được sự nghiệp lớn.

Hai năm gần đây, cho dù thời tiết thay đổi như thế nào, cậu ấy vẫn luôn mang theo chiếc khăn bên mình, chỉ đợi tôi gật đầu.

Từ mười bảy tuổi cho tới hai mươi tư tuổi, bảy năm trôi qua, nói dài thì chưa thật là dài, nói ngắn, chắc chắn cũng không ngắn rồi. An Lương chưa bao giờ thể hiện thái độ đầu rơi máu

chảy, coi thường cái chết vì tình yêu, không có sự giằng co liên hồi giữa yêu rồi hận, hận rồi yêu. Không bao giờ định dùng bản thân mình để thử che phủ quá khứ lộn xộn vô cùng của tôi, cũng giành cho tôi một không gian để tôi xóa hết mọi nín nhịn hay những hối hận đã qua trong lòng.

Cậu ấy chỉ mang trong mình cảm giác sứ mệnh, long trọng mà nghiêm trang đi bên cuộc đời

tôi, không mưu cầu huy hoàng, không mong đợi thành quả. Cậu ấy chỉ lặng lẽ túc trực bên cạnh tôi, vật mềm mại thường không phát ra tiếng động, dòng nước nhỏ thường chảy rất dài.

Việc thô lỗ nhất mà cậu ấy từng làm đó là trong cái đêm tôi uống say đó, lôi tôi ra khỏi tay của kẻ đồng tính, đưa tôi về nhà.

Những ngày tháng còn lại khác đều trôi qua một cách tầm thường như vậy, không có gì đặc biệt, không có gì ngạc nhiên nguy hiểm. Còn trái tim thanh xuân phản nghịch của tôi lại làm quen, mặc nhận, hòa nhập và tuân theo cái tầm thường đó. Hết năm này qua năm khác, không thể phân tách ra được.

Những ngày tháng mới lạ khác nhau trong cuộc sống trôi qua, nhân sinh luôn luôn là vô tận, những thứ có kết cục chỉ là câu chuyện.

Mùa xuân đến rồi, hoa táo đã nở trắng xóa, tình yêu của tôi cũng đã nở rộ, không chút nhàm chán, vô cùng trách nhiệm.

Mùa xuân của năm nay thật dài, khiến tôi vừa xinh đẹp lại vừa u buồn. Tôi đã chuẩn bị sẵn những bộ váy mùa hè đẹp để từ lâu rồi, phiên một nổi mùa xuân cứ dửng dăng chẳng chịu ra đi, lại khiến mùa hè chán chừ không dám mạo muội đến sớm.

Trong tiết trời xuân bất tận đó, tôi và An Lương tay trong tay bước lên thềm cỏ của lễ đường. Chiếc nhẫn mà An Lương luôn mang theo bên mình suốt hai năm, cuối cùng cũng đã được nhìn thấy mặt trời, đeo vào ngón tay áp út của nữ chủ nhân. Cảm ơn An Lương, trong dòng người ồn ào huyền ảo, đã tìm thấy một cô gái lặng lẽ như tôi, đồng thời luôn ở bên tôi, trân trọng tôi.

An Lương, được quen biết anh thật tốt biết bao.

Đêm tân hôn, Duyệt Duyệt để chồng ở nhà chăm sóc con trai, cô ấy một mình đến chỗ tôi, kéo tôi lại hàn huyên rất lâu.

Cô ấy hỏi tôi, cậu có biết thế nào là duyên, thế nào là phận không.

Tôi nghĩ một lát rồi nói không biết.

Vậy là Duyệt Duyệt nói một cách chân thành, tình cảm sâu đậm với Alawn và Leo đó là duyên. Từ nay về sau, tôi phải an phận bên cạnh An Lương, vì cậu ấy mà tự vạch ra giới hạn ỳnh. Những chuyện đã qua, chỉ là bóng ngược khi sóng tan trong hồ nước mà thôi.

Tôi nghiền ngẫm những lời vàng ngọc của người đi trước Duyệt Duyệt, cảm thấy vô cùng có ích.

Duyệt Duyệt nín lấy tay tôi, bắt đầu nhớ lại thời sinh viên, nhớ lại lúc tôi tiễn cô ấy về nhà chồng, giống như một người của bên nhà gái, lưu luyến không rời cô dâu. Mãi tới khi chú rể đứng đợi mãi ngoài cửa, chuyển từ trạng thái vui vẻ hăm hở sang trạng thái hùng hổ mài dao giết người, Duyệt Duyệt mới chịu ngâm ngùi giao tôi cho An Lương.

Đêm đầu tiên của tôi, đau đến mức chỉ biết khóc, máu ra nhiều đến nỗi An Lương không biết

phải làm thế nào. Sau đó, một đại lão gia như cậu ấy, lại cảm động ôm chầm lấy tôi, vừa khóc vừa cười. Đại khái là, cậu ấy không thể ngờ rằng tôi vẫn là một trinh nữ. Tôi – trong những ngày tháng nổi loạn của tuổi trẻ, trong tư tưởng phản nghịch, cởi mở lại vẫn giữ được cái quý giá nhất cho đêm đầu tiên. Thực ra, đây chỉ là ngoài ý muốn. Tư tưởng của tôi vốn không bảo thủ, cũng không cố ý muốn giữ lại cái trinh tiết cho tới tận đêm tân hôn cho chồng của mình, tôi đã từng muốn hiến dâng thân thể của mình cho Alawn. Đương nhiên, đây là một bí mật mà tôi đã chôn cất tận sâu thẳm đáy lòng của mình.

Nhưng An Lương lại không nghĩ như vậy, cậu ấy ôm lấy tôi, nước mắt vòng quanh thề rằng sẽ đối xử tốt với tôi suốt cả cuộc đời.

Duyệt Duyệt nói, từ lâu cô ấy đã biết An Lương là một người tốt, chắc chắn tôi sẽ lấy An Lương. Nếu sớm nghe theo cô ấy, tôi đã không phải đi đường vòng xa như vậy.

Nhưng con người, thường phải đi qua những con đường vòng lớn nhỏ đó mới học hỏi được, qua cảm xúc mà hiểu ra được, thấm thía được, phát hiện được.

Trong lúc dọn đồ chuyển nhà, chiếc hộp dùng để đựng đồ trang sức từ thời học sinh mà tôi đã tìm rất lâu và cũng không nhớ nổi đã để ở đâu rơi ra ngoài. Tôi nín thở mở nó ra, bàn tay khẽ run rẩy. Tôi biết, trong đó có hai món đồ vẫn đang nằm lặng lẽ, đó là hai chiếc chìa khóa mở ra hai đoạn ký ức của tôi, bày ra hai quãng đời huy hoàng xưa cũ, chờ đợi tôi khi về già sẽ chậm chậm đi thu nhặt lại. Những hồi ức đó, giống như một đóa hoa, nở rộ ở nơi rõ ràng nhất trong não bộ, hoặc sáng lạn xinh xắn, hoặc thê lương ảm đạm, vĩnh viễn không tàn phai, không bạc màu.

Một chiếc khay áo bằng gỗ, một chiếc khuyên tai gắn kim cương.

Dù rằng ký ức đã trở nên vụn vặt, nhưng hai đồ vật này lại có thể dễ dàng kích động tới từng nỗi nhớ nhung của tôi.

Tôi có thể quên hết những ngày tháng không vẻ vang gì khi sống chung với Leo, cũng có thể quên hết sự sa đọa khi uống say trong quán rượu, quên hết sự cuồng si mê muội trong đêm hôm ấy. Nhưng tôi mãi mãi ghi nhớ khuôn mặt của tôi sau giấc ngủ trưa của cái ngày năm tôi mười tám tuổi ấy, tôi đã ngồi khâu chiếc

khuy áo bằng gỗ cho Leo, thuần khiết như ánh nắng chiếu qua cửa sổ lúc bấy giờ. Nếu nói tôi hoài niệm một anh chàng Leo mắt xanh tóc vàng, không bằng nói rằng tôi đang hoài niệm thời thanh xuân tươi đẹp cùng Leo đi tìm kiếm sự lãng mạn. Còn cả đôi mắt mờ mịt mông lung mà lúng túng đi dò tìm những điều mình chưa biết của tôi nữa.

Chiếc khuyên tai gắn kim cương vẫn phát ra những tia sáng khiến người ta chói mắt. Alawn khi vứt bỏ chiếc khuyên tai này đã nói rằng, “Không có thứ gì vĩnh hằng, kim cương cũng không thể vĩnh hằng.” Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn chưa có cơ hội để nói với cậu ấy rằng, tôi đã tìm thấy chiếc khuyên tai gắn kim cương rồi, nó vẫn đang lấp lánh phát sáng và sẽ tỏa sáng mãi mãi, cũng giống như tình cảm giữa tôi và cậu ấy vậy. Cho dù bao nhiêu năm sau này, khi tôi già rồi chết đi, nhắm mắt lại, nền trời cam đỏ đỏ vẫn chậm rãi lướt qua đầu tôi một cách rõ ràng – cậu ấy đứng trong ráng chiều tà dịu dàng, thần sắc trẻ trung phơi phới, một chân oai vệ giẫm lên trên trái bóng, khuôn mặt trẻ trung mà sống động, có vài giọt mồ hôi nhạt chảy xuống, vậy là cậu ấy kéo vạt áo lên lau loạn xạ, mặt trời kéo bóng cậu ấy dài mãi, dài mãi. Còn chiếc khuyên tai gắn kim cương của cậu ấy, cứ lấp lánh phát sáng bên tai trái...

Bất cứ lúc nào, cho dù tôi là một thiếu nữ phát phơ tà áo trắng bay hay là một bà lão với mái tóc bạc phơ, trong tim tôi vẫn luôn có một mảnh đất yên tĩnh ấm áp, dùng để lắng đọng quá khứ thuần khiết như trời xanh mây trắng và nước chanh đó. Là ngọt ngào, là thơ mộng, là đau khổ, là cứ nghĩ đến liền rơi nước mắt. Chỉ là, rất lâu sau này, liệu còn có ai gọi tôi là phù thủy Gà Mên không?

Đó là từ rất nhiều năm, rất nhiều năm trước đây rồi, dường như từ kiếp trước, hồi đó bầu trời cao vợi vợi, mây trắng bay xa xăm. Hồi ấy, cậu ấy gọi tôi là phù thủy Gà Mên, tôi liền gọi cậu ấy là Đồ Đểu. Sau đó, trên sân bay vào buổi sáng sớm ngày ôm ấy, chàng trai đó, chiếc mũ lưỡi trai trắng đội lệch che bớt mái tóc màu hung vàng rối rắm, đôi mắt trong sáng, tươi đẹp, viên kim cương trên khuyên tai không ngừng lấp lánh, cậu ấy dùng chất giọng bắt đầu trở nên nam tính của mình, thận trọng trao cho tôi một lời nói đầy mê hoặc: Phù thủy Gà Mên, chúng mình trăm năm đầu bạc có được không.

Phù thủy Gà Mên nói, được thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-duyen-nhat-dinh-se-co-phan>